

NNCL1142-48Bv1.0

EVELYN MARSH

Őrjítő szenvedély

A borító Boros Zoltán és Szikszai Gábor munkája

© Mocsári Erika, 1996

ISBN 963 8296 22 4

Kiadja a Budakönyvek Kft. és az E. Marsh Bt.
Felelős kiadó a Budakönyvek vezetője
Nyomta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft.
Felelős vezető: Mike Ferenc igazgató
Megjelent 12,46 A/5 ív terjedelemben

"Ifjú éveiben ki korán megszokta a vétket,
nem lesz képes felhagyni a bűnnel utóbb."
(Seneca)

Johanna Bauer harmadik napja feküdt a klinikán. A rendőrség hozta be, mert a Casablanca diszkóban hatalmas felfordulást rendezett, üvegekkel dobálta a fiatalokat, majd erejét és testmagasságát meghazudtoló módon egyetlen mozdulattal fellökte a zongorát. Mire beszállították, már erősen hyperreflexiás volt, felső szemhéja visszahúzódott, és üres tekintettel bámult maga elé. Vérnyomása gyorsan emelkedett, utána egyre fokozódó görcsrohamok, majd mélyülő kóma következett hypertensív krízissel.

Sabine Wagner doktornő, aki akkor éppen ügyeletes volt, már felvételekor Phencyclidin túladagolásra gondolt. Feltevését a későbbi laboratóriumi vizsgálatok alátámasztották. Kezelését ennek megfelelően vénásan Narcannal kezdte, a várt gyors hatás azonban nem következett be. Így másnap muszkulárisan 5 milligramm Haloperidolt is kapott a beteg.

A főorvosi viziten Luders doktor Johanna Bauernak kiegészítő kezelésként még 5 milligramm Trifluoperazint adatott. A lány állapota ezek után lassan ugyan, de javult.

A stáb a klinika tíz szobából álló emeleti részét járta végig. Az igazgató főorvos a nagyvizit után Sabinét magához rendelte, a többieknek pedig szólt, hogy később megy le az ambulanciára ellenőrizni.

- Sabine, foglalj helyet, beszélni akarok veled. Nagyon a szívemen viselem Johanna Bauer sorsát, mert az apja, Franz Bauer gyerekkori barátom, s ma délután jön át a lányát meglátogatni. Szeretném, ha itt lennél, mivel eddig te kezelted.

- Sajnos nem vagyok benne biztos, hogy egyáltalán lehet vele most még kontaktust teremteni. Te is láttad az előbb, hogy milyen rossz állapotban van.

- Délután négy óra tájban érkezik a barátom, akkor szólok neked. Gyere, menjünk le az ambulanciára, a főnővértől azt hallottam, hogy éjszaka ott is minden megtelt.

Az igazgató főorvos és Wagner doktornő elindultak az ambulanciára, az épület földszintjére. Két nagy kezelőhelyiségből és három elkülönített kórteremből állt. Szobái tágasak, világosak voltak. Nemcsak a gyomormosásokhoz, a sokktalanításhoz és egyéb sürgős beavatkozásokhoz szükséges készülékekkel volt felszerelve, hanem EKG, EEG, és PET műszerekkel is rendelkeztek az orvosok.

A mellette lévő kórtermekbe az akut, intenzív ellátást igénylő betegek kerültek. Ezek később, a közvetlen életveszély elhárítása után vagy feljutottak az emeleti szobákba, vagy néhány ritka esetben el is bocsátották őket.

Luders főorvos bement a földszinti laboratóriumba és átnézte az előző napi vizsgálati eredményeket. - Milyen remek, hogy néhány nappal ezelőtt a legmodernebb berendezéseket megkaptuk az alapítványtól, így gyakorlatilag minden vizsgálatot el tudunk végezni - gondolta.

- Külön szerencsénk van a fiatal Edgar Müller doktorral, aki kitűnő laboratóriumi szakorvos. Emellett kifejezett affinitása van a kábítószeres által okozott pszichés elváltozásokhoz. Az is igen kedvező, hogy előző munkahelyén, a frankfurti kórházban éppen a pszichiátriában leggyakrabban használt műszerek, az EEG, a PET és az elektrosokk kezelésben és az adatok értékelésében szerzett nagy gyakorlatot. Igaz, hogy, mint felvételnél elmondta, közel egy évig nem praktizált, mert ezt az időt dús gazdag nagybátyja meghívására Bogotában töltötte. Úgy tűnik azonban ezalatt sem felejtett.

- Látom Edgar - lépett az orvoshoz -, neked is tetszenek az új műszerek. Hogy haladsz az enzimkinetikai módszerek beállításával?

- Remélem, néhány héten belül laboratóriumunk már sorozatban végezhet ilyen vizsgálatokat. A műszerekre visszatérve csak csodálni tudom a PET és az EEG felbontóképességét! Még az egy-két évvel ezelőtt használtakhoz képest is, melyekkel én Frankfurtban dolgoztam, ezek teljesítménye egyszerűen fantasztikus!

- Sajnos szükségünk is van rá, miután egyre több a narkomán, az egyéb jellegű agyi folyamatok kizárása pedig ezek nélkül lehetetlen.

Még egy ideig beszélgettek, majd Luders magára hagyta fiatal kollégáját.

Jürgen Hemerken osztályos orvos keresztülvágott a kétholdas ősparkon, az ambulanciára sietett. Most is, mint már több alkalommal megállapította, hogy a négyméteres kőkerítés elzárja az egész intézményt a világtól, s minimumra csökkenti a szökési lehetőséget. Ehhez még az is hozzájárul, hogy a két hatalmas, öntöttvasból készült kapu csak számkombinációs kód segítségével nyitható, melyet kizárólag a személyzet ismer. Jürgen Hemerken doktor mindössze három hete került ide, még nem tudta megszokni a bezártságot és a biztonsági előírásokat, amelyekkel itt találkozott életében először.

Ideggyógyászati szakvizsgáját a frankfurti Katherina Állami Ideggondozói Kórházban szerezte meg. Am édesanyja itt élt a közeli Sennestadtban, ahol a természetvédelmi területen, vagy ahogy a helyiek hívták a vadasparkban, állatorvosként dolgozott.

Amikor Jürgen olvasta, hogy a drogelvonó klinika állást hirdet szakvizsgával rendelkező osztályvezető orvos számára, azonnal megpályázta, s meg is kapta azt. Egyrészt édesanyja közelsége, a gyakori együttlétek lehetősége, másrészt a kábítószeresek kezelése miatt döntötte el, hogy idejön dolgozni. Barntrupban bérelt egy kétszobás lakást, így kocsival bő félóra alatt gyermekkori házukhoz érhetett, ahol Inge asszony egyedül lakott. Jürgen édesapja már több mint három éve meghalt, de anyja nem adta fel a nagyméretű villát. Inge, amikor fia döntéséről értesült, örült, mert remélte, hogy gyakran együtt lehetnek.

Háromszor próbálta Tina vénájába beszúrnival a tűt, nehezen találta az eret.

- Mit hazudtál nekem, te kis cafka? - kiabált a fiatal teremtésre Klaus. - A karodon látom, hogy nem először lőtted be magad.

- I...i...gen - habogta a lány, aki annyira vágyódott a drog után, hogy már beszélni is alig tudott. - A heroin mellett néha egy kis morfint is beadtam magamnak. De siess már Klaus, nem bírom tovább...

A férfi végül nagy nehezen benyomta az egész adagot.

- Tényleg olyan, mint egy lórúgás - akadozott Tina nyelve. Ledőlt a piszkos, hideg földre, s csak annyit érzett, hogy a férfi magáévá teszi. Eltompult az agya, semmire nem gondolt, lebegett ég és föld között. Klaus immár másodszer szorította magához a csont-bőr lánytestet, élvezve a szeretkezés pillanatát.

Tina nemrég került a városba. A fiatalok kedvenc diszkójában Bielefeldben Klaus volt a korlátlan úr, mert a drogosokat ő látta el. Amikor először pillantotta meg a lányt, semmi különös nem fedezett fel rajta, s mint nepper csak annyit tudott, hogy újabb kliense adódik. A harmadik találkozás után megtetszett neki az újonnan érkezett teremtés, aki a bielefeldi pályaudvaron a sörözőben felszolgálóként helyezkedett el. Tina semmit nem mesélt addigi életéről, de valójában Klaust nem is érdekelte. A lány már az első beszélgetés alkalmával elmondta, hogy porra lenne szüksége, s ezért mindenre hajlandó. A férfi eldöntötte, hogy

sürgősen kezelésbe veszi.

Tina mindössze tizenhét esztendő múlt, de arcára mintha az egész emberiség szenvedése rajzolódott volna. Vonásai tompultságról árulkodtak. Amikor a drogot magához vette, megszűnt kapcsolata a világgal, s a valóság immár teljes képtelenség volt.

Klaust mindez nem zavarta és nem is figyelt rá. Még azt sem tudta, hogy ez a szerencsétlen honnan érkezett ide. Nem is faggatta őt, mert abban biztos volt, hogy a sörözőben keres majd annyit, amennyi a napi adagját fedezi, számára pedig ez volt a lényeg.

Pedig Tina szívesen mesélt volna a kezdet kezdetéről, amikor Münchenben egy osztálytársnőjével bement a klubba és először megkóstoltatták vele az Ephedrint. Bevett belőle két tablettát, egy kis sörrel leöblítette, mert így látta a többiektől. Érezte, hogy körülötte minden fantasztikusan laza lett, s imádni kezdte az egész jókedvű társaságot.

Néhány hét múlva a hasis következett, a német gyógyszeripar termékeivel kombinálva. Mikor anyja rájött, hogy Tina drogos lett, se szó se beszéd, kidobta a lakásból.

- Keress magadnak valahol munkát, én nem tartok el egy kábszeres csajt! Már eddig is az utamban álltál... - álmaiban azóta is gyakorta hallotta anyja akkori mondatait, amelyek visszacsengtek fülébe. Így azután három drogos barátnőjével együtt útnak indultak, s egy évig vándoroltak különböző városokban.

Pályaudvarokon és más nyilvános helyeken aludtak, mígnem megérkeztek ide a Teutoburgi-erdő északi lejtőjére, és letelepedtek Bielefeldben. Közösen béreltek egy lepusztult szobának is alig mondható lyukat, de kénytelenek voltak valahol meghúzódni, mert ez idő alatt már négyszer kapták el őket a rendőrök. Az utolsó alkalommal javítóintézetrel fenyegetőztek. Ettől megijedtek és ezért ide, e csendes, eldugott helyre jöttek azzal az elhatározással, hogy megpróbálnak új életet kezdeni.

Franz Bauer a klinika kertjében a parkolóban leállította új, ezüstszürke Mercedesét. Gyorsan kiszállt belőle és a fehér egyemeletes épület felé indult. A portás eligazította, hol találja meg Luders igazgató főorvos szobáját.

Gyermekkori barátja már várta, s amikor belépett, barátságosan üdvözölte, átölelte és így szólt.

- Ejnye, ejnye, Franz. Már olyan régen nem láttalak, hiányoztál. Pedig azelőtt, amíg húgom élt, minden szabadidődet nálunk töltöted.

- Drága barátom, az más volt, akkor még itt dolgoztam a közeledben, de Frankfurt, lásd be, messze van innen. No, meg nekem is idő kellett, hogy kiheverjem megboldogult húgod, Hella tragédiáját. Ma sem térek teljesen magamhoz, ha eszembe jut, hogy a baleset meghiúsította közös életünket, pedig egy hónap múlva lett volna az esküvőnk... Megfulladt szegénykém a medencében...

- Azt hittem Franz, már túl vagy rajta, hiszen egy év telt el azóta.

- Az nem sok idő, bár a munkám és Johanna nevelése is leköt.

- Nem bántad meg, hogy baráti gesztusból magadhoz vetted a kislányt?

- Nem. Szívem szerint döntöttem. Az apját közvetlen mellettem lötték le a Régi Szobrászati Múzeumban, amikor két tolvajt üldöztünk, akik a híres Stádel-féle gyűjteményből éppen egy Rubens festményt akartak meglovasítani. Akkoriban tele voltak az újságok is ezzel a hírrel. A képet nem lopták el, de a kollégám a kórházba szállítás után belehalt sérüléseibe. Így nem sokkal később magamhoz vettem a kislányt, mert édesanyja a tragédiát követően egy hónappal öngyilkos lett. Johannának senkije nem maradt. Eleinte nem is volt semmi gond vele.

Közben Luders töltött mindkettőjüknek egy-egy pohár whiskyt, és belefogott

mondanivalójába. Nézd Franz, amit most mondok, nem lesz kellemes. Azt is tudom, te nem vagy hibás, hogy a nevelt lányod idáig jutott.

- Hogyhogy idáig? Hát nem valami kisebb baleset történt, ami miatt idehozták?

- Nem, nem egészen. Johanna a barátaival az egyik diszkóban szórakozott és drogot fogyasztott.

- Szent isten! Ez nem lehet igaz!

- De igen. A diszkó tulajdonosa kihívta a mentőket, s ők szállították be a klinikánkra.

Mondd csak barátom, hogyan került Johanna Frankfurtból erre a vidékre?

- Nagyon egyszerű a magyarázat. Kiváló érettségi bizonyítványt hozott haza, s én elengedtem, hogy három barátnőjével vakációzni ide jöjjenek. Mint tervezték, a Teutoburgi-erdő környékén lévő kis településeket akarták végigjárni és megismerni a nevezetességeket, műemlékeket, templomokat. Én beleegyeztem az utazásba, miután ősszel Johanna Frankfurtban kívánja megkezdeni tanulmányait az építészeti egyetemen. Még a vakáció előtt iratkozott be, láttam a papírokat.

- Mondd csak, Franz - szólt közbe a főorvos -, eddig nem vetted észre, hogy a nevelt lányod drogot fogyaszt?

- Ugyan már, hogy képzeled! Csendes, szolid teremtés, aki szabadidejében a barátnőivel eljárt szórakozni, de soha nem jött későn haza.

- Ezt igen nehéz így elképzelni. Mert a kezelőorvosa Phencyclidin túladagolást állapított meg. Sabine Wagner pedig kiváló szakember, nem tévedett. Ez nekünk orvosoknak azt jelzi, hogy Johanna valószínűsíthetően már hónapok óta fogyasztott könnyebb szereket, mint például LSD-t, hasist vagy különféle gyógyszerkészítményeket, esetleg a ma egyre divatosabb metamfetamint. Most még nem lehet vele kontaktálni, ezért nem tudtuk meg a részleteket.

- Veszélyes az állapota? Mennyi ideig kell itt lennie?

- Hát nézd csak, ezt e pillanatban nehéz megjósolni. Tény, hogy jócskán túladagolta magát. Most megpróbáljuk a gyógyítást, ám ha Johanna nem akarja, nem kényszeríthetjük a maradásra, csak amíg feltétlenül szükséges. Mindent megteszünk, hogy visszahozzuk az életbe - szólt kissé patetikusan a főorvos -, de ha már jobban lesz, neki kell döntenie a továbbiakról. Meddig maradhatsz, Franz?

- Egy hét szabadságot vettem ki, s valahol a környéken keresek egy szállodát. Ha lehet naponta bejárnék, meglátogatnám és természetesen megpróbálnám rábeszélni az elvonókúrára. Még most sem értem hogyan és miért lett drogos?

- Erre nem könnyű válaszolni. Sokan azt tartják, hogy a fiatalkorúakat családi körülményeik készítetik arra, hogy a kábítószerben keressenek menedéket. Míg mások azt állítják, hogy a drogosok nagy része olyan szülőktől származik, akik önmaguk is súlyosan sérült személyiségek, s többnyire továbbadják gyermekeiknek külső és belső elszigeteltségüket, esetleges bosszúvágyó hajlamaikat.

- Nem értem... nem értem... Hogy lehet, hogy nem vettem észre a kislányon a kábítószer?

- Ne hibáztasd magad ezért! Nyilvánvaló, hogy sokat vagy távol az otthontól, s Johannát a barátai vitték erre a sikamlós útra. De gyere, keressük meg Wagner doktornót, beszélj vele! Holnap pedig talán már találkozhatsz a lányoddal is.

A Luders birtok épületeinek ódon falai már sok vihart éltek át, amióta a XVIII. században Gregor ősei felépítették. Nem véletlenül választották Lemgo városát, amelyet az 1200-as években alapítottak. A település akkoriban még kicsinek számított, de műkincsekben

már akkor is bővelkedett és egyben tagja volt a Hanza-szövetségnek. A középkorban a városkát boszorkánytanyának hívták, miután annak idején több boszorkányper színhelye volt.

Ma már kiteljesedett a város, s a Luders birtok valóságos építészeti gyöngyszem volt, amely a központi résztől mintegy három kilométernyire terült el. A híres kastélyt az évszázadok során többször is átépítették s az eredeti favázas szerkezetek fokozatosan átalakultak kőből épült Weser reneszánsz stílusúvá.

Az ősi család tagjai közül ma már csak Gregor Luders doktor és távoli másod-unokanővére élt, aki hetvenhét évét meghazudtolva erős kézzel irányította a ház személyzetét. Sőt a birtok vezetésével megbízott felügyelőt is beszámoltatta a munkáról. Brigitta akkor került ide, amikor Gregor húga a park kertjében lévő úszómedencébe fulladt.

A tragédia megrázta az orvost. Hosszú ideig nem volt képes megemészteni Hella halálát, s önmagának tett szemrehányást, amiért későn vette észre a fuldokló teremtet. Mire a medencéhez ért, már nem tudta megmenteni. A rosszmájú környékeliek pedig egyre-másra pletykáltak a körülményekről.

Erre az adott alapot, hogy apjuk végrendelete szerint a teljes vagyont Hella örökölte volna, így azonban minden Gregorra szállt. Ezután hívta meg Brigittát az orvos, hogy lakjon a kastélyban és irányítsa a háztartást.

Brigitta boldogan engedett a kérésnek, mert elég szerényen élt Rötzenben.

Gregor gyakran váltogatta a barátnőit. Bár közeledett negyvenedik évéhez, még nem nősült meg. Orvosi hivatásán kívül egyetlen szenvedélye volt, a festészet. Fiatal korában ő maga is próbálkozott vele, de nem volt elég tehetséges, így abbahagyta.

Az estély pontban hétkor kezdődött. A kivilágított parkba már szállingóztak az első vendégek. Luders fogadta a meghívottakat. Brigitta, a ház asszonya azonban korára való tekintettel ült, nem tudott sokáig állni.

Amikor Sabine Wagner megérkezett, szinte szólni sem tudott a megdöbbenéstől. Hivalkodó kastélyra számított, ehelyett szolid, elegáns építmény fogadta. A vendég először tágas udvarházba lépett, amelynek homlokzata vadszőlővel volt befuttatva. Négy hóféhér lépcső vezetett fel a bejárathoz, ahonnan a kikövezett hallba léphetett, ott várta a társaságot a házigazda. Jobbra fogadóterem nyíltak, míg balra sötétzöld bársonnyal borított csiszolt márványlépcső kanyargott felfelé. Nem volt sok bútor, de olyan kifinomult ízléssel válogatták, hogy a látogató érezhette, minden egyes darab a kastélyhoz tartozik.

Mindenhol egy-egy műretek árulkodott a gazdagságról, s Sabine azonnal felmérte, hogy ezekből egy is meghaladja az évi fizetésének többszörösét. Kezdetben kissé idegesítette a nagy nyüzsgés és a sok ismeretlen arc, de amikor megpillantotta kollégáját, Jürgen Hemerkent, nyugodtabb lett.

- Hello Sabine! - lépett hozzá az orvos. - Hozhatok neked valamit inni?

- Igen, egy pohár pezsgőt.

Az ital kortyolgatása közben mindkettőjük zavartsága enyhült. Szokatlan volt számukra ez a nagystíliú estély.

A Hesseni Drogellenes Alapítvány igazgatóját is idevárták. Luders doktor abban reménykedett, hogy a nagyszabású parti alatt alkalma lesz újabb támogatást szerezni a klinika számára.

- Gyertek velem - lépett Luders doktor Sabinéhez és Jürgenhez -, bemutatlak benneteket alapítványunk igazgatójának, aki most érkezett. Kíváncsi a klinika életére, nekem pedig házigazdaként sok a kötelezettségem.

Amíg a tömegben keresztül az idős úrhoz érték, Jürgen Sabine fülébe súgta.

- Valójában ő alapította a klinikánkat, óriási pénzek mennek át a kezén. Nemcsak bankár és üzletember, hanem ingatlanjai, birtokai is vannak, amelyek biztosítják számára a jólétet.

- Még szerencse - gondolta magában Sabine -, hogy az egyetlen elegáns fekete bársony estélyi ruhámat vettem fel, így nem lógok ki a sorból.

A hatos kórteremben csak a tizenöt éves Susan Hamer feküdt, akit késő délután szedtek fel a mentők a bielefeldi autóbusz-megállóban. Bal karjából egy fecskendő lógott lefelé, s ő nem tudott semmit a világról. A mentőorvos a kocsiban azonnal infúzióban Esmolollt kötött a vénájába. Gondolta, amíg beérnek a klinikára, talán életben marad a lány.

Hubert Lafer gyakornok azonnal kezelésbe vette. Mindenekelőtt adott neki Phentolamint, majd egy óra múlva Labetalollal folytatta. Miután tahikardiája nem akart szűnni, és hipertenziója fokozódott, egy óra múlva 5 milligrammal emelte a Phentolamin adagját.

A gyógyszerek hatására Susan éjszakára már jobban lett, bár még mindig mozdulatlanul feküdt. Rélmálmában, akárcsak egy horror filmben, óriásra nőtt farkasok, disznófejek közeledtek felé. Megijedt és kiabálni kezdett. Az éjszakás Karin Haller nővér futott be, aki azonnal megkereste Lafer doktort.

Közben halkán nyílt az ajtó és egy fehérköpenyes alak megállt a lány ágyánál. Egy darabig nézte a fiatal vonásokat, majd zsebéből fecskendőt vett elő, 200 milligramm heroint szívott fel és a lány vénájába szúrta. Gyors pillantást vetett rá, majd kisurrant a szobából.

- Ez is megkapta a magáét! Mindegyik megérdemli! A kincsem még ma is élne, ha nem rángatták volna bele ezek az utca szemetei...

Haller nővér és Lafer doktor ekkor tűnt fel a folyosó fordulóban, ám a fehérköpenyes alakot nem vették észre. Beléptek a kórterembe. Susan arca halottsápadt volt, pulzusát nem érezte az orvos, amikor igyekezett kitapintani. Megnézte a szemreflexeit, majd Karinhoz fordult.

- Exitus. A túladagolásba belehalt. A mentők és mi sem segíthetünk már rajta - húzta a fiatal testre a fehér lepedőt.

Az ügyeletesszobában Sabine Wagner teázott. Nem volt még kedve hazamenni az üres lakásba, amely gyalog a klinikától mindössze tíz percnnyire volt. Amikor egy fél évvel korábban elfoglalta itt az adjunktusi állást, nem gondolta, hogy a magány ennyire megviseli.

Pedig Münchenből mindenképpen el kívánt jönni, mert a volt férje a válás után is megkeserítette az életét. Féltékenysége olyan méreteket öltött, amiről az orvosnő pontosan tudta, hogy ideggyógyászati kezelést igényelne. Ám Detlef ezt nem ismerte el. Nem egyszer előfordult, hogy a bírósági tárgyaláson felállt, s kiment a folyosóra, hogy telefonáljon Sabinének és ellenőrizze hollétét.

Négy évig éltek együtt, de az asszony ezt szinte földi pokolnak érezte. Kezdetben viharos szerelmük és szenvedélyük nem lebbentette fel a fátylat férje beteges féltékenységéről. Veszekedéseik fél évvel házasságuk után kezdődtek, amikor Sabine igen gyakran kénytelen volt ügyeletet vállalni, várható adjunktusi kinevezése érdekében. Ezt azonban sem akkor, sem később, jó nevű ügyvéd férje nem ismerte el, ő pedig képtelen volt így együtt élni vele.

Kiment a nővérszobába, készített magának egy teát, azután visszajött és elővette az U. S. News and World Report című újságot, amely hosszan taglalta a széleseben terjedő metamfetamin néven ismert drog gyors karrierjét. Ez a kokainnál jóval olcsóbb kábítószer

Mexikóból indult el hódító útjára, s terjesztése a mexikói kartellek kezében összpontosult.

Kopogtak az ajtaján és Jürgen jelent meg.

- Láttam, hogy fény szűrődik ki a szobából, ezért nyitottam be. Mit keresel még itt, Sabine? Tudomásom szerint ma este szabad vagy.

- Persze, persze - válaszolt kissé zavartan az orvosnő -, csak belemerültem egy cikk olvasásába - tette le kezéből a lapot.

- Volna kedved velem vacsorázni? Mára én is végeztem, s olyan egyedül érzem magam, még nem szoktam meg sem a klinikát, sem a kollégákat.

- Pedig, ha jól emlékszem, te itt nőttél fel, és édesanyád is itt él.

- Ez igaz, de az érettségi után kollégiumba kerültem, s egy-egy szabadságot kivéve nem jöttem vissza.

Ebben a pillanatban megszólalt Sabine csipogója.

- A beteged, Johanna Bauer magához tért - közölte Karin nővér. - Gondoltam, beszélni szeretnél vele.

- Köszönöm, máris megyek.

- Látod - fordult kollégája Jürgen felé. - Ennyi nap után végre magához tért az a fiatal lány, tudod akinek az apja a főnökünk barátja. Bemegyek hozzá, próbálok vele kapcsolatot teremteni.

- Akkor nem vacsorázhatunk együtt?

- Ha van kedved legalább egy órát várni rám, én benne vagyok.

- Persze, a szobámban leszek, addig átvizsgálok néhány leletet.

Amikor Wagner doktornő megpillantotta Johanna sápadt, beesett arcát, hirtelen ismét szívébe markolt a fájdalom. Fiatal emberek, akik idesodródtak ebbe a földi pokolba! Mi lesz velük később? Mert az orvosnő nem nagyon hitt abban, hogy a drogról le tudnak szokni, vagy legalábbis csak igen kevesen.

- Nem mondok semmit! - szólt ellenségesen a fekvő lány, anélkül, hogy Sabine bármit kérdezett volna tőle.

Az ágy mellé húzott egy széket, ráült s megfogta a sovány kezét. Halkan, szelíd hangon szólalt meg. - Kedves Johanna, én csak gyógyítani akarlak. Amikor a diszkóból behoztak, meglehetősen rossz állapotban voltál. Árudd el nekem, mióta élsz kábítószerrel? Ígérem, még a kórlapodon sem tüntetem fel.

- Nincs is mit! Néha a barátaimmal egy-egy Speedet bedobok, ennyi és nem több. Semmit nem vagyok hajlandó mondani. - Szorosan becsukta a szemét és összeszorította az ajkát.

Sabine, mint képzett ideggyógyász tisztában volt vele, hogy e percben tehetetlen, ezért jobb, ha magára hagyja a beteget, és másnap ismét megpróbál beszélni vele.

- Rendben, Johanna. Aludj jól. Ha bármire szükséged van, ott a csengő, a nővér azonnal itt terem. - Bement a szobájába és átszólt Jürgennek. Megállapodtak, hogy negyedóra múlva a klinika kapujában találkoznak.

Az orvos új, sötétkék Audijába ültek, a férfi indított. - Sabine, ugye van kedved egy meghitt, hangulatos helyhez? Igaz legalább húsz percet autóznunk kellene, de meglátod megéri.

- Hogyne, még alig ismerem a környéket, szívesen megyek bármerre, eddig csak itt Barntrupban mászkáltam.

Ahogy Hemerken doktor kiért a városból, rátért a 66-os főútra, s mintegy tíz perc múlva az Extern-szikla melletti alacsonyabb rendű útra kanyarodott. Hamarosan megérkeztek

a Teutoburgi-erdő északi lejtőjéhez, a Werra völgyébe, ahol Detmold város látkepe tűnt fel. Az esti fények már megvilágították az óvárost és a modern központot.

- Tudod, Sabine, ez a hely igencsak nevezetes a német történelemben, mert 783-ban itt, ezen a helyen ütköztek meg a frank és a szász hadak. Az egykori véres csata közelében létesült az 1200-as évek második felében a lippei fejedelmektől városjogot kapott Detmold.

- Kár, hogy ilyen késő van, egyszer szívesen eljőnnék ide napfényben, amikor bejárhatnánk minden érdekes helyet.

- Ennek semmi akadály, szívesen elkísérlek, ha lesz időd. Gyermekkoromban apám sokszor hozott fát ebbe a városba, s mindig nosztalgiazom, ha eszembe jutnak azok az évek.

A kocsit a detmoldi kastély előtti nagy parkolóban hagyták, és gyalog sétáltak el az óvárosi piactér melletti patinás Brahm's Ajtaja nevű étterembe, ahol Jürgent ismerősként üdvözölték.

- A hely érdekessége, hogy az étterem apáról fiúra száll. Régen a szüleimmel igen gyakran megfordultunk itt, s mióta megkaptam az állást a klinikán, már azóta is el-eljöttem ide.

Jürgen megrendelte a speciális német vacsorát, előételként füstölt sprottnit választott, majd veszfáliai sonkát zöldsalátával, azután borjúkarajt burgonyafánkkal. A vacsorához könnyű moseli bort ittak, amely Sabine fejébe szállt, mert rájött, hogy alig evett valamit ebédre, s a gyomra üres.

A kellemes hangulatú étteremben mindketten feloldódtak, s éjfél felé úgy érezték, mintha évek óta ismernék egymást. Amikor Sabine lakása előtt megálltak, Jürgen szemében izzott a vágy. Az asszony egy másodpercig habozott, majd egy itálra behívta kollégáját.

Nem beszéltek. Mindkettőjük testét vibrálás fogta körül. A férfi Sabinéhez lépett, átölelte, megcsókolta. Ez volt a kezdet. Jürgen nem szeretkezett vele, hanem egyszerűen birtokba vette, egyik pillanatban finoman és gyengéden közeledett hozzá, majd vad lett és elsöprően szenvedélyes. Sabine már nem az a visszahúzódo teremtés volt, aki a klinikán dolgozott, hanem nő, asszony, akit rabul ejtett egy korábban ismeretlen dolog. Elvált férje még szerelmük teljében sem tudott számára ilyen szexuális élvezetet nyújtani. Jürgen hajnali négyig maradt, s amikor elment, Sabine tudta, hogy élete ettől a pillanattól megváltozott. Feküdt az ágyban és azon töprengett, hogy vajon csak szenvedély, vagy érzelem is húzódik e viharos szeretkezés mögött...

Az ambulancián úgyszólván teljes volt a zűrzavar, annak ellenére, hogy Hemerken és Lafer doktorokon kívül Wagner doktornő is ott tartózkodott. A délután folyamán ugyanis gyors egymásutánban négy beteg érkezett, akik közül kettőnek könnyebb volt az állapota, egy súlyosnak tűnt, egy pedig kómában volt.

A kómás beteget Hemerken doktor vette gondjaiba, a többieket kollégáira hagyta. A fiatal férfi erősen hypothermiás volt, pulzusa és vérnyomása alig mérhető, szinte halottnak tűnt. Miután az orvos meggyőződött róla, hogy a légutak átjárhatóak, óvatosságból mégis behelyezett egy endotracheális tubust, melynek segítségével szükség esetén az asszisztált lélegeztetés is biztosítható.

- Judith, kérem - fordult Rügen főnővérhez -, kössön be egy 40 százalékos Dextroze infúziót, előtte azonban legyen szíves vérgáz analízisre körülbelül 10 milliliter vért levenni. Az infúzióban lehet 100 milligramm B1 vitamin is.

Hemerken doktor felszívott két ampulla Naloxon injekciót, mert csaknem biztos volt benne, hogy valamilyen opiát túladagálással áll szemben.

- Legyen szíves adjon az infúziós csövön keresztül közvetlenül a vénába két ampulla

Dopamint is - szólt a nővérhez -, ha szükséges, ezt később kiegészíthetjük Glucagonnal is.

Tíz-tizenöt perc múlva néhány fascikuláris rángás és a szemhéj rebbenései jelezték, hogy a beteg állapota valamit javult. Pulzusa tapinthatóbbá vált, a diastolés vérnyomás elérte a hetvenet. Az orvos megkönnyebbülten sóhajtott és a nővér felé fordult.

- Azt hiszem, rövidesen átvihetjük valamelyik lenti kórterembe. Mindenesetre egyelőre legyen monitoron. Két óra múlva az infúzióal térjünk át a Phenytoinra.

Mikor kicsit felszabadulva Hemerken doktor körülnézett az ambulancián, látta, hogy a két könnyebb állapotú beteget már ki is vitték a kórterembe, mert azokat Lafer doktor ellátta.

Wagner doktornő az eszméletlen Joseph Kampmannal foglalkozott. A huszonegy éves férfi felvételi lapján látta, hogy Dörentropban pincér.

- Az a gyanúm, hogy Kampmannat kissé későn hozták be - mondta Sabine. - Véleményem szerint hat-hét órája vehetett be hatalmas adag LSD-t, tünetei is erre vallanak. Megkatéereztem, és vért vettem tőle, azonban a vizsgálatok még az automata analizáló készülékkel is legalább harminc percet vesznek igénybe - mondta Jürgennek.

- Utóvillanásai sem voltak? - kérdezte az osztályos orvos.

- Nem. Amióta itt van én nem észleltem, bár már megkapta a Trifluoperazinját. Aggasztóbb azonban, hogy csaknem állandó aritmiája van.

- Nem kellene néhány ampulla Lidokaint adni? - kérdezte Hemerken aggódó tekintettel.

- Próbáljuk meg - válaszolt Sabine. Rüger nővér, aki mindezt hallotta, már nyújtotta is a fecskendő. Valamennyien az EKG monitorjára figyeltek, észrevehető változás azonban a kamrai aritmiákban nem történt. Néhány perccel később széles QRS komplexusok jelentek meg, majd a görbék hirtelen rendszertelenné váltak, végül hosszú, egyenes vonalba mentek át.

- Atrioventricularis blokk, syncope - kiáltotta Sabine. - Nem kellene beütnünk? - nézett kétségbeesetten Jürgenre.

A közelben álló Hubert Lafer gyakornok, halkán csak annyit mondott.

- Sabine, te mindent megtettél, az exitus itt elkerülhetetlen volt.

Edgar Müller jól érezte magát a klinikán. Kollégáit megkedvelte, s a munkája kielégítette igényeit, teljes napját betöltötte. Még azt is szerencsének könyvelhette el, hogy már az érkezése utáni napon sikerült a város közepén egy másfélszobás lakást bérelnie. Amikor meglátta a gyönyörű kilátást, azonnal megállapodott a háziasszonnyal. Azóta, ha szabadnapján otthon volt, meghatottan szemlélte a nem messze lévő reneszánsz templomot.

Ma is, mint minden reggel, korán érkezett, hogy mindent időre, pontosan elvégezzen. Átöltözött s nyomban elkezdte a munkát.

Először az elektro-enkefalográfus laboratóriumba ment, ahol már várta Klaus Nagel ápoló. A vizsgálóasztalon egy tizenhat év körüli fiú feküdt, testén időnként enyhe clonusos görcsök rándítottak. A kórlap szerint a beteget Lafer doktor vette fel LSD túladagolással, felmerült azonban a petit mal roham lehetősége is, ezért kérték az EEG vizsgálatot.

Müller doktor átültette a fiút az enkefalográf melletti székbe és gyakorlott mozdulatokkal koponyájára illesztette a készülék elektródáit. Gondosan végigfuttatta valamennyi elvezetést, az agy különböző részeiről, de csak egy-egy magában álló tüskehullám-mintát észlelt a 3-Hz tartományban, melyek sem bilaterálisan, sem szinkronban nem ismétlődtek meg.

A beteg kórlapjára rávezette, hogy az EEG vizsgálat a petit malt nem támasztotta alá, de javasolta Lafer doktornak, hogy esetleg a későbbiekben végeztesen CT vagy NMR

vizsgálatot.

Amikor egyedül maradt, átment a biokémiai laboratóriumba és hozzálátott a rutin vérvizsgálatok elvégzéséhez.

Markus Winter már tíz napja feküdt a drogelvönő klinikán. Közepesen súlyos heroinistaként került be. Az egyik, Wagner doktornőhöz tartozó kórteremben helyezték el. Az orvosnő kezdetben 2 milligramm Narcant adott vénásan, és a várt drámai javulás be is következett.

Szerencsére tüdőgyulladás, hepatitis, vagy más szövődmény nem lépett fel, így Sabine a főorvossal való egyeztetés után rátért a megvonásos állapot második fokozatú kezelésére. A beteg mutatott némi együttműködést, így 10 milligramm Methadont kezdtek el adagolni. Sajnos az első napon mydriasis és közepes extrasistolia lépett fel Winternél, ezért Wagner doktornő újabb 10 milligramm adását határozta el. A tünetek megszűntek, három nap múlva kaphatott Pethiolint.

Reggel Sabine első útja Markushoz vezetett. - Jól aludt?

- Nem mondhatnám, legalább tízszer fent voltam az éjjel és rémálmok gyötörtek.
- Voltak éjszaka a végtagjaiban fájdalmai?
- Az nem, de borzasztó fejfájás kínozott, és most is tart.

Az orvosnő megmérte a vérnyomását, amelyet meglehetősen magasnak talált. Vért is vett tőle teljes vérkép ellenőrzésre.

- Kicsit megemeljük a gyógyszeradagját, ez remélem eredményes lesz. Azonban ne aggódjon, szükség esetén át tudunk térni másikra is, ha ennek mellékhatásai lennének. Egyébként ma délelőtt az osztályos orvos, Jürgen Hemerken doktor is alaposabban megvizsgálja.

- Mikor mehetek haza?

- Nézze kérem, ez tulajdonképpen magától függ. Az első tíz napon, amely általában a legnehezebb, túl vagyunk, de véleményem szerint még legalább két-három hónapig fenyegeti az absztinencia szindróma veszélye. Amennyiben egy-másfél hónapot itt tölt nálunk, megfelelő gyógykezeléssel, nagymértékben elő tudnánk segíteni, hogy megszabaduljon a kábítószer függőségétől. Úgy gondolom ezután már a kezelés otthon is folytatható.

- Ez borzasztó! Nem bírom ki! Nekem sürgősen haza kell mennem... legfeljebb még egy hétig maradhatok.

- De kedves Markus, beszéltem az édesanyjával, akivel együtt laknak, s neki is felvettem a hosszabb kezelés lehetőségét. Ő nagyon helyeselte ezt, s közölte velem, hogy maga addig maradhat itt, amíg mi jónak látjuk. Az étteremben ugyan hiányzik, de addig az édesanyja kisértőt vesz fel. Remélem így megnyugodott és itt marad a klinikán ameddig szükséges.

- Ugyan doktornő! Anyám semmit nem ért! Nem akarok maradni és kész!

- Nos, várjuk meg Hemerken doktor vizsgálatának az eredményét, utána újból beszéljünk.

Nem sokkal később Jürgen alaposan megvizsgálta a fiatalembert. Kórlapjára feljegyezte, hogy PET vizsgálatot kér kiegészítésül, valamint a jelenlegi kezelést Naltrexon tablettával javasolja kombinálni napi 50 milligrammos adagban. Mindezt Sabinének szóban is elmondta, hozzáfűzve, hogy a PET azért nagyon fontos, mert biztonsággal ellenőrizhető lesz az esetleges fokozott frontális lebeny és bazális ganglion metabolizáció.

Alice Celan feltűnő jelenség volt, ahol megfordult mindenhol mágnesként vonzotta a férfiak tekintetét. Immár közel két esztendeje a banda tagjai közé számított. Ha visszagondolt erre az izgalmakkal és kalandokkal teli időszakra, még a szíve is hevesebben kezdett verni.

A főnök Robert Leicher volt, akivel Münchenben ismerkedett meg, amikor nevelőapja elüldözte otthonról. Alice az érettségi után egy évet elvégzett a müncheni Képzőművészeti Főiskolán, tanárai tehetségesnek tartották. Ám anyja autóbalesetben meghalt és nevelőapja kijelentette, nem fizeti tovább az egyetemi tandíjat, ezért a második évfolyamra ne is iratkozzék be. A lány elkeseredésében számos álláshirdetést is megpályázott, de hosszas keresgélés után sem talált magának megfelelő helyet.

Az egyik nap még egy utolsó kísérletet tett, és az Isar szigetén lévő Német Múzeumban teremőri állásra jelentkezett. Mint kiderült érkezése előtt két órával már betöltötték a munkakört. Így Alice elindult gyalog a várdomb felé. Útközben annyira elfáradt, hogy egy üdítőre beült a Héttorony kávézóba.

Teljesen reménytelennek és kilátástalannak találta az életét. Abban biztos volt, hogy a nevelőapja hamarosan még a lakásból is kiteszi a szűrét, mert hetenként több alkalommal fiatal fiúk és lányok keresték fel őt. Amikor Alice ezt szóvá tette, a férfi csak annyit mondott - ha nem tetszik, hogy a barátaim feljönnek egy italra, akkor le is út, fel is út. Tovább nem szóhette gondolatait, mert egy jóképű, sudár férfi állt meg az asztalánál.

- Bocsásson meg kisasszony, de a Német Múzeumban láttam önt, és hallottam, hogy állást keres.

- Így volt uram, de sajnós későn érkeztem - küszködött feltoluló könnyeivel Alice.

- Véletlenül fültanúja voltam, amikor a főnökasszonnyal beszélt. Leülhetek? Nem zavarom?

A kölcsönös bemutatkozás után az elegáns, elragadó modorú férfi beszélt festői pályafutásáról, a müncheni galériákról, pályatársairól. Azt vették észre, hogy elrepült az idő.

Később átmentek a szemben lévő étterembe, ahova Robert meghívta új ismerősét. A lányt lenyűgözte a férfi kitűnő stílusa, szakértelme és jártassága a festőművészetben. Alice Celan a beszélgetés alatt teljesen partnere hatása alá került, s még megdöbbenést sem mutatott, amikor Robert meghívta a lakására egy italra.

Akkor pedig még jobban meglepődött, amikor a férfi a vadonatúj, csillogó ezüstszínű Mercedeshez vezette újdonsült ismerősét és egyenesen München legszebb és legdrágább utcájába, a Ludwig strasséra vezette, amelyet végig olaszos stílusú paloták szegélyeztek. Az utca végéből egy kis mellékútra hajtott, és leparkolt egy földszintes, múlt századi ház előtt. Az épület egyszerűségével és szépségével felhívta a lány figyelmét.

- Megérkeztünk - nyitotta ki a kocsiját Robert.

- Te jó ég! Ilyen csodapalotában laksz? Én mindig azt gondoltam a festők éheznek, nyomorognak - sóhajtott Alice.

- Te kis csacsi! - nyitotta ki kulcsával a kaput. - Okosan kell szervezni az életet, s mindent leszakítani amit lehet. Nekem szerető üzleti kapcsolataim vannak, mert a festészetből valóban nem tudnék megélni, vagy legalábbis, nem ilyen módon.

Egy csöpp kis ápolt kert tartozott a házhoz. Mindenütt látszott, hogy értő kezek rendezhették be a négy szobát és a mellékhelyiségeket.

- Ezt néhány éve sikerült elég olcsón megszereznem, s egy lakberendező és építész barátommal újjátottam fel. Tudod Alice, amikor üzleti partnereimmel tárgyalok, nem közömbös milyen légkörben fogadom őket. Gyere, üljünk le ide a nappaliba, s hozok neked egy kis

francia konyakot.

A lány szédült a gazdagságtól, mert a falakon eredeti festmények lógtak, s ezekkel megfelelő összhangban voltak a bútorok.

A második pohár konyak után Alice tompultságot érzett, s amikor Robert átölelte és ölében vitte a hálószobába, nem tiltakozott. A férfi hosszú, vékony ujjai óvatosan haladtak felfedezőútra a lány testén. A farmerblúzáját és szoknyáját levette, a fehérmeműjét a földre dobta, s lassú mozdulatokkal szította fel a vágyat a fiatal bronzbarna női testben. Pillanatok alatt izzadságban fürödtek, a gyengédnek tűnő szerető mozgása egyre gyorsabb lett, s Alice a csúcson érezte magát.

- Szép vagy! Nagyon szép! - simogatta ismét Robert partnerét, akinek teste bizsergett az érzékiségtől. A hajnali fény megvilágította a szobát, mire egymás karjaiban elaludtak. Később, amikor Alice felébredt, az ágyon fekve figyelte, hogy Robert milyen ügyesen hozza be a finomságokkal megrakott tálcát.

- Nem kell dolgoznod? - tette fel a naiv kérdést a lány.

- De igen, majd később néhány barátommal üzleti megbeszélésem lesz. - Végignézett a lányon, s látszott rajta, hogy igencsak foglalkoztatja valami. Kis idő múlva megszólalt.

- Mondd csak kedvesem, ajánlhatnék neked munkát? Nem könnyű feladatokkal bíznlak meg, de az érte kapott pénz talán felpezsdíti a szívedet. Összegyűjthetsz egy idő után annyit, hogy ismét visszatérj a tanulmányaidhoz.

Alice felugrott az ágyból és a férfi nyakába csimpaszkodott.

- Jaj, Robert! Ugye ezt nem kérdezted komolyan? Boldogan vállalom mindent azért, hogy mielőbb visszakerüljek a főiskolára. Meg tudod... eddig nem akartam elmondani... de el kell költöznöm otthonról... A nevelőapám útilaput köt a talpamra... Amióta szegény anyám meghalt, állandóan újabb és újabb fiúkat és csajokat hoz fel a lakásunkra, nyilván zavarom őt kisdéd játékaiban. Már arra is gondoltam, hogy nőket futtat, de erre semmiféle bizonyítékom nincs.

- Ne aggódj kedveském, még ma szerzek neked egy kisebb lakást, megelőlegezem a bérleti díjat, azután ha az első munkáddal végeztél, majd megadod a pénzt.

- Robert, még nem mondtad el, mit kellene tennem, vagyis pontosabban mivel foglalkoznék?

- Ne félj! Közel áll az érdeklődési körödhöz. Különböző hazai és külföldi magánmúzeumokban kellene felmérned a terepet.

- Micsodát? - kerekedett ki Alice szeme. - Mi az, hogy felmémi, nem értem...

- Gyere, idd meg a kávédat, utána pontosan elmagyarázok mindent. Rendben?

Most, ahogy a pályaudvaron üldögélt s várta az autóbust, ismét felelevenedett előtte kapcsolatuk kezdete. Visszagondolt első megbízására, amikor Dieric Bouts németalföldi festő képét nézte meg a müncheni Új Képtárban. A lopás gondolatára olyan szívdobogást kapott, hogy úgy érezte meghal. A vásznon Krisztus sírba téételét ábrázolta a művész, aki a képet enyves festék technikával készítette. Alkotása újszerű volt, mert felismerte, hogy a táj és a kompozíció egysége milyen megoldást kínál. A festő technikája is teljesen új volt. Az enyvben oldott festéket ugyanis magába szívta a vászon, s ez még fokozta a kép puha, lágy hatását. Alice a terv szerint és Robert utasítása alapján másnap éjszaka a banda többi tagjával együtt részt vett az akcióban. Az eredeti képet kicserélték az előre megfestett, tökéletes másolattal.

- Úristen! Mennyire izgultam, pedig nekem csak a kapuban kellett állnom, és a lopott képet autón elvinni Roberthez. Nem hittem, hogy sikerül, pedig mint utólag megtudtam, sok

embert megvesztegetett Robert azért, hogy a biztonsági berendezéseket öt percre hatástalanítsák. Ez volt az első megbízás, azután jött a többi.

Önkéntelenül is a táskájához nyúlt, mert benne lapult Albrecht Dürer 25-ször 19 centiméteres eredeti rézmetszete. A mester szorosán egymás mellé rótt vonalakkal, pontokkal, sűrű hálót hozott létre és ezzel érzékeltette a fényt és a levegőt. A téma a rendíthetetlen lovagot örökítette meg, aki megmaradt az erény útján még akkor is, amikor a Halál vagy az Ördög rémképe fenyegette. Ezt az alkotást Darmstadtban Martin Hoffner műgyűjtő lakásáról lopták el.

A részleteket ebben az esetben nem ismerte Alice. Az ő dolga az volt, hogy a képet átvegye, autóbusszal elvigye Barntrupba, a klinikára és átadja Gregor Luders igazgató főorvosnak, aki már várja őt.

Végre megérkezett a menetrend szerinti járat. Kétszeri átszállás után este nyolc óra körül kellett eljutnia a megrendelőhöz. - Micsoda pasas lehet az az orvos - gondolta a lány -, aki vagyontokat képes fizetni egy-egy remekműért. Vajon hova teszi? Robert eddig már két reneszánsz miniatúrát adott el az orvosnak, aki soha nem alkudott az árból.

Franz Bauer valójában teljesen fölöslegesnek érezte, hogy tovább időzzön nevelt lánya ágyánál. Johanna elutasítóan viselkedett, s mindent kifogásolt, amit Franz mondott.

Egy darabig csendben ültek, amikor a lány megszólalt.

- Mondd csak, miért hiszed, hogy bármivel is tartozom neked? Állítólag az apámat azért lötték le, mert te nem fedezted.

- Jézusom! Ki mondta neked ezt a badarságot?

- Az most mellékes. Tény, hogy a nevelőapám lettél, de csak és kizárólag lelkiismeret-furdalásból. Semmi közöd hozzá, hogy néha egy-egy gyógyszert bekapok. Már hónapok óta csinálom, csak te nem jöttél rá. Alig vagy otthon...

- De Johanna, hogy mondhatasz ilyet! Ismered a munkám, tény, hogy gyakorta éjszaka is dolgozom. De én megbíztam benned. No, meg a kiváló érettségi bizonyítványod is azt igazolja, hogy tanultál és...

- Ne is folytasd! Nem akarok lelkizni veled! Éppen elég kibírom azt a lehetetlen csajt, Wagner doktornőt, aki állandóan faggat és a süket dumájával megpróbál rábeszélni, hogy egy darabig maradjak itt.

Elborult a tekintete és látszott rajta, hogy a drog hiánya egyre erősebbé válik, és agresszivitása fokozódik.

Franz eldöntötte, hogy beszél még egyszer a kezelőorvossal, talán együtt sikerül valami megoldást találniuk. Most már világossá vált előtte, hogy Johanna valóban hosszabb ideje szed különféle metamfetamin készítményeket. - Hol van ennek a vége? - sóhajtott magában. - Én vagyok a felelős érte, mert előbb-utóbb, ha nem veti alá magát a kezelésnek, emberi roncs lesz belőle.

Odalépett az ágyhoz, megpuszilta Johanna homlokát. - Igyekszem mielőbb visszajönni hozzád. Egy darabig mindenképpen itt kell maradnod.

- Azt még meglátjuk - fordult a fal felé Johanna.

Rövid keresés után Franz megtalálta Wagner doktornőt, aki készséggel bekísérte őt a szobájába, majd előszedte feljegyzéseit, amelyeket Johannával folytatott beszélgetések után készített.

- A gyógyszererezést már elmondtam önnek, egyébként is mint tapasztaltam Johanna mielőbb távozni akar a klinikáról. Mintegy hat órán át beszélgettem vele, persze több

alkalommal, de alig-alig nyílt meg előttem. Pedig mint ideggyógyásznak legalább néhány momentumot ismemem kellett volna arról, miért kezdett el drogokat szedni. Az igaz, hogy hosszú hónapok óta a barátaival rendszeresen drogpártikat tartottak. Azt sikerült kiszednem belőle, hogy miután ön gyakran nincs otthon, az utóbbi időben a lakásukban is buliztak. Van egy fiúja, akivel fél éve viszonya van. A társasághoz tartozik, sőt a drogokat, gyógyszereket is ő szerzi be. Johanna időnként pénzzel fizet, de ha elfogy, a müncheni pályaudvaron felszedett alkalmi ismerősökkel tölt el egy-két órát és a márkát drogra költi.

- Tudom Bauer úr, ezt szörnyű hallani - folytatta -, de a tényeken mindez nem változtat. Egyébként barátjának, a főnőkömnek mindezt leírtam. Luders főorvos egyetért velem abban, hogy amíg lehetséges, itt tartjuk és kezeljük napi háromszori Methadon tablettával és nyugtatókkal. De ha mindenképpen el akar menni, nem tarthatjuk vissza. A lánya elmúlt tizenhét éves és nagykorú. Még azt is sikerült kiszednem belőle, hogy nem akar ősszel egyetemre járni, csak a maga kedvéért iratkozott be. A haverjaival Afrikába vagy Amerikába készül, ahol jobban megértik a kábítószereket. Én próbáltam a lelkére beszélni, szerencsére még nem jutott el a depresszió olyan fokára, hogy a halált válassza. Tervei vannak. Most csak és kizárólag a jelenlegi életéről és a nevelőapjától akar megszabadulni.

- Jézusom! Álmomban sem gondoltam erre. Tudja doktornő, otthon Johanna szolid, rendes lánynak tűnt, aki kiváló jegyeket hozott az iskolából, a tanárai elégedettek voltak vele. Néhány barátnőjét én is ismertem. Így azután azt hittem, minden rendben, de most már velem is ellenséges, sőt mintha gyűlölné az apja haláláért, amelyet szerinte az én bűnöm okozott. Nem lehetne egy rövidebb elvonókúrának alávetni? Ez miből állna?

- Hát, nézze csak. Elég összetett lenne a kezelés. Így naponta folytatnánk egy darabig a Methadon adagolást, később esetleg át lehetne térni a Pethidinre. Elképzelhetőnek tartom, hogy az egyes gyógyszerek mellett néhányszor Tetracort is adnánk, amittől hatalmas görcsrohamok fejlődnek ki, s bizonyos idő múlva remélhetően ki lehet építeni egy olyan feltételes reflex-sort, amelyben a beteg azt érzi, hogy a gyógyszereszedés együtt jár a szörnyű görcsökkel. Ezután már csak enyhe nyugtatók és kemény fizikai munkaterápia következne, de olyan tempóban, hogy este a fáradtságtól csak beesne az ágyba. Sajnos, meg kell mondanom, hogy mindez nagyban összefügg a beteg együttműködésével, hiszen a gyógyszereszedést tulajdonképpen akkor hagyja abba, amikor akarja.

- Doktornő, rá tudná beszélni erre? Nem viselné meg őt egészségileg?

- Nem lenne ártalmas, hiszen fiatal, jó kondícióban lévő emberről van szó. Hogy rá tudom-e beszélni, az már más kérdés. Eddigi tapasztalataim szerint a drogosok nehezen kezelhetők, és kiszámíthatatlanok. A legtöbben elkezdik ugyan a kúrát, de rövid idő alatt abbahagyják, mert a kábítószeréhség erősebb. Örjítő vágyat éreznek, hogy ismét kábulatba essenek.

- Én ezt nem értem. Állandóan azt olvasom az újságban, hogy a különböző-egészségügyi intézmények a kormánytól pénzt kapnak arra, hogy a kábítószereseket meggyógyítsák.

- Ez így igaz, csakhogy a statisztikák, a jelentések nem számolnak be arról, hogy ez milyen mértékben sikerül.

- Délutánig maradok, azután indulok Frankfurtba. Itt hagyom a telefonszámom, megkérem értesítsen, ha bármiféle változás lenne Johanna állapotában. Akkor azonnal visszajövök. Még átmegyek Luders doktorhoz, tőle is elköszönök.

Alice a portástól megkérdezte, hol találja a főorvost. Gregor Luders már igencsak

izgatottan várta a futárt. - Végre enyém a metszet, amire annyira vágytam - járkált le-föl a dolgozószobájában.

Amikor Alice belépett, zavarban volt. Bemutatkozott, azután kinyitotta táskáját és elővette a becsomagolt Dürert.

- Üljön le kisasszony, megkínálhatom valamivel?

- Köszönöm, semmit nem kérek.

Az orvos kezébe vette a szerzeményét és úgy nézett rá, mint egy szerelmes férfi az asszonyára. Óvatosan kibontotta, az íróasztalra fektette és nem tudott betelni a csodálattal, amelyet a művész alkotása váltott ki belőle. Egy jó darabig szemlélte, elmerült a finom vonalakban. Majd rádöbbsent, hogy a lány még itt van, nem adta oda neki a pénzt sem. A páncélszekrényhez lépett, csekket és egy vastag borítékot vett elő, átnyújtotta.

- Tessék, itt a kialakított összeg, kérem számolja meg és juttassa el Robert Leicher úrnak.

Alice gondosan megnézte a kitöltött csekket és átszámolta a készpénzt. Az orvos csak csodálta az egyedülálló műremeket és testét-lelkét átjárta az öröm, amelyhez hasonlót csak egy-egy reneszánsz festmény, vázlat megszerzése után érzett. Már fiatal kora óta szenvedélyévé vált a XIV. és XVI. századbeli alkotások gyűjtése. Igaz, eddig csak néhányat sikerült megvásárolnia, mert egy-egy aukción horribilis összegeket kértek értük. Ezért később Luders az alvilággal és a műkincstolvajokkal lépett kapcsolatba.

- Uram, kész vagyok - szólalt meg halkán Alice. - Nem tudja véletlenül, mikor megy vissza az autóbusz, elfelejtettem megkérdezni Barntrupban a pályaudvaron.

A főorvos a titkárnőjével telefonáltatott az autóbusz-állomásra és kiderült, hogy csak másnap reggel indul a lány járata.

- Na, még ez hiányzott! Ennyi pénzzel a táskámban még szállodába sem merek menni - töprengett halkán.

- Semmi baj, kisasszony, a kastélyomban akad elég hely. Kocsival hazaviszem. A birtokom Lemgo város szélén van. Reggel leteszem az autóbusz-pályaudvaron. Megfelel így?

- Köszönöm, főorvos úr. Ez nagy segítséget jelent. Ha véletlenül kirabolnának, Robert nem hinne nekem és elevenen megnyúzna.

- Pár perc türelmét kérem és indulunk.

Az utat szóltalanul tették meg. Mindketten elmélyültek gondolataikban. Bár Alice időnként kinézett, de a sötétben semmit nem élvezhetett a táj lenyűgöző szépségéből. Amikor megérkeztek a főorvos kastélyába, a lány zavarban volt. Luders bevezette az ebédlőbe, majd csengetett az inasnak, s mindkettőjüknek konyakot hozatott a vacsora előtt.

- Kérem, a szakácsnőnek mondj a meg, hogy fél óra múlva tálalhat, akkor eszünk.

Kortyolgatták az italt, Alice testét átjárta a francia nedü, s immár nem érezte olyan feszültnek magát. Hirtelen kivágódott az ajtó és egy elegáns asszony lépett be, akiről az első mondat elhangzása után lehullt a máz.

- Mi a fene ez? Már bent is kerestelek Gregor, te meg itt bájolatsz ezzel a lánnyal. Megbeszéltük, hogy ma este együtt leszünk, vagy már elfeledkeztél erről? Úgy látszik az új, friss madárka jobban csiripel, mint én.

Alice ekkor látta, hogy a nő már közel jár a negyvenhez, s égővörös haja, elegáns ruhája sem változtatott semmit a modorán és a korán.

- Hagyd abba, félreérted a helyzetet! A kisasszony üzleti ügyben jár nálam...

- Mi a fene, neked az ágyban kezdődik az üzlet? - vágott a mondat közepébe Mona

Wick, aki már évek óta a főorvos barátnője volt, s negyvenkét éves kora ellenére igyekezett fiatalnak látszani. Mona gazdag özvegyasszony volt, aki a pénzét különféle vállalkozásokba fektette, s egyetlen vágya volt, hogy Luders feleségül vegye. Bartrupban lakott és a városka kaszinója is az övé volt.

- Kérlek Mona, hagyd abba, bemutatom neked... - s hirtelen eszébe jutott, hogy nem is tudja a vendége nevét.

A lány mentette meg a kínos helyzetet, felállt és kezét nyújtott.

- Alice Celan vagyok, Münchenből jöttem a főorvos úrhoz. A barátomtól hoztam egy képet. Azért vagyok itt, mert lekéstem az autóbust, így csak reggel indulhatok vissza - mondta gyorsan.

- Megkérdezhetem, milyen képről van szó?

Alice nem tudta erre mit válaszoljon. Csend telepedett a szobára. Mona ismerte barátja szenvedélyét, de arról fogalma sem volt, hogy az orvos alvilági alakokkal üzletel.

- Kedves Mona, vacsorázzunk hármásban, s a mai napot holnap bepótoljuk. Rendben?

Amikor az inas tálalt, még mindig feszült volt a légkör. Mona a vacsora előtt bekapott egy szem cracket, de még nem érezte a hatását. Kiment a mosdóba és még egyet bevett, abban a reményben, hogy ettől feloldódik. Úgysem akart már hazamenni, eldöntötte, hogy Gregorral éjszakázik. Ha a kiscsaj valóban csak üzleti ügyben jött, akkor a barátom csak örülhet, hogy itt maradok - gondolta.

Alice-t elhelyezte az inas a vendégszobában, s a főorvos közölte, hogy nyolckor reggeliznek, utána beviszi a vendéget Bartrupba. Amikor megtudta, hogy Mona vele kívánja tölteni az éjszakát, dühös lett, mert már alig várta, hogy a megszerzett Dürer metszetben gyönyörködjön.

- Nagyon unom Mona, hogy állandóan olyan erőszakosan viselkedsz, mintha a tulajdonod lennék!

- Eredj már Gregor, hiszen az is leszel! Feleségül megyek hozzá! Rövidesen!

- Jaj, hagyd! Nem akarok erről hallani! Rendben, menjünk a hálószobámba.

Mona a két szem tablettától már annyira feldobódott, hogy kívánta a szexet.

Az orvos gyanította, hogy szeretője valamiféle tablettákat szed időnként, de nem volt benne biztos. Most először tudatosodott benne, hogy az asszony valószínűleg metamfetamint vesz be, mert ahogy vetkőzött, mozdulatai lassúvá váltak, tekintete pedig révedező lett.

- Ma este drágaságom, megtanítalak néhány új dologra, ugye van kedved egy kis boldogságra? - csillant Mona szeme. Gyors egymásutánban lehajította magáról a ruháit és anyaszült meztelenül állt a férfi elé.

- Bocsáss meg Mona, de fáradt vagyok, nehéz napom volt - lépett hozzá -, gyere feküdjünk le. Holnap együtt tölthetjük az éjszakát...

- Mi a csoda? Gyere csak... gyorsan bújjunk az ágyba. - Kezével összefogta vörös haját, hirtelen összeszűkülte zöldszínű macska szeme. Pupillája két kis ponttá változott, gyilkos tekintete Gregort fixírozta. Az orvos megborzongott... ilyennek még soha nem látta. Mona sziszegve szólalt meg.

- Ugye tudod, hogy az emberek sokat fecsegnek összevissza? Azt terjesztik kedvesem, hogy Hella halála jól jött neked. No, mi az igazság? - villant ismét az asszony szeme, majd a fotelban heverő táskájához lépett és kutatni kezdett benne.

- Ez örültség! Micsoda rágalom! - kiáltott Gregor, aki képtelen volt féken tartani

indulatait.

- Kérdezd meg a környezeted... mindenki tudja, hogy nem segítettél... Belélted a vízbe... ott... történt a baleset, ...amit te rendeztél meg jó előre...

- Megőrültél? Miket zagyvász összevissza? Valóban baleset volt. Senki sem tehetett róla. A rendőrségi vizsgálat is egyértelműen megállapította az igazságot.

- Igazság! Ne gyerekeskedj! Az bizony nincs! - Hirtelen mozdulattal a megdöbönt orvoshoz lépett, s szinte magával ragadta, a földre taszította, hogy mielőbb egyesüljön a két test. - Ne húzzuk az időt! Akarlak, Gregor! Mindig is akartalak! - nevetett fel az asszony, s nem szégyellve a kitárulkozást, a férfit magára húzta.

- Jézusom, Mona! Te beteg vagy! Mit vettél be? Drogos lettél?

- Ne fecsegy, cselekedj! Nem vagy te egy mesebeli herceg, de jó a tested és kellemes a pillanat... - Kéjes mozdulatokkal igyekezett a férfi vágyát felébreszteni, azután egyre vadabb lett, míg végül ő ért el a csúcshoz. Immár nem számított semmi neki, csak a szexuális vágyakozás remegtette meg valóját.

Az orvos képtelen volt élvezni az együttlétet. Pontosan tudta, hogy a kábítószer hatása most érte el a felhevült nőnél a tetőpontot, s minden felgyorsult körülötte. Azután elnyúlt a férfi mellett, mint aki az előző pillanatokra sem emlékszik, behunyta a szemét és mély álomba merült.

Luders felkelt, betakarta a meztelen női testet, rágyújtott egy cigarettára és erősen gondolkodott. Nem volt bizonyos benne, hogy Mona találta ki az elmondottakat, vagy valóban hallotta valakitől Hella történetét, amely hazugságon alapult. Egyre idegesebb lett. Eldöntötte, hogy másnap beszél az asszonnyal, megpróbálja rávenni, rövid időre feküdjön be a klinikára.

- Valószínű, hogy nemrégiben kezdhetted el a kábítószeres életet, vagy ki tudja? - gondolta magában. Ez így életveszélyes mindkettőnk számára!... Sokat fecseghet összevissza... árthat a híremnek... - Magára kapta köntösét, átment a dolgozószobájába, ledőlt a bőrkanapéra. Gondolkodott, hosszan és alaposan töprengett, majd eldöntötte, hogy szakít vele.

Klaus Nagel ápolóként dolgozott a klinikán. A készséges, mindig segíteni akaró fiatalembert az orvosok, a kollégái, a nővérek egyaránt kedvelték. Klaus Nagel mindössze húszéves múlt. Az egészségügyi szakiskola után elhatározta, hogy olyan kórházba vagy klinikára megy dolgozni, ahol kábítószeres fiatalokat próbálnak visszahozni az életbe. Amikor Gregor Luders első ízben beszélgetett vele, megengedte, hogy a földszinten lévő zuhanyozós kis szobában lakjon addig, amíg anyagilag megengedhet magának egy lakásbérletet.

Nagel még az iskolában rászokott a drogra, s heroin-függővé vált. Emberfeletti erőfeszítés és egyévi kórházi kezelés után sikerült visszatérnie a normális életbe. Ekkor döntött hivatásáról.

Felment az emeleti zárt részlegbe, ahol igen súlyos betegek feküdtek eszméletlenül. Mind a kilenc fiatal húsz éven aluli volt. A mentők a környező városokból szedték össze őket, s amikor bekerültek a klinikára rossz állapotban voltak. Klaus sajnálta őket, de tudta, nincs számukra segítség, mert az eufóriát kereső, a droggal saját önbizalmukat növelő fiatalok újból és újból visszaesnek. Amikor azonban a szer kiürül a szervezetükből, fellépnek a depressziós tünetek, kimerültség és halálvágy uralkodik el rajtuk.

Nagel igencsak tisztelte Luders főorvost, de azzal nem értett egyet, hogy a zárt részlegről kikerülő fiatalokat nem őrzik tovább, s nem tartják itt akaratuk ellenére.

- Ezek mind az utca szemetei lesznek - sóhajtott, hiszen ha valaki, ő megjárta a pokol bugyrait. Kinyitotta a számkombinációs zárat és belépett az első szobába. A falak halványzöld

műbőrrel voltak bevonva és habzivaccsal vastagon alábélelve. Maga az ajtó is belesimult a falba, sem kilincs, sem zár nem volt rajta, ezt is csak kóddal lehetett kinyitni.

A lámpa igen magasan volt, és sűrű acélrács védte. Az egész bútorzat mindössze három bőrbevonatú heverő volt, ezeket mozdíthatatlanul a padozathoz rögzítették. Biztonsági okokból a szobákon nem voltak ablakok. Az ide kerülő betegek ugyanis - főleg kokain, crack, vagy LSD élvezők - néha már a kábítószer hatása alatt, többnyire azonban ennek elmúltával sok esetben dühöngési rohamokat kaptak, fejüket, végtagjaikat csapkodták a falhoz. Így a helyiség tulajdonképpen az önmagukkal szembeni védelmet is szolgálta.

A szobák mennyezetén egy kabátgombnyi kerek lyukban kamera rejtőzött. Belépés előtt így a folyosón lévő monitorról meg lehetett győződni a betegek állapotáról.

Klaus a monitorra pillantott, látta, hogy a fiatal férfi merev tekintettel fekszik a heverőn. Kinyitotta az ajtót, hiszen tudta, hogy a szobában a két másik fiú még nem térhetett magához a mély kábulatból, így mozgásképtelenek.

Az ápoló az, egyszer használatos műanyag fecskendőből mindhárom betegnek benyomta az előírt mennyiségű Amantadint. Közben megérkezett Annemarie Hoffel, a tizenhét esztendő konyhalány, aki műanyag tálcákon hozta a reggelit.

- Hello, Klaus! - köszöntötte a férfit. - De jó, hogy itt vagy, így most én is bemehetek.

- Szerintem elég, ha csak egy adagot hagysz itt, a másik két beteg még jó darabig nem lesz olyan állapotban, hogy egyen.

- Rendben, a többi szobában szétoszthatom?

- Tudod mit, Annemarie, a biztonság kedvéért segítek neked. - Amikor végeztek, együtt mentek lefelé a földszintre.

Tíz órakor az igazgató főorvos szobájában együtt ült az egész orvosi kar, valamint Judith Rügen főnővér. Más kórházaktól eltérően itt ugyanis igen ritka volt a főorvosi vizit, hiszen a betegek nem igényeltek rendszeres napi vagy akár heti vizsgálatot.

A főnök ezért azt a gyakorlatot vezette be, hogy minden reggel összeültek nála a kollégák, beszámoltak a régebbi betegek állapotáról és referáltak az újonnan érkezettekről. Ezután közösen megbeszélték, hogy melyiküknél milyen ellátást találnának legjobbnak. Természetesen időnként előfordult, hogy egy-egy ápoltnál konzultatív vizsgálatot végeztek.

Elsőnek Wagner doktornő kért szót, aki elmondta, hogy Johanna Bauer nem hajlandó alávetni magát a további terápiának, és el akarja hagyni a klinikát.

- Én ezt meglehetősen veszélyesnek tartom, hiszen még nincs olyan szinten, hogy kórházi körülmények nélkül kezelhető lenne.

- Nézd Sabine, még egyszer próbálok vele beszélni, bár én is reménytelennek tartom. Nem hallgat senkire, s gyűlöli a nevelőapját, a barátomat. Miután nem írja alá a papírokat, kénytelenek vagyunk elengedni, erőszakkal nem foghatjuk itt.

Ezután Jürgen Hemerken osztályvezető orvos referált néhány betegéről s megállapodtak, hogy melyiküknél látnák jónak a gyógyszerelés mellett egyéb pszichiátriai beavatkozást, elsősorban elektrosokkot.

- Egyetlen esetben volt problémám - folytatta Hemerken doktor -, Markus Winternél. Súlyos ritmuszavarokat és átmeneti ischémiás elváltozásokat észleltem, melyeket még stroke is kísért. Sabinéval megállapodtunk, hogy a keringésvajító kezelés mellett megpróbálkoznánk Amantadinnal is, esetleg Carbama-zepinnel kombinálva.

- Rendben, egyetérték a döntésekkel - szólt a főnök. - Remélem nem fog az egész keringése felborulni, bár akkor úgysem tehetünk már semmit.

Ezután az éjszakai ambulanciára érkező betegekről számolt be Hubert Lafer doktor.

- Meglehetősen nagy nyüzsgés volt, különösnek találom azonban, hogy egész sor szipózót hoztak be a bielefeldi diszkóból. Általában nem sok baj volt velük, hiszen ezek néhány óra múlva magukhoz térnek, de szokatlannak tartom, mert a szerves oldószerek szívása már kiment a divatból. Elképzelhető, hogy valamelyik vegyigyárba érkezett nagyobb szállítmány és egy élelmes nepper elkezdte olcsón árusítani. Nem tudom, nem kellene-e a rendőrök figyelmét felhívni erre?

- Igazad van Hubert, hiszen a kemény drogok mellett ez igen ritka, de csöppet sem veszélytelen. Könnyen megfulladhatnak, mert többnyire műanyagzacskóból szívják.

Elena Weistet délután hozták be a mentők az ambulanciára. A tizenhét esztendőskis iskoláslány haverjaival motorozni ment a Teutoburgi-erdő déli lejtőjére, amely közel esett Lemgo városához. A csapathoz négy fiú és három lány tartozott. Egy tisztáson megálltak, s Parkánt osztottak szét egymás között. Néhány perc után a fiúk elővették a sörösüvegeket s az egész társaság ráivott a tablettára. Azonnal jókedvük lett, s ott a helyszínen orgiának is beillő mulatozást csaptak.

Am Elena rosszul lett, forogni kezdett vele az erdő, a fák az égig nőttek. Barátja megijedt, s szólt a többieknek, hogy haza kellene vinni a lányt. Egyikük sem volt olyan állapotban, hogy motorra üljenek. Így Elenát levitték az országútra, és egy autóbusz-megállóban a földre fektették.

- Majd megtalálja valaki - mondta a bandavezér, s sietve visszamentek a tisztásra újabb Parkánt fogyasztani.

Elenának szerencséje volt, mert egy lemgói mentőautó orvosa észrevette a földön fekvő lányt, és azonnal beszállította a klinikára. Hemerken doktor volt az ügyeletes, aki kimosta a gyomrát és Sztrichnin injekciókat adott be neki. Elena mintegy két óra múlva láthatólag jobban lett, s elhelyezték a földszinten az ambulancia egyik kórtermében.

- Maradjon itt a betegünk - fordult Karin nővérhez -, remélem reggel már tudok beszélni vele. Elena mélyen aludt, amikor kinyílt a kórterem ajtaja, és egy fehérköpenyes alak lépett be. Körülnézett, látta, hogy a lány egyedül van. Az ágyához lépett.

- Nagyszerű! Te is fiatal vagy és romlott! Most megbűnhődsz mindenért, főleg az én kicsikém haláláért! - Előhúzott a zsebéből egy húszmilliliteres fecskendő, ráillesztett egy tűt, teleszívta kokainnal és gyakorlott mozdulattal vitte be a lány kari vénába. A fecskendőben lévő kábítószert gyorsan az érbe pumpálta. A lány arca elszürkült, néhányszor hevesen levegő után kapkodott, majd nem mozdult többet. Kialakult a végzetes túlادagolás...

- Bevégeztetett... Nem sajnálom... - osont ki a szobából a gyilkos, majd surranó léptekkel sietett a folyosó végére.

Reggel Hemerken doktor és Karin nővér végigjárták az ambulancián fekvő betegeket, s Jürgen döbbenetesen látta, hogy Elena halott. Nem értette a dolgot, hiszen eddigi gyakorlatában a Parkántól még nem fordult elő haláleset.

- Karin, mi történhetett itt?

- Nem tudom doktor úr, én éjszaka kétszer benéztem, és akkor még aludt.

- Csak az lehetett, hogy nagy mennyiségű alkoholt is fogyasztott és esetleg késői, vagy lelassult egyéni metabolizációja alakult ki. Úgy az alkohol fokozta a Parkán hatását, amit nyilvánvalóan nem tudtunk teljes mennyiségben kimosni a gyomrából.

- Valahogy elgondolkoztató ez az eset. Furának tartom, hogy rövid idő alatt két fiatal lány exitált, de egyik sem volt különösebben súlyos állapotban. Ráadásul más-más szereket is

szedtek.

- Ugyan, kedves Karin! Csak nem képzeli, hogy egy gyilkos jár közöttünk?... Pont egy klinikán?

Alice késő este érkezett meg Robert lakására, aki már türelmetlenül várta.

- Csakhogy megjöttél! Már telefonáltam Luders doktornak is, ő mondta, hogy csak a reggeli járattal tudtál elindulni. No ide velem, lássam megvan-e a pénz!

A lány átnyújtotta a borítékot és egyre erősebb elhatározás kerítette hatalmába: mielőbb elhagyja Robertet, és az egész társaságtól megválik. Tudta, hogy nem lesz könnyű, mivel Robert igen sok bizalmas munkával bízta meg, és számos részletet is közölt a képrablásokról. Igaz, a bankszámláján szépen gyűlt a pénz, két esztendő alatt több mint háromezrezer márkát tett félre.

- Most már elegendem van belőlük - gondolta magában -, de óvatosnak kell lennem, amikor kiszállok a buliból.

- Gyere drágám, ezt a jó fogást ma megünnepeljük - ölelte át Robert. - Remek munkát végeztél! Senkire nem bíztam volna a pénz átvételét és elhozatalát. Mindenkit megszedít a bankó zizegő hangja. De te más vagy, az életem része lettél.

Alice elhúzódott tőle. - Ne haragudj, de nagyon fáradt vagyok, inkább hazamennék és pihennék. Holnap is ünnepelhetünk, ha akarod. Egyébként szeretnék majd beszélni veled...

- Na és miről? Essünk most túl rajta!

- Hát nézd... én ki akarok szállni ebből az egészből...

- Micsoda! Megőrültél? Hogy képzeld ezt? Nem engedlek el soha! - üvöltött torkaszakadtából.

- Már elfelejtetted, amit megismerkedésünk idején mondtam neked, hogy folytatni akarom a tanulmányaimat, s csak rövid ideig szeretnék pénzt keresni... Igaz, akkor nem is sejtettem miről lesz szó... De mára már elég pénzt félretettem... így beiratkozom a főiskolára... Ez a mostani helyzet nem élet, és főként nem perspektíva a számomra... Meg kell értened, hogy tanulni akarok!

- Te kis aljas szuka! Mindent nekem köszönhetsz! Ha én akkor nem veszek be az üzletbe, talán az utcasarkon állnál és árulnád magad! Mít képzelsz? Nem értesz semmihez! Egy év a főiskolán nem jelenti azt, hogy szakértő lettél... Ha én nem támogatlak... elsüllyedtél volna!... De véd jól az eszedbe, soha nem hagyhatsz el... összekötött bennünket a közös cél... a hatalmas pénz és vagyon, amiből két év alatt te is jócskán részesedtél!...

- Jaj, Robert! Nekem ez nem élet! Állandóan rémálmok gyötörnek, félek a lebukástól... s az sem tölti be a napjaimat, hogy az embereidnek segédkezzek. Sőt! Mert mit is csinálok én? Gyakorlatilag semmit, vagyis egy-egy kép cseréjénél vagy lopásánál ott vagyok, vigyázok a csapatodra.

- Na és? Mindez csak másodperceket vesz igénybe, és egy csomó suskát felmarkolsz! Vagy elfelejtetted, kis virágom, amikor megismertelek olyan voltál, mint a templom egere. Még az üdítőt is alig tudtad volna kifizetni a kávézóban!

Alice lehajtotta a fejét és arra gondolt, hogy egyetlen lehetősége van, átutalni a pénzét valamelyik dél-amerikai bankba és ott letelepedni. Úgy talán nem lelne rá még Robert sem. Csak arra vágyott, hogy ebből a buliból kiszálljon s megszabaduljon tőle, aki szinte saját tulajdonának tekintette.

A férfi a bárszekrényhez lépett és töltött mindkettőjüknek egy-egy pohár whiskyt.

- Hajtsd ezt fel, s megnyugszol. Fáradt vagy és kimerült, azért beszélsz ilyen

szamárságokat. Igaz az elmúlt hónapokban sok akciónkban vettél részt - kortyolt bele az italba. - De micsoda műalkotásokat szedtünk össze! Gondolj csak Joachim Patenier flamand festő képére! Órákig gyönyörködtél a Szent Jeromos sziklás tájban című alkotásában. Emlékszem, amikor a frankfurti Hans Weber műgyűjtőtől elloptuk, még a biztosító embere és a zsaruk is sokáig nyomoztak. Gyanították, hogy a tulajdonos is benne van a rablásban, hiszen vidéki kastélyában olyan biztonsági berendezéseket szereltetett fel, amellyel csak nagyhírű múzeumok rendelkeznek. Látod, nekünk mégis sikerült...

- Igen, nem tudtam betelni a festő tájképével, aki a sziklás tájat felülnézetből, különleges ecsetvonásokkal ábrázolta. Később ez a fajta megközelítés Itáliában is meghonosodott. De Robert, a kép mindössze néhány órát volt nálunk, és az egyik embered már vitte is Mexikóba, a hírhedt kokain királynak. Ma sem tudom a külföldi szállításokat miként szervezed úgy meg, hogy a határokon ne bukjon le a futár.

- Te számár! Igaz egy-egy ilyen akció milliókat hoz a konyhára, de jusson eszedbe az is, hány és hány embert kell lepéznem ahhoz, hogy mindez sikerüljön! Már hat éve csinálom, s még soha a nevem sem került szóba a nyomozásoknál. Egyetlen emberem sem bukott le. Te miért lettél ilyen ijedős? Óriási terveket forgatok a fejemben, tovább akarom bővíteni a kapcsolataimat és ehhez szükségem van rád.

Alice letette a poharat az asztalra, felállt, mint aki menni készül.

- Azt már nem, drágám! - lépett hozzá Robert. Egyetlen mozdulattal felkapta és a vastag perzsaszőnyegre fektette.

- Akarlak! Amíg nem ismertelek, senkivel sem tartott ilyen hosszú ideig a kapcsolatom.

Közben gyors mozdulatokkal levetkőztette Alice-t, s a karcsú leánytest ott hevert előtte. Izgalma még akkor is fokozódott, amikor érezte, hogy a partnere, mint egy élettelen bábu fekszik előtte. Ez még csak tovább korbácsolta szenvedélyét, vad extázist érzett, gyötörni, kínozni akarta a lányt. Erőteljesen megcsavarta a mellét, szorította combjait...

- Jaj ne, Robert! Ez fáj!

A férfi nem törődött a kiabálással, ez is csak tovább szította benne a mindent elsöprő akarást, az uralkodást, a lány teste és a lelke az övé legyen. Pillanatok alatt magáévá tette. De nem hagyta abba a gyötresét, hátrafordította és kezével könnyű mozdulatokkal először lassan, majd egyre gyorsabban simogatta, azután ismét behatolt a fiatal nőbe, élvezve a gyönyört, amely elhomályosította előtte a világot. Elengedte a lányt, és mély sóhaj hagyta el ajkait.

- Te már nem élvezed velem a szexet! De nem baj, vedd tudomásul, markomban tartalak... soha nem szabadulsz tőlem!... Ha ellenállsz... az még jobb nekem.

Alice behunyta a szemét és arra gondolt, hogy az életben vannak gazdagok... és nagyon gazdagok. Robert is ehhez a csoporthoz tartozik. A mocskos pénzt forgatva beépült a pénz- és tőzsdepiacra, a váratlan akcióival felvásárolt nagy mennyiségű értékpapíjaival befolyásolja a müncheni gazdaság életét. Minderre akkor jött rá, amikor egy véletlen folytán meghallotta, amint a férfi, ahogy ő nevezte, tanácsadójával beszélgetett.

A kiszolgáltatott teremtés elhatározta, meg kell innen szabadulnia, bármi áron is. Irtózott a férfi ölelésétől, a szenvedélyétől, az időnként fellépő vadságától. Ez utóbbi, amikor a kezdet kezdetén lefeküdt vele, nem tűnt olyan visszataszítónak, mint most, amikor már teljes valójában kirajzolódott előtte Robert egyénisége.

A férfi felkelt, bement a fürdőszobába, majd ördögi vigyorral az arcán visszajött és halkán suttogetta. - Te kis bestia! Itt maradsz ma éjszakára. Újból szeretkezni akarok veled! Feltűzeltél... kívánlak! Nem eresztelek el soha! Jobb, ha nem is próbálkozol! Hosszú az én

kezem! Nem menekülhetsz! - A még fekvő lányra hajolt és semmi örömet nem szerezve partnerének ismét eljutott a csúcsra...

Miután sürgős volt a vérvizsgálat, Sabine lement a laboratóriumba, hogy Müller doktortól soronkívüliséget kérjen. Eddig még keveset beszélgetett a fiatal kollégával, de már az első benyomás is kedvező volt. A mindig jókedvű, segítőkész Edgar mosolygós arca üdítő látványt jelentett itt, ahol az elesett betegek között az orvosok állandó feszültségben éltek.

A kölcsönös üdvözlés után Wagner doktornő elmondta miért fontos a teljes vizsgálat. Azt is, hogy addig nem tudja gyógyszerezni a beteget, amíg a laboratóriumi eredmények nincsenek a birtokában.

- Azonnal nekilátok Sabine, igyál egy kávét, éppen most főztem, egészen friss. Olyan elgyötörtnek látszol.

- Az is vagyok. A drogok kezelése hatalmas erőt igényel. Gyakran annyira sajnálom ezeket a szerencsétleneket, hogy el sem tudom mondani neked. A legborzasztóbb, hogy az esetek többségében újból visszaesnek, s mi semmit nem tehetünk értük.

- Megértelek. Azért is szeretem a laboratóriumi munkát, mert valójában itt nem kell közvetlenül a betegeket diagnosztizálnom, kezelnem.

- Hallottam, hogy Bogotában is éltél egy darabig. Ott is kórházban dolgoztál?

- Nem, dehogyan. A nagybátyám vendégszeretettel élveztem, s az ő jóvoltából bejártam az egész országot. Így kipihenten és frissen kezdtem itt a munkát.

- Hát igen - sóhajtott az orvosnő -, látszik is rajtad. Nem vagy olyan zaklatott, mint mi fenn az osztályon. - Megitta a kávét, letette a csészét és már indult is vissza.

- Ha elkészültem, azonnal felszóllok neked telefonon, azután majd írásban is küldöm a leleteket. Megfelel így?

- Nagyon köszönöm, Edgar. Várom az eredményt. Délelőtt az ambulancián leszek, ott megtalálász.

Inge Hemerken nem adta el a családi villát, Sennestadtban élt. Visszahúzódó megjelenése, szerény életvitele, egész habitusa az egyedüllétről árulkodott. A szomszédok, a barátok úgy tartották, hogy a messze vidéken kitűnő állatorvos hírében álló asszony csak a munkájának él. Mint barátnőinek többször kifejtette, élete egyetlen értelme, hogy időnként találkozzék fiával, Jürgennel, akit bálványozott. Ám a látszat igencsak megtévesztő volt, mert Inge szoros kapcsolatban állt Robert Leicher-rel, akinek egy-egy üzletében a háttérből részt vett.

Amióta Jürgen a klinikán dolgozott, többször meglátogatta anyját, aki még mindig úgy kezelte, mintha iskolás kisfiú lenne, pedig betöltötte a harminchatodik esztendejét. Az asszony a vadsparkban állatorvosként dolgozott, de az ebből származó jövedelméből nem élhetett volna ilyen nagy lábon. Évente legalább két alkalommal elutazott Dél-Amerikába. Barátnőinek mindig azt mondta, hogy egész éven át takarékoskodik, hogy a kikapcsolódásra, a nyaralásra teljen fizetéséből. Szavait senki nem kérdőjelezte meg, mert viselkedése mindig a szerénységről, a szakmai érdeklődésről tanúskodott.

Csupán egyetlen alkalmazottat tartott, s időnként a közeli kisebb településről járt hozzá egy házaspár, a kertet és a házat rendben tartani.

Most igencsak jókedvű volt, mert Jürgent várta vacsorára, aki telefonon közölte, hogy fontos mondanivalója lesz anyja számára.

A megbeszélés szerint Jürgen már hat órákor megérkezett, hogy bőven legyen idejük

az együttlétre. Az orvos mindig örült, mert anyja lelkesedéssel és kitörő szeretettel fogadta. Theres finom vacsorát készített, amit előzőleg Inge asszonnyal megbeszélt. Sürögött-forgott a konyhában, hogy a fiatalúrnak, ahogy ő nevezte magában az orvost, minden remek legyen.

Inge sötétkék kosztümben, fehér blúzban és friss frizurával várta a fiát. Nem nézett ki ötvenhat évesnek, nyugodtan letagadhatott a korából, akár tíz esztendő is.

Az ebédlőben, a barokk stílusú karosszékekbe ültek le. Az asszony különféle italokat és üdítőket készített elő.

- Olyan boldog vagyok Jürgen, hogy most gyakrabban láthatlak, tudod nekem mindig a kisfiam maradsz és nagyon hiányzol. Az életemet csak te és a munka aranyozza be - szólt kissé melodramai hangon az asszony, aki színésznőnek is elmehetett volna. - No mesélj, milyen a klinika. Ugye Luders doktor kiváló szakember? Hogy sikerült beilleszkedned ebbe a világba?

- Nézd anyám, először is egy fontos közlendőm lenne. Kolléganőmet, Sabine Wagnert szeretném megismertetni veled... - pirult el az orvos.

- Csak nem szerettél bele, kisfiam?

- Hát nem is tudom. Mindketten nemrégiben kerültünk a klinikára, s az érdeklődési körünk is azonos és...

- Az ágyban is tökéletes szerető - fejezte be az asszony a mondatot.

- Jaj anyám! Nemcsak erről van szó. Sabine elvált asszony, aki okos, megfontolt és nagyon kedves teremtés.

- Ki volt a férje?

- Egy ügyvéd. Nem értették meg egymást és elváltak. De remélem, ezért nem ítéled el... Tudom, te annyira jól éltél apámmal, hogy ilyen házasság nincs is a világon. De ők nem értették meg egymást. Sabine egyébként adjunktus és kitűnő szakember.

- Rendben, kisfiam, bármikor szívesen látom. Bár a jövő héten egy hétre Mexikóba utazom. Tudod, nekem is kell a kikapcsolódás, annyira egyedül érzem itt magam. A megtakarított pénzemet mindig egy-egy dél-amerikai kirándulásra költöm - szólt szerényen Inge.

- Akkor majd két hét múlva hozom el Sabinét, remélem te is megkedveled...

- Csak nem akarsz megnősülni? Jézusom!

- Ugyan anya, már nem vagyok annyira fiatal és ezért családot, gyerekeket akarok. Bár erről még Sabinéval nem beszéltem. Először szeretném, ha megismernéd őt.

A vacsora remekül sikerült, és Jürgen este tizenegykor indult vissza Barnttrupba.

Amikor Inge egyedül maradt, töltött magának egy pohár konyakot, cigarettára gyújtott és azon tűnődött, hogy Sabine Wagner milyen asszony lehet. Már előre ismeretlenül is utálta, amiért elcsavarta a fia fejét. Azután a mexikói útra összpontosított, mert megbízása szerint jó néhány gazdag érdeklődővel kell beszélnie, s megállapodnia azzal, aki a legtöbbet fizeti majd Giorgione a Pásztor érkezése című kisméretű vászonra festett olajképeért. A borongós, költői hangulatú mű, mint Robert közölte Ingével, egy magángyűjtő képtárából került hozzá.

Ursula Gemma, Dörentrup üdülőközpontjában egy elegáns butikban eladóként dolgozott. Húszéves korára már igen sok férfival volt kapcsolata, de most úgy érezte egész élete megváltozott, amióta megismerte Peter Strizelt, és a szeretője lett. A férfi a Napsugár diszkóban pincérként dolgozott. Jó megjelenésével, kellemes modorával vonzotta a nőket, a lányok buktak rá. Azonban mostanában csak Ursulával randevűzött. A lány nem tudta, hogy a pincér már évek óta Speedet fogyaszt, s esténként ettől olyan jókedvű és kiegyensúlyozott.

Most is a diszkóban várta Ursula, amíg végez, mert eldöntötték, hogy az éjszakát a férfi lakásán töltik.

Peter első ízben kínálta meg a lányt a tablettával, aki kezdetben élénken tiltakozott, majd megkóstolta, s azonnal a táncra perdítő hatás jelentkezett nála. A férfi az ágyban most először volt vad és durva. A por hatására a lány eleinte átvette hiperaktivitását, aránylag rövid idő után azonban testét görcsök rázták meg és csaknem eszméletét veszítette.

Peter Strizel nagyon megijedt, egy darabig várt, utána kihívta a mentőket. Az orvos igen magasnak találta a vérnyomást, azonban a kitágult pupillák, az izzadás és a tachicardia miatt kábítószer túladagolásra gondolt és beszállította a klinikára.

Sabine volt éppen az ambulancián. Alaposan megvizsgálta Ursulát és egyetértett a mentőorvos véleményével.

- Nagy valószínűség szerint valamilyen amfetamin, metamfetamin vagy ezekhez hasonló szer került a szervezetébe, mindjárt megnézzük benzoylecgoninra a vizeletet - fordult a mentőorvoshoz.

A lány hypertenziójára Phentolamint és Nifedipint adott, majd elvégezte a vizeletvizsgálatot, amely pozitív eredményt mutatott.

- Helyezzük az egyik földszinti kórterembe, és kapjon még vénásan 20 milligramm Lebetolt is - mondta Klaus Nagelnek.

Tíz perc sem telt el, amikor az ápoló visszajött a doktornőhöz és kétségbeesetten elmondta, hogy szerinte a beteg állapota romlott, az EKG tachyarrythmiát mutat és a légzés is kapkodó.

Sabine futólépésben ment hozzá. Monitorra tetette és bekötött egy glykoze infúziót, melybe 20 milligramm Midazolamot is adott. Ursula állapota azonban nem javult, légzése egyre egyenetlenebbé vált és a vérnyomása is emelkedett. Wagner doktornő már éppen az intratracheális tubus levezetését és a gépi lélegeztetést latolgatta, amikor egy halmozódó extrasystolia után hirtelen szívmegállás következett be.

Az orvosnő felkapta a defibrillátort és háromszor is megpróbálta különböző áramerősségekkel a szívet beütni, az EKG azonban folyamatosan csak az asystoliás egyenest húzta.

- Itt már nincs mit tennünk - szólt lesújtva az ápolónak, akit szintén megviselt Ursula tragédiája.

- **K**icsikém! Kicsikém! - hajtotta fejét karjára a férfi. - Miért kellett meghalnod? Nem viselem el még ma sem ezt a fájdalmat. A keskeny kis arcocskád, a szép hosszú szőke hajad, ahogy lebbent a szélben... ma is, ha behunyam a szemem, előttem vagy. Nem tudok nélküled élni... de ne félj, megbosszulom őket! Rászoktattak a drogra... s én hiába könyörögtem, már nem tudtál nélküle élni... Ezért is jöttem ide dolgozni... itt lehetőségem van mindenre, amit kiterveltem... Meghalnak a nyomorultak... miattad... megbűnhődnek... Istenem! - sóhajtott. - Még ma is élhetnél. Mindössze tizenhat esztendő voltál, amikor elvitt a halál... Pedig anyáknak rám bízott... de én nem figyeltem eléggé rád... belevittek a bűnbe, a fertőbe... férfiakkal hemperegtél, te, a kis ártatlanság.

Felállt és kiment a konyhába egy doboz sörért. Amikor megtudta, hogy húga Violet, a fiatal iskoláslány túladagolta magát és meghalt, hónapokig nem volt képes elfogadni a tényt. Újból és újból az ő képe járt vissza álmaiban és ébrenlétében... Szerette a kislányt, végtelenül imádkozta... Mostohahúgával együtt éltek három évig...milyen rövid ideig...

A sírjánál megesküdött, hogy bosszút áll rajtuk... azóta ez a téveszme elhatalmasodott

rajta, s szíve szerint minden drogot megölt volna. De erre nem nyílt lehetősége. Óvatosnak kellett lennie. Csak azokat küldte el az örök vadászmezőkre, akik hasonlítottak Violet barátnőihez, akik rászoktatták a metamfetaminra. Még mindig fülében csengtek húga szavai.

- Drága bátyuskám, ha beveszek egy tablettát, repülni fogok a végtelen semmibe! - A férfi először azt hitte, hogy csak az LSD-től támad a kábítószereseknek ilyen érzetük. Azután megtanulta, ha egyre több tablettát szednek ebből a szerből, elérik a kívánt hatást. Először feldobottak lesznek, utána jön a depresszió, a teljes becsavarodás. Ez történt a húgával is. Már szinte semmi nem volt fontos a számára csak a drog, bárkivel lefeküdt, bárkivel összeállt, aki szerzett neki kábítószer.

A férfi mindezt akkor tudta meg, amikor Violet először került elvonókúrára Nürnbergben, ahonnan azonban egy hét múlva megszökött. Azután fiúkkal és lányokkal összevissza csavargott az országban. Pályaudvarokon aludtak, s húsz-harminc márkáért bárkivel elmentek egy-egy órára. A pénzből újból drogot vásároltak. Ez így ment állandóan, s a kislány egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedt. Mint utólag a bátyja kiderítette, összeállt egy mexikói pasassal, akinek kábítószer-konyhája volt egy eldugott kis faluban. Így húgának biztosítva volt a napi szükséglete. A férfi pedig ezért cserébe jó pénzért egy-egy órára eladta a lányt kéjsóvár idős férfiaknak, akik esténként, mint jó családapák tértek haza otthonaikba...

- Nem bírom, nem bírom! - fogta meg a fejét amelyben ismét dübörgést érzett, s mint egy megszállott egyre csak azt ismételte. - a bosszúm örökké él... nem hagyhatom a kis Violetet...

Sabine Wagner ellátta az újonnan érkezett betegeket. Fáradt volt és kimerült, mert az éjszakai ügyelet után reggel ismét munkába állt. - De majd két napig nem kell bejönnöm - örvendett magában. - Már alig bírom ezt az idegi megterhelést.

Bement a négyes kórterembe, ahol a legújabb beteg, a tizenkilenc esztendőes Laura Brun feküdt. A mentők a városi diszkóból hozták be, ahol eszméletét veszítette.

A lány, mint kiderült, már fél éve Extasy tablettákat szedett, s az összeomlás határán volt. Fiúja futtatta, s éjszakánként négy-öt férfival is lefeküdt az Extasy reményében.

Wagner doktornő próbált kontaktust teremteni vele, nem sikerült. Most, amikor néhány óra elteltével ismét visszatért hozzá, a lány szemmel láthatóan jobban volt, s a gyógyszerek hatására már tudott a külvilágról is.

Az orvosnő megfogta a pulzusát, megnézte az infúziót, s leült az ágyához húzott székre.

- Mondd csak, Laura, nem gondolkoztál azon, hogy orvosi kezelés mellett kilábalhatnál a drogfüggőségedből?

- Menjen már! Maga is csak prédikál! Az én életem semmit nem ér... képtelen vagyok Extasy nélkül elviselni ezt az egész vacak, ronda világot.

- Pedig én segíthetnék neked.

- Nem kell! Alig várom, hogy kiengedjenek innen... gyűlölöm ezeket az alakokat itt, akik fehér köpenyben jó tanácsokat adnak!... Magát is utálom... menjen innen... látni sem bírom!...

Sabine mint tapasztalt ideggyógyász tudta, hogy a gyűlölet nem jelent semmit, kizárólag a szervezet kábítószer éhsége mondatja a lánnyal e szavakat.

- Kedvesem, legalább próbáljuk meg, és beszéljünk. Te olyan fiatal vagy még, előtted az élet...

- De milyen élet! Kösz! Remek! Anyám már tizenkét éves koromban lefektetett a mostohaapámmal. Azután jöttek a más pasijai, akikkel először ő, azután én mentem szobára.

Végül egy sráccal megszöktem otthonról, így kerültem ebbe a városba.

- Itt miből éltél, és hogy jutottál az Extasyhoz?

- Hát... a diszkóban Carlos segített. Ő szerzett hapsikat, akikkel egy-egy órára eltüntem. A pénzt elszedte, s kaptam tablettát. No, meg a kajámat és a diszkó melletti szobámat is fizette. Doktornő, adjon nekem egy Extasyt! Meghálálom, megteszek mindent, amit akar! Ha kell gyógyszert is beveszek, sokáig itt maradok. Kérem, kérem - fogta meg az orvosnő karját. - Meghalok, ha nem segít.

Sabine kiment a gyógyszeres szekrényhez és behozott két szem Nifedipin tablettát. - Ezt szépen nyeld le Laura, jobban leszel, meglátod. Mondd csak, más drogot is szedtél, vagy csak Extasyt?

- Hát, Carlos néha adott egy kis kokaint meg Speedet is. Ha sok fuvert csináltam, több drogot adott, ha nem, akkor sokszor kínozta azzal, hogy megvonta tőlem. Majd megőrültem a fájdalomtól, gyakorta már úgy éreztem minden jobb ennél, még a halál is.

- Laura, holnap csinálnék néhány vizsgálatot, s ettől függ majd a további kezelés. Nagyon szeretnék segíteni neked, hogy megszabadulj a...

- De én nem akarok! Semmit nem akarok! Menjen a fenébe! - üvöltött fel a lány, másodpercek múlva mély álomba merült.

Az orvosnő kiment a kórteremből, a folyosón megállt az automatánál és töltött magának egy kávé. Amíg itta elgondolkozott az egzotikus járványról, ahogy újabban hívták a drogfogyasztást.

- Reménytelen, nem lehet segíteni rajtuk, vagy csak nagyon kevesen hagyják, hogy leszoktassuk őket a függőségről. - Most először érezte úgy Sabine, hogy nem áll hivatása magaslatán, s felmerült benne, hogy itt hagyja a klinikát és ideggyógyászként megpróbál valamelyik nagyvárosban elhelyezkedni. Egyszer csak azt érezte, hogy hátulról valaki megfogja a karját.

- Elmerültél a gondolataidban, észre sem vetted, hogy szólok hozzád. Valami baj van? - kérdezte barátián Jürgen. - Tegnap anyámnál voltam, s megbeszéltem vele, hogy rövidesen felkeressük. Nagyon örülnék, ha megismernéd, kitűnő asszony.

- Szívesen, de. nem korai még ez? Alig találkoztunk, nem volt alkalmunk arra, hogy kitarulkozzunk egymás előtt.

- Ugyan, ugyan Sabine. Olyan kellemes veled az ágyban, már többször megkóstoltuk egymást.

- Ez nem elég! Még gyakorlatilag semmit nem tudok rólad, pedig a szoros kapcsolathoz nemcsak a szex tartozik...

- Rendben, igazad van. Ma este menjünk el vacsorázni, s utána együtt lehetnénk. Tudomásom szerint te sem vagy ügyeletes, ezért is kerestelek.

- Jó, egy óra múlva találkozhatunk, gyere be értem a szobámba. De, ugye még nem anyádhoz megyünk?

- Ne viccelj, talán két hét múlva lehetséges, most éppen Mexikóba készül egy kis pihenésre.

Sabine kicsit megdöbbsent ettől a hírtől, de napirendre tért felette.

A vacsora kellemes volt, és Jürgen en látszott, hogy igyekszik mindenben az asszony kedvét keresni. Annyit mesélt magáról, mint eddig még soha, főként gyermekkorra villant fel történeteiben. Utána, felmentek a férfi lakására s a beszélgetés helyét betöltötte a szexuális élmény, amely mindkettőjüket felkavarta. Jürgen egyre követelőzőbb volt, mint az éhes

ember, aki sokat kíván egyszerre enni. Sabine ugyan élvezte a szeretkezést, de időnként felmerült benne a kétely, hogy Jürgen elsősorban a testét kívánja, s semmi mással nem törődik. A férfi mozdulatai kissé erőszakossá váltak, s alig tudott uralkodni ösztönein, hogy az asszonyt mielőbb meghódítsa.

Mona Wick a tükör előtt ült és arcát, szemét festette. Szerette a finom árnyalatokat, sokat adott a megjelenésére. Noha hetenként legalább kétszer fodrászhoz és kozmetikushoz járt, még otthon is gondosan ápolta magát. Ennek eredménye meglátszott rajta. Varrónője is mindig Mona elképzelései szerint készítette el a ruhákat.

Gregor Luderst várta vacsorára. Még a szokásosnál is kívánatosabb akart lenni, és végre dülőre vinni a férfival a házasság időpontját. Az asszony többször célzott már a közös életre, a főorvos kedvesen ugyan, de mindig kitért az egyenes válasz elől. Mona pedig férjet akart, még hozzá Gregort. Bár jól ismerte a hibáit, mégis vonzódott hozzá, s miután kapcsolatuk évek óta tartott, úgy érezte nem várhat tovább.

Az ebédlőben ellenőrizte a terítést, kiment a konyhába a szakácsnővel tárgyalt, majd a szalonba sietett és bekapcsolta a televíziót, amelyben kedvenc sorozata kezdődött. - Amíg Gregor megjön, legalább megnézem ezt is - gondolta. A félórás film vetítése éppen elkezdődött, amikor az orvos hatalmas virágcsokorral megérkezett. Mona úgy tett, mintha semmiféle vita nem lett volna közöttük, s olyan kedvesen fogadta, mint ismerkedésük kezdetén.

Vacsora után az asszony az orvos ölébe ült, simogatta a haját, érdeklődött a munkájáról majd mellékesen megemlítette, hogy a Barnttrupban lévő Euro Tours Irodában most hirdetnek mexikói utat, s remek lenne, ha a nászútjukat ott töltenék.

Luders olyan döbrent arcot vágott, hogy Mona önkéntelenül is elnevette magát.

- Mi az, drágám? Csak nem ijedtél meg a közelgő esküvőnkétől? Nem olyan régen beszélünk róla, ezért unokanővérednek, Brigittának is említettem már. No, meg néhány ismerősünknek, barátunknak. Úgy tervezem, hogy három hét múlva házasodnánk össze, utána másnap indulnánk Mexikóba.

Az orvos torkán nem jött ki hang, annyira meglepődött. Esze ágában sem volt házasodni, s főleg nem Monát kívánta feleségül. - Igaz, szeretőnek megfelelt, de nem több - gondolta. - Ha egyszer megnősülök, fiatal nőt veszek el, mert gyerekeket akarok, Mona pedig már elmúlt negyvenéves. Nem, ez képtelenség! De hogy mondjam meg neki?

Felállt a karosszékből, és idegességében járkálni kezdett a szobában.

- Nem akarsz a részletekről beszélni, kedvesem? - kérdezte az asszony. - Én már mindent elterveztem, tudom mennyire elfoglal a klinika vezetése, ezért az előkészületeket magamra vállalom.

- Nézd, Mona - vett mély levegőt Gregor. - Én nem akarlak feleségül venni, sem most, sem a jövőben. Nem érdekel kinek és mit mondtál el, én nem házasodom. Vagy ha igen, fiatal nőt veszek el...

- Hát így állunk! Szeretőnek jó voltam, feleségnek nem?

- Ugyan, ne csavard ki a szavaimat! De lásd be, hogy nekem terveim vannak, s azokban te nem kaphatsz szerepet. Értsd meg, gyerekeket akarok, te pedig már...

- Ne is folytasd! Szóval öreg vagyok hozzád! Amikor segítettem neked, akkor nem nézted a koromat, ugye? Jól jött, hogy helyetted mindent elsimítottam...

- Most már egész életemben azt a szerencsétlen balesetet fogom hallani? Mert az volt, te is tudod...

- Attól függ, honnan nézzük. Elevenítsem fel az emlékeidet?

- Nem! Nem! Elég volt! Talán tönkre akarsz tenni? Pedig tudod, hogy ártatlan vagyok! Véletlen baleset volt!

- Na ne! Ezt nekem be nem meséled drága szerelmem! Ha a főkapitánynak elmondom a történetet, nem lesz sikered a környéken! Ne gondold egyetlen pillanatig sem, hogy lenyelem a visszautasításodat! Rendben van, nem lesz esküvő, de ezért még jócskán megfizetsz! - ugrott fel az asszony és rohant kifelé a szobából a hallba. Az ajtóból visszaszólt.

- Sokszor megátkozod azt a percet, amikor eldobtál magadtól...

Gregor Luders felállt és hazaindult. Rájött, viszonylag olcsón megszabadult Monától. Otthon a dolgozószobájában egy fél pohár konyakot töltött magának. Egy szuszra felhajtotta. Az ital átjárta a testét és igyekezett megnyugodni. Újból felidézte az eseményeket.

Amikor felbontották apja végrendeletét, akkor derült ki, hogy a hatalmas Luders vagyont, a különböző értékpapírokat, részvényeket, külföldi gyárat, hatalmas kolumbiai ültetvényeket, no meg a bankbetéteket, mind a húga örökölte, aki akkor huszonnyolc éves volt. Dúsgazdag lány lett. A tragédia napján egy sportversenyre készült, amikor délután a medencében úszott és megfulladt. - Sajnos éppen én is ott voltam, ezért terelődött rám a gyanú. De, hát későn vettem észre a köhögési rohamát és amikor mellé úsztam, már nem tudtam kihúzni a vízből...

Behunyta a szemét és maga elé képzelte az akkori jelenetet. - Jézusom! Mi van, ha exhumálják? Akkor sikerült elintézni, így nem boncolták... Jaj ne! Vége a karrieremnek... az egész eddigi életemnek... Vagy mégse? Pedig én ártatlan vagyok! Hella tragédiája után ugyan én örököltem az óriási vagyont. A részleteket hála az égnek senki nem tudja, csak az ügyvédem van tisztában az összeggel, amely azóta is kamatozik. Ezért sikerült ennyi eredeti képet megvásárolnom. Nem tudnék élni nélkülük... csak nehogy Mona valóban lépjen valamit... olyan kiszámíthatatlan... Talán nem kellett volna összevesznem vele... de már nem bírtam a jelenlétét sem... megőriztett a viselkedésével. Mindegy most már. Holnap kibékítem. Azután, szép lassan szakítok vele. Nem akarok fájdalmat okozni neki. No, meg a saját érdekem is ezt diktálja.

Amikor Hubert Lafer reggel körbejárta a kórtermeket, minden csendes volt még. Az emeleti tíz betegszoba tele volt, s a gyakornok megállapította, hogy egyre több drogos kerül hozzájuk, de jelentős részük néhány nap múlva távozik, mert nem hajlandó az elvonókúrát vállalni. Már éppen elindult az ambulanciára, amikor egy hálóingos fiatal lány futott utána.

- Doktor úr! Doktor úr! Mentsen meg! Éjszaka az egyik kollégája meg akart ölni, de én nem hagytam magam.

- Jól van, jól van, kisasszony. Menjen vissza a kórterembe. Ki a kezelőorvosa?

- Wagner doktornő, de éjszaka ő sem volt itt. Amikor a nővér bejött, már senkit sem talált a szobámban. Nem hitte el a történetemet.

Hubert visszakísérte a lányt, megnézte a kórlapját. Laura Brun tizenkilenc éves, Extasy túladagolással hozták be a mentők - olvasta.

- Kedvesem, a doktornőtől megkapta a Methadont, sőt látom infúziót is, feküdjön vissza, jobban lesz.

- Nem! Nem! Félek! Látom, nem hisz nekem! Éjszaka felébredtem és az ágyamnál egy fehérköpenyes férfi állt, kezében egy tű vagy nem is tudom mi volt! Sikoltozni kezdtem, erre kirohant a kórteremből.

Hubertet az ambulancián nyüzsgés fogadta. A mentők négy fiatalembert és három

kiskorú lányt hoztak be, akiknek ki kellett mosni a gyomrát és ellátni őket. Mindegyik egy-egy bulin vett részt, ahol táncoltak, szeretkeztek és jócskán belótték magukat. A vénájuk olyan volt, mint a szita. Az ereket már alig lehetett látni, s bűzlöttek az alkoholtól.

Az egyik tizenhat év körüli lány dadogva szólt. - Doktor úr, velem ne csináljon semmit, nekem csak eltompult az agyam, rendbe jövök magamtól is. Anyám nem sejt semmit, ha megtudja... megöl... de... - azután már dadogni sem tudott, elvesztette az eszméletét.

Még Judith Rügen főnővér is lejött Karin Hallernek segíteni. Így a két ápolónő közreműködésével Lafer doktor ellátta a fiatalokat, s elhelyezte őket az ambulancia kórtermeiben, ahol egy-egy üres ágyat talált. Utána átment a reggeliző helyiségbe és megivott egy jókora adag kávé.

- Úristen! Hogyan és miért jutottak idáig ezek a fiatalok? Kitől szerezhették be a Speedet, amelyet mint az egyik elkotyogta, cigarettába csavarva szívtak el. Nyilvánvaló - gondolta Hubert -, egyiket követte a másik. De honnan lehetett erre pénzüik? Mert ez bizony nem olcsó. Ha jól emlékszem - gondolkozott el -, egy gramm Speed ára mintegy hatvan márka. De lehet, hogy több is. S mennyit szívtak ezek el, hogy ilyen állapotban hozták be őket?

Amikor Sabine meghallotta kollégájától Laura történetét, azonnal felment a lányhoz, aki neki is elismételte ugyanazt. Az orvosnő elgondolkodott, a beteg elbeszélése élethűnek tűnt, nem fantáziának. Bár ki tudja? Egy kábítószeres mindenre képes. Eszébe jutott mennyi közleményt olvasott arról, hogy a drogosokat összekapcsolták elsősorban Amerikában egy-egy brutális bűncselekménnyel.

- Kedves Laura, nyugodj meg. Ma én vagyok az ügyeletes és gyakran bejövök hozzád. Nem akarlak megbántani, de az is lehet, hogy álmodtad az egészet, nem?

- Doktornő! Doktornő! Nem képzelődtem. Fehér köpeny volt a férfin, az arcát pedig fura maszk fedte. Kérem, kérem, az igazat mondom! Valaki meg akar ölni... de, miért? Talán Carlos, nehogy beszéljek az üzleteiről? Vagy az a mexikói pasas, aki időnként eljön a diszkóba és Carlossal félrevonul? Olyan utálatos figura!

Az orvosnő felírt a kórlapra napi háromszori Diazepámot. - Ettől megnyugszik majd - gondolta. Délelőtt megtartották Luders doktornál a szokásos értekezletet, és beszámoltak a betegek állapotáról, valamint az újonnan érkezettek kezeléséről. A főorvoson látszott, hogy oda sem figyel beosztottjaira, hanem csak az asztalán lévő papírvágó kést forgatja. A rövid értekezlet után Sabine még maradt, s néhány szóval elmondta Laura Brun történetét.

- Ugyan már! - szólt rá a megszokottnál is ingerlékenyebb hangon főnöke. - A kábítószeresek gyakran képzelődnek, hallucinálnak, nem hiszem el, hogy bárki meg akarta volna ölni. A mi klinikánkon nem járnak gyilkosok, s nem szükséges nagyobb óvintézkedés. Inkább attól kell félnünk, hogy egy-egy drogos megszökik és kárt tesz magában.

Mona egész délelőtt a kertben ült és töprengett, mit tegyen. Abban biztos volt, hogy nem nyeli le Gregor visszautasítását. A telefonért nyúlt és Kurt Landorfot kérte, aki Bartrup főkapitánya volt és hozzá tartoztak a kisebb települések is. Kurt a férjének volt jó ismerőse, de Mona is baráti viszonyban maradt vele.

Annak idején ő is beszélt vele Hella Luders balesetéről, és Kurt igencsak megértőnek mutatkozott. Néhány percig várt, majd kapcsolták a főkapitányt.

- Hello Kurt, itt Mona Wick beszél.

- Hello kedvesem, olyan régen nem hallottam rólad. Csak nincs valami bajod? Miben segíthetek?

- Négyszemközt szeretnék beszélni veled. Ha nem nagy kérés és meg tudod oldani, átjönnél hozzám? Igen bizalmas ügyről van szó...

- Rendszerben, de csak délután, ha megfelel, úgy öt óra tájban ott leszek.

- Előre is köszönöm, Kurt - tette le a kagylót Mona.

Robert eligazítást tartott a következő feladatról, amely a szokásosnál is nagyobb körültekintést igényelt minden résztvevőtől. Okos férfi volt, s tudta, hogy embereit ugyan jól megfizeti, de különböző biztonsági intézkedéseket kell tennie, nehogy valakinek eljárjon a szája. - Most több millió márkáról van szó - medítált -, s a kolumbiai megrendelő sem fukarkodott a pénzzel. - Legjobb embere a Kis Mókuska, ahogy ő nevezte, áhítattal itta minden szavát. Benne maradéktalanul megbízott, a többieket időnként megkérdőjelezte. Ezért mindenkit két besúgója figyelt, s ha bármi gyanúsat észleltek, azonnal értesítették őt.

- Most nagyon fontos mondandóm van a számotokra - kezdte az eligazítást. - Amszterdamban a Nemzeti Képtárban két hét múlva a flamand festők képeiből nemzetközi kiállítást rendeznek. Széles körű és alapos megfigyelést kell előtte végeznünk, a biztonsági berendezésekről fotókat készítenek majd, mert az amerikai Security Vagyonvédelmi Szerv emberei jönnek át Európába, és az ő különféle legmodernebb készülékeik működnek majd. De nem hiszem, hogy ez akadály. Vagyis nem lehet az.

Majd sorra vette az embereit, kinek mi lesz a feladata. - Hála az égnek még van időnk, így alaposan és aprólékosan előkészíthetjük az akciót.

- Főnök, hány képet kell meglovasítanunk?

- Kis Mókuskám ne legyél számár, csak egyet. De annak az értéke... - azután nem fejezte be a mondatot. Alice, aki szintén ott ült az egyik kis asztalnál azon töprengett, hogy neki mi lesz majd a feladata. Amikor meghallotta, hogy egy Jan Gossaert is kiállítanak, megdöbbsent. Tudomása szerint a flamand portréfestő összes képe magángyűjtők birtokában van. Robert érces hangján ismertette, hogy az egyik amerikai műgyűjtő a híres Idős pár című képet felajánlotta a kiállításra, mert utána árverésre kerül. Az érte kapott pénzt pedig a rákkutatásra akarja fordítani. Az 1520-ban festett Jan Gossaert kép jelenleg mintegy ötmillió márkát ér. - Ezt kell megszereznünk, még hozzá igen körültekintő szervezéssel. Mindenki az eddigiek szerint megkapja belőle a részesedését, ezen felül pedig további százalékot is adok.

Alice visszagondolt arra, hogy ez a kép az idős férfi és felesége kettős portréja, és nagy hagyományokra tekint vissza a remekmű a flamand arcképfestészetben, ahol az egyéni vonások éles megfigyelése párosult a monumentalitással. A félalakos kettős arcképen, a művész finoman érzékelteti a modellek közötti különbségeket. Ez az ábrázolásmód a XVI. századtól kezdve igen népszerű volt a flamand festők körében.

- Most kivetítem a kép másolatát, kérem mindenki figyeljen - csattant Robert hangja.

A szobában lévők alaposan megnézték a festményt. Számos kérdés hangzott el, de Robert csak annyit válaszolt. - Holnap mindenki megkapja a feladatát.

Ebben a pillanatban szólalt meg a telefon. - Itt Robert Leicher beszél. Jó napot főorvos úr, miben segíthetek?

Majd néhány perc szünet következett, azután ismét felcsendült Robert hangja.

- Na jó rendszerben, akkor várom önt, mindent megbeszélünk. - Majd bediktálta a pontos címét.

Még egy darabig tanakodtak, utána a főnök mindenkit útjára bocsátott azzal a kikötéssel, hogy másnap délután jöjjenek vissza.

- Kis Mókuskám - szólt a gnóm férfihoz, aki áhítatos tekintettel csüngött rajta. -

Luders főorvos jön hozzám, utána szeretnék látni, ugye nem mész ma sehova?

- Dehogya, a kazánházban leszek - válaszolt a gnóm, aki Robert engedélyével ott lakott a kényelmesen berendezett pincészerű helyiségben, hogy mindig a férfi rendelkezésére álljon.

Alice is indulni akart, amikor Robert utána szólt. - Légy szíves maradj még, beszédem van veled. - Amikor a többiek távoztak, Robert a lányhoz fordult. - Kérlek, ne nézz naivnak vagy hülyének. Tudom, hogy betelt nálad a pohár. Sajnálom kedvesem - simogatta meg a haját -, nem engedhetlek el. Túl sokat tudsz már, esetleg eljárhat a szád!

- De Robert, ígérem senkinek nem beszélek rólad és a képlomásokról...

- Kedvesem, most ezt mondod, de ha véletlenül úgy hozza a jó sorsod, a jövődöbéli szerelmednek elszólhatod magad. Lásd be, hogy ebből a körből nem léphetsz ki. Így sokkal okosabban teszed, ha részt veszel a munkában és az érte kapott pénzt félre rakod. Nézd, én sem akarom ezt életem végéig folytatni. Mondjuk még négy, öt év és abbahagyom. Utána áttelepülök Brazíliába. Akkor magammal vinnék, vennék egy hatalmas ültetvényt, és életünk végig nem lenne gondunk a megélhetésre.

- Mondd csak, és mit csinálsz majd a kedvenceddel, a Kis Mókussal? Úgy tekint rád, mint egy istenre.

- Ne számárkodj, őt is magammal viszem.

Alice elgondolkozott a hallottakon. Semmi kedve nem volt még évekig részt venni Robert üzelmeiben, de rájött, hogy sok választási lehetősége nincs. Vagy marad vagy megöleti a férfi.

- Rendben, Robert. Részt veszek ebben a mostani nagyszabású akcióban s azután meglátjuk. Még az is elképzelhető, hogy veled megyek Brazíliába.

- Ne félj, előtte feleségül veszek, s mint az ültetvény úrnőjét úgy viszlek magammal! Nézd Alice, hiába van pénzed itt Németországban, a főiskolát már nehezen tudnád folytatni. S mit csinálnál? Semmit. Felélnéd a tartalékok és utána az utcára jutnál... ettől akarlak megkímélni... Hidd el nekem, mindkettőnk számára ez a legjobb megoldás. Egyébként Gregor Luders doktor jön el hozzám. Néhány újabb festményt szeretne. Honnan van ennyi pénze? Az tény, hogy a kialakított összeget maradéktalanul elküldte, de valahogy...

- Mondd csak Robert, mégis mit akar a doki, milyen festményeket?

- Most a XIV-XVI. századi itáliai vagy észak-európai mesterek műveiből keres néhányat. Összeállított valamilyen listát, s azt magával hozza. Nyilván nem kívánta mindezt telefonon rész-letezni. De azt eldöntöttem, ha segíték megszerezni egy-egy alkotást, jócskán megkérem majd az árát. Van neki miből fizetni...

Laura Brun nem nyugodott meg Wagner doktornő szavaitól sem, aki pedig igyekezett kiverni fejéből az éjszakai rémképeket. Sabine biztos volt benne, hogy a lány a gyógyszerek hatására, amelyek elvonási tüneteket eredményeztek, víziókat, képeket látott. Megpróbálta óvatosan, kedvesen kikérdezni, de többet nem tudott meg. Ismét nyugtatót adatott neki, majd az ügyeletesszobába ment.

Elővette a legfrissebb leleteket, s még át sem nézte azokat, amikor Hemerken doktor belépett.

- Mondd csak, Sabine! Mi a fene ez? Az egész klinika azzal a szóbeszéddel van tele, hogy az egyik beteged nemcsak képzelődik, hanem a társainak azt mondja, hogy egy gyilkos garázdálkodik a klinikán! Már megbocsáss, de ezt nem szabad hagynod!... Veszélyes, mert mi van, ha a többi drogos is a kényszerképzetek hatására gyilkosokat lát maga körül?

- Nem értelek, Jürgen! Az egészről nemrég szereztem tudomást, s azonnal beadattam

a betegemnek egy Diazepam tablettát is. Beszélgettem vele, áruld el ennél többet én mit tehetnék?

- Hát, nem is tudom. Mindenesetre hallom, hogy Luders főorvos is kiborult miattad. Szerinte nem látod el a munkád rendesen, túl sok személyes érzelmet viszel a kezelésbe.

Mona igen szolidan festette ki magát, kék hosszúnadrágot és hozzá illő fehér trikót vett fel, kávé, üdítőt és konyakot, valamint apró teasüteményt készített, várta a főkapitányt, aki szinte percnyi pontossággal megérkezett.

- Drága Mona - ölelte át a háziasszony vállát a hatalmas termetű férfi. - Gondolom, ha hívtál nyilván fontos dologról van szó - vette le a kabátját és leült az egyik karosszékre.

- Mit adhatok, egy kis konyakot, süteményt, kávé?

- Egy korty italt kérek, nehéz napom volt. Szörnyű gyilkosság történt a Teutoburgi-erdőben, ahol két kábítószeres fiatal nyakát elvágták. A nyomorultak elvéreztek. Egy öreg tanyasi ember fedezte fel őket, azonnal értesített bennünket. Nyomot persze nem leltünk, pedig az egész bűnügyi osztály és a technikai személyzet kivonult. Micsoda barbár emberek élnek itt nálunk is! A dokink mindkét lány gyomrában metamfetamin származékokat mutatott ki. Nyilvánvaló, hogy valamilyen gyógyszert szedtek, ráíttak s elterültek az egyik tisztáson. A gyilkos ott talált rájuk, s elvágta a torkukat. Borzasztó látvány volt, még az én edzett idegeimet is megviselte. De most te mesélj, nem azért jöttem, hogy a bűnügyeket tárgyaljam meg veled.

- Nézd Kurt, nagyon nehéz erről szólnom, de mégis kénytelen vagyok. Emlékszel még Hella Luders tragikus halálára?

- Hát hogyne, mindenki hónapokig arról beszélt... Sokat suttogtak az emberek, hogy óriási, felmérhetetlen vagyon örököse lett a bátyja az ő halála után. A pontos összegről nincs tudomásom, de azt pletykálják, hogy mesébe illő pénz maradt Luders doktorra. Lezártuk az ügyet, véletlen baleset volt. Hogy került most elő ez a téma?

- Exhumálni kellene a holttestet.

- De Mona! Lassan több mint egy esztendő telt el a lány halála óta. Ha nem csal a memóriám, annak idején te is kérted, hogy ne legyen boncolás, no meg Luders és az ügyvédje is beadványt küldött. A mi dokink szerint is természetes halállal halt meg a fiatal nő, valószínűleg a köhögés következtében vizet szívott a tüdejébe és megfulladt. Lényegében semmi ok nem volt a boncolásra. Erre most már végleg nincs szükség.

- Ez így igaz, de Luders doktor, akivel, mint te is tudod jóban vagyok, sőt erős érzelmi szálak fűznek hozzá, feleségül akar venni. A húga halála pedig még engem is foglalkoztat.

- Kedvesem! Szamárság az egész. Ludersék a vidék leggazdagabb emberei voltak mindig is. Az tény, hogy eddig is volt mit a tejbe aprítania, nem szólva arról, hogy a klinika igazgatóját mindenki nagyra becsüli. Nem értem valójában mi aggaszt? Most sem él nagyobb lábon, mint régebben, mert neked megvallom, egy darabig titokban ugyan, de figyeltük. Semmi változást nem láttunk az életvitelében. Nyugodj meg Mona, s menj feleségül hozzá!

Még egy darabig a régi emlékekről beszélgettek, azután Kurt Lardorf rendőrkapitány elbúcsúzott.

Amikor egyedül maradt Mona, elgondolkozott. Az kiderült, hogy semmiféle bizonyítékot nem találnak az orvos esetleges bűnösségére. Ezt egyébként az asszony is lehetetlennek tartotta. A történetekkor az volt számára egy csöppet gyanús momentum, hogy Gregor annyira félt a boncolástól. Bár ennek számos oka lehetett. A férfi azzal indokolta, hogy nem akarja szeretett hűgát úgy látni... Ma már képtelenség kideríteni mi az igazság. Az tény,

hogy Luders igen gazdag lett, de az is igaz, hogy életmódján semmit nem változtatott.

Egy darabig még törte a fejét mit tegyen, azután eldöntötte, hogy megpróbál még egyszer beszélni Gregorral és jobb belátásra bíni a házassággal kapcsolatban. Ha pedig nem sikerül, akkor elköltözik innen, pénze van bőven, valahol máshol új életet kezd.

Laura estére már jobban lett. Wagner doktornő késő délután ismét hosszan beszélgetett vele, s boldogan érezte, hogy páciense megnyílik előtte. Lassan teljesen kibontakozott a lány hányatott élete, s az is, hogy a drogba menekült, mert Carlos rászoktatta. Sabine töprengett, hogyan és miként tudna segíteni Laurán, aki valamiért, ő maga sem tudta megmagyarázni miért, de közelebb került hozzá, mint a többi betege.

- Nézd - fordult hozzá -, ha megígéred nekem, hogy aláveted magad a kezelésnek, akkor meggyógyulsz, és én segítek új életet kezdeni.

- Hogyan? Carlos nem fog elengedni. Nincs pénzem, semmihez nem értek.

- Ezzel most ne törődj! Közösen megoldjuk ezt is. Az a fontos, hogy az előírt gyógyszereket bevedd, és meglátod a terápiám használni fog.

- Mennyi ideig tart?

- Most még nem tudom pontosan, de kérlek, legyél türelmes. Mindenben melléd állok. Később majd sétálhatsz a kertben is, sőt elviszlek kocsival a hegyekbe. Rendben?

Laura szemében megcsillant egy könnycsepp. - Velem még soha senki nem volt ilyen rendes. - Megfogta a doktornő kezét és megszorította. - Mindenki csak kihasznál, belém rúgott... senki nem szeretett - zokogott fel. - Ezért is volt jó repülni a gyógyszerektől, a drogoktól, azok feldobtak és nem törődtem még a durva, közönséges férfiakkal sem. Carlos sem érdekelt, pedig sokszor megpofozott, amikor nem akartam szobára menni a pasasokkal.

- Jól van, jól van. Nyugodj meg! Én vigyázok rád, meggyógyulsz... segítek...

Sabine vacsora után Karin nővérrel végigjárta a kórtermeket. Bár ez nem volt kötelező, de ő nyugodtabb volt, ha látta, hogy nincs semmi baj. Még az ambulanciára is benézett, de ott is viszonylag csend volt, csak Klaus Nagel ápolóval találkozott, aki éppen egy akkor érkezett drogot látott el.

- Az ügyeletesszobában leszek - fordult hozzá -, ha valamire szüksége lesz, kérem szóljon. Karin nővérrel megtalál az emeleten.

Elővette feljegyzéseit, amelyeket Lauráról készített, és beletemetkezett az olvasásba. Sabine minden betegéről aprólékos körképet állított fel, mellé írta a kezelést, s azt is, hogy milyen gyógyszereket adott az illetőnek. Bár ez a kórlapokon is szerepelt, de ő szerette saját magának megtartani a körképekkel teleírt oldalakat, mert később nagydoktori értekezést akart ími a kábítószer élvezők gyógyításának nehézségeiről és a szerény lehetőségekről. Észre sem vette mennyire eljárt az idő, amikor Jürgen lépett be az ajtón. Az orvosnő meglepődött.

- Hát te? Hogy kerülsz ide? Délután négy óráig kellett ma bent maradnod.

- Úgy igaz, de anyámat kikísértem a pályaudvarra, utána a városban vacsoráztam, s még nem volt kedvem hazamenni, így bejöttem hozzád kicsit beszélgetni. Ugye nem zavarlak?

- Dehogy! Egyébként már a múltkor is meg akartam kérdezni, anyád miért megy olyan messzire pihenni? Egy hét egyébként is igen rövid idő, a távolság pedig óriási.

- Anyámnak már évek óta kedvenc helye Mexikó meg több dél- és közép-amerikai ország. Ha teheti mindig odautazik, mintha a második otthona lenne. Egyszer már Luders doktorral is járt Mexikóban.

- Ezt végleg nem értem.

- Ludersék birtokán elég sok az állat, s mint tudod, anyám Sennestadtban, a

vadsparkban főállatorvos. Így hosszú évek óta Ludersék állatállományára is figyel. Persze nem egyedül, mert a lemgoi állatorvos rendszeresen vizsgálja őket, anyám inkább ellenőrzi a munkát.

- Így is furcsa nekem, hogy a főnökünk anyáddal ment külföldre.

- Ugyan, hagyd már ezt, Sabine. Nem nyaralni mentek, hanem valami üzleti ügyben. Ha jól emlékszem az állatállomány felfrissítéséről volt szó. Egyébként megbeszéltem veled, ha visszajön, átmegyünk hozzá. Szeretném, ha megismerkednétek. Mindkettőtököt nagyon szeretlek - hajolt az orvosnőhöz és forrón megcsókolta.

- Jürgen, itt ne! Zavar engem a klinikai környezet. Holnap szabad leszek és akkor találkozhatunk.

- Nagyszerű, már alig várom, hogy a karjaimban tartsalak - állt fel az orvos, elkészönt és hazaindult. Sabine ledőlt a kanapéra és azonnal elnyomta az álom. Éjszaka senki nem háborgatta, így hajnalig aludt, s mikor felébredt, kipihentnek érezte magát. A nővérszobában Karin már az ápolóval kávézott.

- Nyugodt éjszakánk volt - lépett be Wagner doktornő. - Ugye, az ambulancián sem volt semmi különös - kérdezte az ápolótól.

- Lényegében semmi, akiket behozott a mentő, mind könnyű eset volt, megoldottam az ellátásukat.

- Köszönöm Klaus. Én bizony szokásomtól eltérően mélyen aludtam, nem hallottam még a mentőautók szirénáját sem. Karin, egy fél óra múlva menjünk végig a kórtermeken, szeretném látni a betegeket, addig lezuhanyozok és visszajövök érted.

Az utolsó szobához értek, ahol Laura feküdt. - Tudom, hogy a kedvenced ez a fiatal lány - fordult az orvosnőhöz Karin. - Mint látom betartja az utasításaidat, én is reménykedem, hogy végre leszoktatunk egy drogot a kábítószerrel. Ez igen ritkán sikerül - nyitotta ki az ajtót a nővér és belépett a kórterembe.

- Úristen! - kiáltott fel. Wagner doktornő ebben a pillanatban vette észre, hogy a lány arca fehér, karjából egy tű áll ki. Hozzálépett. Megfogta a pulzusát.

- Túladagolás - állt meg az ágy előtt, és lezárta Laura szeméit.

- Nem értem! Nem értem! - suttogta Sabine. - Hogy tehetett ilyet? Még este is beszélgettem veled, abban bízom... Nem! Nem! Ez nem az ő műve! Valaki beadta neki... Ő élni akart... Megváltozni... Segítettem volna neki... Szegény kislány - rázkódott össze az orvosnő, akiben egyre erősödött a gyanú, hogy nem a lány tette. - Nem is juthatott hozzá! Lehet, hogy Carlos lőtte be? De hogyan? Mikor? Ide nem járnak látogatók! - Megannyi kérdés, amire nem kapott választ, de nem tudott beletörődni a halálba...

A délelőtti eligazításon Wagner doktornő beszámolt Laura Brun exitusáról. Meglehetősen éles hangon vetette fel, hogy szerinte nem megfelelőek a klinika biztonsági rendszabályai.

- Ezt meg hogy érted, Sabine? - kérdezte ingerülten a főorvos.

- Képtelen vagyok felfogni, hogy rövid időn belül három fiatal lány túladagolta magát a kábítószerrel. Felmerül bennem a kérdés, hogyan jutottak hozzá? Tudomásom szerint a gyógyszerszekrényhez és a raktárhoz csak az orvosoknak, nővéreknek és az ápolóknak van kulcsuk! Vagy tévednék? Ki kell vizsgálni ezt az ügyet!

- Ejnye, ejnye. Úgy viselkedsz Sabine, mintha nem itt élnél a klinikán! Hányszor adagolják túl maguknak a drogot a kábítószeresek?

- Értsd meg, Gregor - kiabálta az orvosnő -, arról van szó, hogy a közelmúltban három

fiatal betegünk, mi módon juthatott kábítószerhez itt nálunk? Ezt magyarázd meg, légy szíves! Ebbe én nem nyugszom bele! Képtelenség! Úgy látszik, mint igazgató nem érdekel mi történik a klinikádon! De engem igen! Jelenteni fogom az esetet az alapítványnak vagy a rendőrségnek!

Gregor Luders arca vérvörössé vált, s ő is üvöltve válaszolt.

- Ezt még megbánod, Sabine! Kikérem magamnak, hogy mint igazgatót megvádolsz! Mindig is a klinikáért éltem, nem tűröm el senkitől, hogy mulasztással gyanúsítson!

- Nem gyanúsítalak! Tényeket sorolok fel. Ha túlادagolta magának a három lány a kábítószer, kitől kapták? Ha ezt megmagyarázod, elismerem az igazad.

- Hát... esetleg kilopták a gyógyszerszekrényből.

- De hogyan? Valaki nyitva hagyta? Vagy besurrant a klinikára a gyilkos és megölte a három áldozatot!

- Ez már sok, Sabine! - szólt a vitába Jürgen Hemerken doktor is. - Ezek szerint bennünket, a kollégáidat vádolod, hogy a betegeinket megöljük? Téged kellene kezelni, noha te vagy az ideggyógyász...

- Én úgy érzem, Wagner doktornőnek valahol igaza van - szólalt meg Judith Rügen főnővér. - Mert az tény, hogy a betegek nem jutnak hozzá a droghoz, ezekben az esetekben pedig valóban túlادagolás történt. Eddig ezt én sem gondoltam végig, de most bennem is felmerül...

- Nahát, ami sok, az sok! Itt mindenki megőrült! - csapott az asztalra Luders főorvos.

- Ezt nem tűrhetem tovább!

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó és Karin nővér rohant be.

- Most vettem észre, amikor a gyógyszereket szétszortottam, hogy Johanna Bauer betegünk eltűnt...

- Jézusom! - kapott a fejéhez az igazgató. - Még ez hiányzott! Mindenki azonnal induljon Johanna keresésére - ugrott fel az íróasztalától, s a többiek követték.

Az első emeleten valamennyi kórterembe, mellékhelyiségbe, a gyógyszerszobába és a raktárba is benéztek.

Az alagsorban a kazán, a fűtővezetékek és az egyéb vízcsövek mellett összekuporodva feküdt Johanna mit sem tudva magáról.

Azonnal hordágyat hoztak, felvitték az ambulanciára. Luders főorvos látta el a beteget a főnővér segédletével. Vénásan két ampulla Diazepamot adtak, majd monitorra tették, mert szív működése tachicardiás lett, a vérnyomása 90/60 alá csökkent. Közben vért vettek és a laboratóriumban azonnal megkezdték a vizsgálatot heroinra, kokainra és különböző metamfetamin származékok szűrésére. Az egész klinika pletykált. Gregor is érezte, hogy egy láthatatlan kéz a szívét szorítja, mert a halálesetek, most pedig Johanna eltűnése felfoghatatlan volt számára. - Lehet, hogy valaki tönkre akar tenni? - töprengett.

Éjszaka vihar támadt, az ablakokat úgy rázta a szél, mintha kísértetek jártak volna. Mona magára kapta a köpenyét, kinézett a kertbe, de egy teremtet lelkét sem látott. Lefeküdt és jól felhúzta a takarót. A villámok fénye megvilágította a szobát és minden sejtelmes félhomályba burkolódzott. Képtelen volt elaludni. Már éppen eldöntötte, hogy felkel és iszik egy pohár konyakot, amikor nyikorgást hallott az ajtó felől.

- Úristen! Már képzelődöm is! Olyan leszek, mint egy hóbortos asszony, aki ott is rémeket lát, ahol semmi sincs. - Behunyta a szemét és végiggondolta a széthullott kapcsolatát Gregorral. Másnapra randevút beszélt meg a férfival, hogy még egyszer utoljára megpróbálja rendezni viszonyukat. Bár nem sok reményt fűzött hozzá.

Az álom messze elkerülte. Az íróasztalában egy kis dobozban tartott igen gyenge MDA tablettát, amely serkentő volt, de őt inkább nyugtatta, s félelmeit, időnkénti gátlásait csökkentette. Mivel a konyak nem hatott, a tablettához nyúlt. Víz nélkül lenyelt egy szemet.

Ebben a pillanatban kitárult az ajtó és egy nagydarab férfi körvonalát vélte felfedezni. - Jézusom! Ki maga és mit keres itt?

Az alak közeledett hozzá.

- Segítség! Segítség! Kérem, ne bántson!

A férfi már mellette állt, s egyetlen mozdulattal tört szúrta a szívébe. Az asszony ajkát még egy sóhaj sem hagyhatta el, mert a szívburkot átszakította az éles szerszám és másodpercek töredéke alatt meghalt.

A gyilkos alaposan körülnézett. Először a páncélszekrényt nyitotta ki, onnan mindent kirámolt. Várakozásának megfelelően értékes ékszerek birtokába jutott. Majd az ebédlőben, a hallban összeszedte az ezüstholmit, a kristályokat, a falakról a festményeket és két jókora sportszatyorba rejtette.

- Jó fogást csináltam - gondolta, amíg végignézett a lakáson. - Nemhiába, figyelem hetek óta az asszonyt. Azt is időben megtudtam, mikor szabadnapos a házvezetőnője. - Becsukta maga mögött az ajtót és kísétált. Amikor már jó messze járt a háztól, akkor jutott eszébe, hogy az erkélyajtót nyitva hagyta, amelyen keresztül betört a házba. Először töprengett, hogy visszamenjen-e bezárni, azután rájött, hogy esetleg mégis valaki észreveheti, ezért hagyta, s elindult az erdő felé.

- Soha nem jönnek rá, ki volt a tettes, semmiféle nyomot nem hagytam, igaz én személyesen nem is ismertem a csajt. Holnap pedig autóbusszal továbbállok. A szajrét Hamburgban passzolom el.

Mona egyetlen alkalmazottja egy idős asszony volt. Reggel érkezett vissza a nővérétől, akit előző este látogatott meg.

Amikor belépett az ajtón, az első pillanatban a megdöbbenéstől szólni sem tudott. Majd sikoltozni kezdett, bár tudta, hogy senki nincs a közelben. Kis idő múltán Emma a telefonért nyúlt és hívta a rendőrséget. Reszkető hangon mondta el mi történt Mona Wick asszony házában. Hebegéséből az őrmester alig értett meg valamit.

Még tíz perc sem telt el, a zsaruk, a nyomozók és a teljes stáb a helyszínre érkezett. Hans Simon hadnagy is eljött az embereivel, mert valahogy úgy rémlett neki, hogy a megboldogult a főkapitány, Kurt Lardorf barátja volt. A helyszínelés végeztével egyetlen épkézláb mondatot sem volt képes kinyögni Emma, aki a kihallgatásnál elismételte, nem volt jelen a gyilkosságnál.

Hans a telefonhoz lépett és tárcsázta a főkapitány számát. Röviden beszámolt az esetről, de azt is hozzátette, hogy eddigi ismereteik alapján valószínűsíthető a rablógyilkosság.

- Várj meg Hans, máris indulok - szólt Kurt a telefonba, akit mélyen megrázott az asszony halála. - Atyavilág! Monával a napokban beszéltem, ki lehetett az az elvetemült alak, aki egyetlen szúrással megölte az asszonyt? Hans azt is mondta, hogy a gyilkos profi volt...

Még a helyszínen hagyták a holttestet, hogy a rendőrkapitány is megnézzé, ha akarja. Hans és munkatársai a terepet vizsgálták, de semmi érdemlegeset nem találtak. Mona háza eléggé távol volt a településtől, s a nagy vihar is befolyásolhatta, hogy a környéken senki nem hallott és nem látott semmit.

Amikor megérkezett a rendőrkapitány, mindenki köré sereglett és Hans igyekezett szabatosan fogalmazva elmondani a tényeket. Majd együtt megnézték a holttestet, amelyen

másféle erőszak nyomai nem látszottak.

- Nem nagyon hiszem, hogy a boncolás után sokkal okosabbak leszünk. Aki megölte az áldozatot és kirabolta a házat, tisztában volt a körülményekkel. Biztosra ment. A rendőrorvos mit állapított meg? - kérdezte a főkapitány.

- Csak annyit, hogy egy éles késsel a szívébe szúrtak, de ha bevisszük a holttestet, felboncolja a dokink - válaszolt a hadnagy.

- Intézzétek, s azonnal jelentést kérek. Mona Wick szegény, nem ilyen sorsot érdemelt! - ült be a kocsijába Kurt Lardorf és elhajtott.

Már késő délutánra járt az idő, amikor Luders szobájában megjelent Hans Simon hadnagy. Néhány szóval elmondta, hogy valószínűleg rablótámadás áldozata lett Mona Wick, de a főkapitány kiadta az utasítást, hogy a rendőrség mindenkivel beszéljen, akivel a megboldogult szoros kapcsolatban állt.

- Tudomásom szerint, igazgató úr - szólt Simon hadnagy - kettőjüket szoros szálak fűzték egymáshoz, ezért szeretném tudni, a gyilkosság időpontjára van-e alibije.

- Jézusom! Csak nem engem gyanúsítanak a tett elkövetésével?

- Már megbocsásson, de mi senkit nem gyanúsítunk, mégis mindenki gyanús, aki bármilyen kapcsolatban volt az asszonnal.

Luders részletesen beszámolt arról, hogy a gyilkosság idején otthon volt, a televíziót nézte, csak a személyzet igazolhatná.

- Szeretném, ha elolvashatnám megboldogult barátnóm, Mona rendőrorvosi boncjegyzőkönyvét, ha ezt a rendőrségi szabályok megengedik.

- Nem hoztam magammal, de jöjjön be, velem a kapitányságra, természetesen odaadom.

- Rendben, máris indulhatunk. - Amint beértek a rendőrségre, a hadnagy bekísérte szobájába az orvost, és elővette a boncjegyzőkönyvet.

Mona Wick 42 éves, halálát az ötödik-hatodik bordaközön keresztül előlről behatolt késszúrás okozta, mely a két kamra határán, a HIS-köteget sértve hatolt a szívbe. Így az áldozat azonnali halálát okozta, amely másodperceken belül bekövetkezett. A mellüreg ugyan tele volt vérrrel, mely azonban valószínűleg már a halál beállta után ömlött ki a sérült szívből. Az asszony egyébként igen enyhe, korának megfelelő, kezdődő arteriosclerosis kivül tökéletesen egészséges volt, semmi olyan szervi elváltozást nem találtunk amely a halállal okozati összefüggésbe hozható lett volna.

Vérében csekély mennyiségben az MDA tablettá hatóanyagát lehetett kimutatni, mely azonban a halállal nem kapcsolható össze. Mikor a támadás érte, nem lehetett bódult állapotban.

Luders doktor kétszer is elolvasta a boncjegyzőkönyvet, de látszott rajta, hogy semmiféle indítékot nem talál a gyilkosságra. A hadnagy kérdéseire válaszolva elmondta, hogy hosszú idő óta jóban voltak, és már tervezték a házasságukat.

- Nem ismer senkit, aki a megboldogultat meg akarta ölni?

- Tudomásom szerint haragosa sem volt.

Alice-t a részfeladatokról tájékoztatta Robert, aki az utóbbi napokban egyre idegesebb volt. Valójában barátnője sem értette mitől ilyen izgatott, miután nem a mostani

képlöpés az első akció, amelyet megszervezett. Kérdéseire csak hűmmögő válaszokat adott, mint aki nem akarja közölni gondolatait.

A Kis Mókuska már négyszer felmérte a terepet a szakemberekkel, akik részletes rajzot is készítettek a biztonsági berendezésekről. Közben Robert elérte, hogy az egyik amerikai szerelőtől az eredeti műszaki leírásokat is megkapja a komplett riasztókról.

- Ez már annyira alapos és körültekintő szervezés, hogy nem lehet hiba - tépelődött a főnök.

A lány felállt és bekapcsolta a televíziót. Éppen Mona Wick fényképét mutatták.

- Robert, én ismerem ezt az asszonyt. Amikor Luders doktornál megszálltam, akkor találkoztam vele. Ki lehetett a gyilkosa és miért? - töprengett a lány.

- Ugyan, hagyd már abba, mit foglalkozol te egy vidéki asszonnal, most az amszterdami útra kell koncentrálnunk, ebből lesz a nagy pénz.

Hemerken doktor Haller nővérrel együtt ügyeletben volt az ambulancián. A vizsgálóasztalon fekvő férfi az ötvenes éveiben járhatott, s mint az öt beszállító rendőrségi kocsibeli emberei elmondták, igazolványai szerint valahol a környéken dolgozó lengyel vendégmunkás. A férfi eszméletlen volt, sőt állapota egyre inkább kóma felé hajlott.

-A kezdeti hypoventillatioja egyre gyakrabban megy át apnoéba - fordult Jürgen a nővér felé. - Olyan erősen hypoxiás, hogy a hypoventillatio csak súlyosbítja egyébként sem jó állapotát. Nem egészen értem a dolgot, ez így együtt a kábítószerknél ritkán lép fel, még túladagolásakor is.

- Ha jól emlékszem a rendőrök azt mondták, hogy egy használaton kívüli raktárban találtak eszméletlenül, és lengyel vendégmunkás - szólt Haller nővér. - Nincsenek ugyan előítéleteim, de olvastam valahol, hogy a lengyelek gyakran fogyasztják az úgynevezett mák-kompótot, ami nem más, mint a nyers, vagy már beérett mákfejek kifőzve. Valószínű, hogy ezt még tovább is kezelik valahogy, erre azonban már nem figyeltem. Lehetséges, hogy nagyobb mennyiségben ilyen kompótot fogyaszthatott? - kérdezte a nővér, mire az orvos bólogatott.

- Bizony Karin, könnyen meglehet, bár magam még egyetlen ilyen esetet sem láttam, de a tünetek erre utalnak leginkább, miután nyers állapotban a mákban az ópiumon, codeinen, thebainon kívül egy csomó társ-alkaloida is van, melyek alaposan megkeverhetik a klinikai tüneteket.

Beszélgésüket egy hirtelen apnoés roham szakította félbe, a férfi elszürkült és leállt a lélegzése.

- Karin, adj gyorsan egy szikét és egy intratracheális kanült! Azonnal gégemetszést kell végeznünk, mert itt hal meg ez a szerencsétlen.

A nővér máris nyújtotta a szikét és a megfelelő műszereket, néhány pillanat múlva pedig a műanyagcsövet is, melyet az orvos a kitágított gégemetszésen keresztül vezetett a légsőbe.

- Kapcsold rá a lélegeztető gépre, ha megvan, máris tegyük rá a mellkasi EKG övét.

Haller nővér villámgyors, gyakorlott mozdulatokkal illesztette össze a lélegeztető készülékkel a trachea-kanült, s mire Hemerken leült az EKG mellé, a férfin már rajta voltak az elektródák.

- Szerencsére már visszajött valamelyest a légzés, bár még olyan hypoxiás, hogy szerintem hagyjuk a gépen - mondta az orvos. Közben csendben zümmögve futott ki az EKG-ból a hosszú papírsík, mely súlyos arrythmiák és hypotensio jeleit mutatta.

- Tényleg nagyon alacsony a vérnyomása Jürgen - szólt a nővér -, már csak 80/50.
- Kérek gyorsan két-három ampulla Naloxont, beadjuk vénásan, meglátjuk, hogy jön vissza a beteg. Várj csak Karin, szívj még hozzá bolusban vagy 100 milliliter 50 százalékos Dextrosét. Nagyon alacsony ez a vérnyomás, talán így jobban tudunk a keringésen segíteni. Mennyi a testhőmérséklete?

- Sajnos csak 34,5 fok. Kifejezetten hypothermiás.

- Elég rendesen alakul a szívműködése, a légzése is kielégítő. Azt hiszem, átvitethetjük az egyik földszinti intenzív kórterembe. Szólj kérlek Nagelnek, hogy jól rakják körül a testét melegvizes thermoforokkal. Most felszaladok az osztályra, megnézek egy másik beteget, de negyedórán belül újra látni akarom az öreget.

A hármaskórterembe sietett, ahová előző nap hoztak be a mentők egy fiatal lányt, aki Phencyclidin túladagolás miatt került hozzájuk. Az orvos nyugtalanul észlelte, hogy a lány még mindig eszméletlen, s testén időnként furcsa rángó mozdulatok futnak keresztül. - Na, ez rendesen beszédhette az adagját, hogy még mindig nem jött vissza - mormogta magában, és gyorsan beadott a betegnek három ampulla Haloperidolt. Néhány percig figyelte, a görcsök ritkábban jelentkeztek, majd mintegy nyolc-tíz perc múlva megszűntek, de a lány nem tért magához.

Szapura léptekkel a nővérszobába ment, ahol Judith Rügen a gyógyszerlistát készítette éppen.

- Kérlek Judith, a hármaskórteremben azt a fiatal lányt tartsd állandó megfigyelés alatt, tudod a Phencyclidin mérgezettet. Beadtam neki három Haloperidolt, szeretném remélni, hogy néhány óra múlva magához tér. Ha ez megtörténik, szólj le nekem légy szíves az ambulanciára, alaposabban meg akarom vizsgálni.

Az igazgató komor ábrázattal ült az íróasztalánál, összehívta a klinika személyzetét. Néhány bevezető mondatral rávilágított a beosztottak felelősségére és arra, hogy új biztonsági intézkedéseket kíván hozni a gyógyszerek kiadásával kapcsolatban. Az indokot nem mondta meg, de mindenki tisztában volt vele.

- Mától - folytatta - gyógyszereket csak a főnővér vehet ki a szekrényből. Ez az utasításom.

- És mi orvosok hogyan jutunk hozzá, ha Judith nem lesz szolgálatban? - kérdezte elég éles hangon Hemerken.

- Természetesen az orvosoknak lesz kulcsuk a szekrényhez. De mindenkitől fokozott elővigyázatosságot és figyelmet követelek. A kulcsot soha senki nem adhatja ki a kezéből. Elegendem van az utóbbi napok eseményeiből és néhány kollégánk rágalomnak is beillő kritikájából!

Sabine érezte, hogy ez neki szólt, de nem válaszolt.

Az igazgató néhány mondatban ismertette az elmúlt hónap statisztikáját. - Ezt elküldöm az alapítványnak, s mára befejeztem a tájékoztatót - állt fel az asztaltól.

Mindannyian szótlánul mentek kifelé, amikor Hubert Lafer az adjunktus asszonyhoz lépett.

- Sabine, én egyetértek veled, nem lehetett szó nélkül hagyni a gyógyszerek felelőtlen ellenőrzését. Látom ki vagy bukva, mert Luders igencsak zabos rád, de majd megnyugszik. Az első, a betegek biztonsága!

Wagner doktornő bólintott és a szobájába igyekezett, ahol Jürgen várta.

- Gyere menjünk el, már késő délután van, mindketten szabadok vagyunk. Ne lógasd

az orrod, nem éri meg!

- Bocsáss meg, de ma hazamennék és pihennék, fáradtnak érzem magam, s nem lennék kellemes vacsorapartner. Majd legközelebb - szedte össze a feljegyzéseit az asztalán Sabine, miközben készülődni kezdett.

- Rendben, akkor én indulok, vigyázz magadra - szólt kollégája az ajtóból.

Amikor Sabine hazaért, átöltözött és rájött, hogy nagyon egyedül érzi magát. Már megbánta, hogy nem fogadta el Jürgen meghívását. Bekapcsolta a televíziót, de az sem kötötte le. Belelapozott a hazahozott feljegyzésekbe, ám félretette, mert állandóan Laura Brun képe villant fel előtte. Most sem hitte el, hogy a lány önmagának adta be a kábítószer, s az indítékra sem talált magyarázatot. Majd gondolt egyet, felöltözött és eldöntötte, hogy felkeresi a diszkóban Carlost és beszél vele. - Meg kell tennem még akkor is, ha mindez értelmetlen - erősítette meg önmagában elhatározását.

Belépett a város közepén lévő, kivilágított és zenétől hangos helyiségbe, a bárpulthoz ült és száraz Martinit rendelt. Sabine kirítt a környezetből, több férfi megszólította és fizetni akart neki egy italt. Végül elszánta magát és a pincértől megkérdezte hol találja Carlost, akinek a vezetéknevét sem tudta.

- Asszonyom, menjen csak előre, és a második ajtón lépjen be, ott tárgyal a legfőbb főnökkel.

Az orvosnő a mocskos, elhanyagolt kis szobában két fiatal, jóképű férfit pillantott meg.

- Carlost keresem, Wagner doktornő vagyok.

- Jó estét doktornő! Mi járatban nálunk? Hallottam szegény kis Laura túladagolta magát... orvosi hiba volt?

- Szeretnék önnel néhány percig négy szemközt beszélni - tétovázott az asszony.

- Boldogan - kedélyeskedett a fekete hajú és szemű, elegáns öltözetű férfi, aki mozdulataival, szavaival világfinak kívánt látszani.

Leültek az egyik sarokasztalhoz. - Parancsol valamit, doktornő?

- Köszönöm nem, már ittam egy Martinit. Lauráról szeretnék beszélni.

Nemhiába volt kiváló ideggyógyász Sabine, azonnal megtalálta a megfelelő hangot a férfival, aki gyakorlatilag mindent elmesélt a lányról, kissé ugyan szépítette közben saját szerepét.

- Én nem akartam, hogy annyi fickóval szobára menjen, de kellett neki a drog, az pedig drága multság! Nem szerezhettem be ingyen.

Kiderült, mióta Laurát a mentők bevitték a klinikára, Carlos nem látta őt és nem hallott róla semmit, egészen a haláláig. Váltig tagadta, hogy bármilyen kapcsolatba került volna vele, amíg bent feküdt.

Sabine ezt el is hitte, mert tudta, hogy a klinikán lévő betegeket nem látogathatja senki. Kivételt képezett Franz Bauer, aki az igazgató barátja volt.

- Mondja csak Carlos, a többi futtatott lányt is ellátta Extasyval? Ebből előbb-utóbb baja lehet. Elárulná nekem, honnan szerzi be?

- Kedves doktornő! Ugye nem képzeld annyira lököttnek, hogy a beszerzési forrásomat felfedjem? Azt mindenesetre elárulhatom, hogy nálunk, ezeken a kis településeken sokkal könnyebben hozzá lehet jutni, mint a nagyvárosokban. Itt a zsaruk nem állnak hivatásuk magaslatán. Megvesztegethetők. Bizony, ha egy kis pénzt rak az ember a zsebükbe, behunyják a szemüket. Nézze, én valóban nagyon sajnálom Laurát, de semmi közöm a halálához. Most új lányt kell keresnem, aki a megbízásaimat teljesíti, mert így csak négy csaj

dolgozik nekem, s ez nem elegendő.

- Mihez, ha szabad kérdeznem? - vált kissé ironikussá az orvosnő hangja.

- Jaj, ön el sem hiszi, milyen sokba kerül nekem egy-egy lány eltartása - sóhajtott Carlos. - Ruházom őket, fizetem a lakásukat, a kajájukat, a szórakozásukat...

- Már megbocsásson, de ne is folytassa, mert felfordul a gyomrom ettől. Ezeket a kiszolgáltatót páriákat rászoktatja a kábítószerre, utána már olyan függőségbe kerülnek, hogy mindent megtesznek a napi adagjukért. Köszönöm, hogy a rendelkezésemre állt, de még most sem tudom... - azután nem fejezte be a mondatot, mert a klinikát nem kívánta hírbe hozni egy strici előtt. Felállt és fizetni akart.

- A ház vendége volt, doktornő - nyújtott kezet a jóvágású férfi. - Ha a jövőben bármiben is segíthetek, készséggel állok rendelkezésére - hajolt meg Carlos.

Sabine, amint a parkolóba tartott, azon medítált, miért nem tud belenyugodni Laura tragédiájába. A lelke mélyén érezte, hogy valami nem stimmel. Nem hitte el, hogy a lány beadott magának annyi drogot, ami a halálához vezetett. Újból és újból felmerült benne az is, honnan szerezte a kábítószer? Kitől lophatta el a gyógyszerszekrény kulcsát? Nem! Nem! Sehogy nem áll össze a kép. - Majd a kocsijába ült és hazament.

Alice egyre idegesebb lett. Nem akart ebben az akcióban részt venni, de Robert olyan erőszakosan viselkedett vele, hogy nem mert tiltakozni.

A forgatókönyv szerint a lánynak autóbusszal kellett Amszterdamba utazni, s délelőtt részt venni a megnyitón, amelyre Robert szerzett belépőt. Utána telefonon jelentenie kell a főnöknek, hogy minden lezajlott. Zárás után este hat órakor a speciálisan képzett emberek a biztosító berendezést kikapcsolják és az eredeti kép helyére egy másolatot akasztanak. Ez volt a terv.

Alice, amíg a buszon ült, egyre nyomasztóbbnak találta a megbízást, még akkor is, ha neki lényegében nem volt sok teendője. Már úgy érezte, képtelen együtt dolgozni Roberttal, s, a többi szörnyű alak is módfelett idegesítette. De azt is tudta, hogy nem lesz könnyű kiszállni ebből az egészből, mert Robertnek csupán egy kézmozdulatába kerül, és ő megszabadul a földi léttől. Ezt pedig végképp nem kívánta.

Amszterdamba érkezve egyenesen a megbeszélt kávézóba ment, hogy ott az összekötővel találkozzon. Ugyancsak meglepődött, amikor az asztalához egy fiatal, feltűnően csinos férfi lépett.

- Elnézést, ugye ön Alice Celan kisasszony? Engedje meg, hogy bemutatkozzam, a nevem Paul Morna. Én fogom elkísérni a megnyitóra! Jól utazott?

- Hogyne, csak kicsit elfáradtam.

- Hát nézze, szívesen segítenék, de ezen nem tudok, a megnyitóra pontosan kell érkeznie. Hol fog átöltözni?

- Itt a mosdóban, a kizárkában hoztam blúzt és szoknyát.

- Robert nem üzent nekem valamit? Nincs újabb feladatra megbízásom?

- Nem, nekem csak annyit mondott, hogy magával találkozom, elkísér és a helyszínen együtt nézünk körül.

- Akkor kérem, öltözzön át, megvárom. Iszom addig egy kávé és máris indulhatunk.

Alice még soha életében ilyen vonzódást nem érzett férfi iránt. A jóképű, magabiztos fiatalember nemcsak a külső megjelenésével nyűgözte le a lányt, hanem modorával szinte egy csapásra meghódította.

Amikor a férfi Volkswagen kocsiján elindultak a kiállítóterembe, a lány szíve egyre

hevesebben vert. Vezetés közben Paul mesélt, kedvesen, érdeklődően, s mindketten úgy érezték, mintha évek óta barátok lennének. Alice arca égett, amikor ránézett, olyan erős hatással volt rá, mint még senki sem.

A kiállítóteremben hátrahúzódtak, Alice megpróbálta megjegyezni a kép helyét, bár tudta, hogy Robert emberei minden információt időben és pontosan megadtak. Paul mellett állt, amíg a beszédek tartottak, utána együtt végigjárták a bemutatótermeket.

- Azt hiszem, mehetünk már - szólt Alice -, mindent láttam, amivel megbíztak.

- Volna kedve velem ebédelni? A kikötőben tudok egy barátságos kis kocsmát, ahol finom halételekkel csalogatják a külföldieket. Mikor kell visszautaznia?

- Ma délután hat órakor indul a járatom. Az ebédmeghívást szívesen elfogadom, mert nagyon éhes lettem. De előtte telefonálnom kell Robertnek, hogy a kép a megjelölt helyen van. Mint maga is tudja, este lesz az akció.

A fiatalember bólintott, s a telefonfülke előtt megvárta a lányt, azután átsétáltak a szemközti étterembe. Annyira belemélyedtek a beszélgetésbe, hogy észre sem vették az idő múlását. Alice-nek egyre jobban tetszett Paul.

- Nem jössz át hozzánk Németországba? Olyan szívesen lennék az idegenvezetőd - tért át a tegezésre. - Gyakran átruccanak üzleti ügyekben és akkor meglátogatlak. Robertnél laksz?

- Jaj, dehogy! De olyan zsarnok, szörnyű alak, hogy gyakran - pirult el Alice - nála alszom, ha úgy kívánja. Tudod, már régen szerettem volna kilépni... - Azután hirtelen rájött, hogy a fiú is Robert beépített embere, s esetleg elmeséli a főnöknek, amit tőle hallott. Ezért nem folytatta a mondatot, az órájára pillantott s búcsúzni kezdett.

- Indulnom kell, de ha átjössz hozzánk - adott át egy névjegyet -, hívj fel, vagy keress meg. Szívesen találkoznék veled.

- Rendben, napokon belül látjuk egymást. A képet Robert valószínűleg egy kolumbiai vagy mexikói pasasnak adja, s a pénzből én is részesedem, ezért átmegegyek. No, meg a következő nagyszabású akcióba is be akar vonni a főnök.

A férfi dúlt-fült a szobájában. - Micsoda lehetetlen perszóna ez a Wagner doktornő! Az egész kórházat felforgatja, hogy megtalálja a gyilkost! De én nem vagyok az! Csak megbosszúlok a kicsikém halálát... Most szigorúak az intézkedések..., csak óvatosan... Vigyáznom kell... Mindennek az orvosnő az oka... Mit tegyek ellene?

Egy darabig dühöngött, azután egy tervet kezdett kialakítani. - Ha megölöm a nőt, esetleg rájön valaki, no meg a zsaruk... Nem, ez így nem jó! Másra kell terelnem a gyanút... De kire... s hogy oldjam meg? - Még egy jó órán keresztül sétált le-föl a szobájában, ivott egy üdítőt, de nem talált a megoldásra. Végiggondolta ki kerülhet igazán közel Wagner doktornőhöz, s ki az, akit a zsaruk azonnal gyanúsítanak... De hát a klinikán nem lenne okos... vagy mégis... talán onnan valakit...

Behunyta a szemét és a húga képe jelent meg előtte. - Drága kicsikém... drága kincsem... ne félj, a többiek is bosszút állok!... Eddig három lányt öltem meg... mind-mind drogos volt... megérdemelték... Szerettelek! Nagyon szerettelek! Istenem, ha még egyszer a karomba kaphatnálak, ölelhetnél, csókolhatnálak... titokban... Az ágyban olyan voltál mint egy doromboló kis macska... Azután rászoktattak... azok a szemét alakok... nem törődtek veled, hogy másnak adod virágszál testedet... Csak nekem fáj... nagyon fáj... kicsikém! Kicsikém! - hajtotta a fejét a kezébe és felzokogott. Azután dührohamba ment át a sírása, s megátkozott mindenkit...

Kiment a konyhába egy sörért. Felhajtotta. Kissé megnyugodott. - Végig kell gondolnom... elsőként az orvosnőt... ő áll az utamban... azután jöhetnek a többiek...

Robert Leicher Alice visszatérése után észrevette, hogy a lány sokkal vidámabb mint máskor. Egy-egy akciót követően mindig ingerlékenyen érkezett haza még akkor is, ha a feladata szinte teljesen veszélytelen volt.

- No mesélj, mit csináltál napközben, amíg az autóbuszodra vártál? Megfigyelőképességed most sem hagyott cserben. Az embereim a terv szerint végrehajtották a feladatot. Kellemes volt a kísérod, Paul Morna? Remek fiatalember, érti a dolgát és nem szívbjajos. A következő munkába is beveszem. Nem baj, hogy nem lakik Münchenben, így még biztonságosabb számomra. Az is remek dolog, hogy spanyolul is kiválóan beszél, képes lesz tárgyalni a déliekkel.

- Csak nem megint Dél-Amerikába akarsz eljuttatni képeket? S honnan szerzed? Nem veszélyes ez ilyen hosszú távon?

- Ugyan Alice, ne félt engem! Hát már elfelejtetted Luders doktort? Ő itt él, jónevű család tagja, senki nem gyanakodna rá, hogy lopott képeket akaszt ki a falára. Az ő egyik ismerőse, Inge Hemerken is vastagon érdekelt az ügyben, pedig csak állatorvos.

- Ugyan Robert! Összevissza beszélsz. Egyetlen szót sem értek az egészből!

- Jobb is. Csak azt csináld, amivel megbízlak, a pénzed eddig is, és a jövőben is megkapod, a többi már nem a te asztalod. Utálom a kíváncsi csajokat! Hiába - sóhajtott a férfi -, a legjobb és a legmegbízhatóbb emberem Kis Mókuska. Ő soha nem kérdez semmit, amit mondok megteszi.

- Jaj, hagyd már abba. Olyan utálatos azzal a vörös képével, mindig selypítő beszédével és azzal is, ahogy rád tekint, mintha atyaúristen lennél.

- No elég! Most már vetközz, de gyors tempóban, utálok várakozni... még rád is... pedig te... Hagyjuk, még elbizod magad!

Alice felállt és zavartan nézett rá. Sem teste, sem lelke nem kívánta Robert közeledését, akinek pedig már a szeme csillogott a gyönyörű pillanat reményében. A vágy és a kéjszóvárgás kiült az arcára.

- Jaj most nem lehet, nem vagyok jól... - szólt halkán a lány, aki hirtelen ezt a mesét találta ki. Robert másodpercek töredéke alatt olyan dühös lett, hogy a földhöz vágott egy kristályhamutartót, s a kezét már a magasba lendítette, hogy lesújtson a lányra, amikor kinyílt az ajtó és megérkezett egyik munkatársa.

- Főnök, minden rendben, a mexikói pasas várja, hajlandó a kialkudott összeget fizetni. Őt küldte hozzánk Inge Hemerken asszony. Azt hiszem, magasabb árat ad, mint a kolumbiai, ha jól értettem.

- Tűnj el a szemem elől, Alice - sziszegte Robert a foga közül. - Menj a szobádba, vagy indulj haza, látni se akarlak!

A lány boldog volt, hogy megszabadult, összeszedte a holmiját, lesietett a kocsijához és a lakására hajtott.

- **K**isfiam, szeretném már végre megismerni az orvosnőt, miért nem hoztad magaddal? Amikor megérkeztem Mexikóból azonnal telefonáltam és üzenetet hagytam, hogy várlak mindkettőtöket.

- Ne haragudj anya, de Sabine mostanában gyakran ügyeletes, s alig bírja a megterhelést.

- Hát azt pedig nem lehet kikérülni. Nekem is rengeteg a dolgom, nemcsak a vadasparkban, hanem a gazdaságokban is, a magánpraxisomban. De hát kell a pénz, no meg szeretek kényelmesen élni. Egyébként hallottad, hogy a barátnőmet, szegény Mona Wicket meggyilkolták? A kerületi rendőrkapitány szerint egyértelmű a rablógyilkosság. Elvitték az ékszereit, az értékeit. A zsaruk még senkit nem gyanúsítanak, de abban biztosak, hogy valaki előre megtudta, hogy az asszony aznap éjszaka egyedül lesz, sőt a gyilkos azzal is tisztában volt, hogy az értékeinek nagy részét a lakásban tartja. Pedig én százszor biztattam, hogy béreljen az egyik bankban széfet. De hát olyan makacs volt, mint egy öszvér. A főnököd, Luders akarta feleségül venni. A temetésen is jelen volt. Nagyon megviseltnek látszott. Tegnap voltam a főkapitánynál, Kurt Lardorfnál, akinek a macskáját oltottam be, s ő mesélt részleteket - folytatta. - Nyomoznak ugyan még, de elég lagymatagon, országos körözést adtak ki, de személyleírás az nincs. A környéken senki nem látott, nem hallott semmit.

- Mondd csak anyám, Mona Wick és Gregor Luders valóban össze akartak házasodni?

- Hát persze. Mona özvegyasszony volt, s az orvos már évek óta tette a szépet neki. Ha jól tudom a közeljövőben lett volna az esküvőjük, de hát ilyen az élet... Gyere, menjünk vacsorázni, s mesélek neked a mexikói élményeimről. Jürgen, több kifogást nem fogadok el, legközelebb Sabinéval együtt szeretnélek látni!

Wagner doktornő éjjel tizenegy körül letette kezéből az orvosi folyóiratot, melyet olvasott. Megmagyarázhatatlan nyugtalanságot érzett, pedig nem volt rá oka. Rövid gondolkodás után elhatározta, hogy még egyszer körüljár az osztályon. Különösen aggódott Theres Borekért a fiatal diáklányért, akit délután hoztak be a rendőrök, mert az autóbusz-pályaudvar WC-jében találták kábult állapotban. Rövid idő alatt valószínűsítették, hogy valamilyen enyhébb ópiátot, talán Hydrocodint vehetett be, és ráivott. Állapota nem volt súlyos. Megindítottak nála Dextrose infúziót, kimosták a gyomrát és az egyik emeleti kórteremben helyezték el.

Amikor Sabine este vizitelt, már néhány összefüggéstelen mondatot is motyogott a beteg, s az orvosnő remélte, hogy reggelre túl lesz a nehezen. Most mégis elsőnek a fiatal lány kórtermébe lépett. A két másik beteg mélyen aludt. Sabine legnagyobb megdöbbenésére azonban Theres eszméletlen volt.

Gyorsan hozzálépett, felhúzta szemhéját és elképedve látta, hogy a lány pupillái tühegynyire beszűkültek, szívműködése erősen bradycardiás és aritmiás volt, légzése pedig halkan, de jellegzetesen szörcsölő. Fonendoszkópját a mellkasra helyezve meghallotta a kialakulófélben lévő tüdőödéma jellegzetes zörejét. A biztonság kedvéért reflexkalapácsával a lány felemelt térdére ütött, majd annak nyelét párszor végighúzta a talpán, de a beteg teljesen areflexiás volt. Még szemfenék lámpájával is belevilágított a szemébe, azonban a pupillák fénymerevek voltak.

Az orvosnő megnyomta a nővércsengőt és néhány másodperc múlva futva érkezett Haller nővér.

- Gyere Karin, képzelj el, a Borek lány, aki már egészen jól volt, hirtelen kómatozussá vált.

- Te jó isten! Vajon mi történhetett? - kérdezte a nővér.

- Hát ezt én is szeretném tudni, miután este már az állapota nem adott aggodalomra okot. Emellett fiatal, egészséges teremtés. Mindenesetre, légy szíves, hozzá jó pár ampulla Naloxont, de Phentolamin sem fog ártani.

A nővér másodpercek alatt visszaért a gyógyszerekkel, Sabine pedig rögtön beadott a lánynak 5 milligramm Naloxont vénásan, ami ugyan a szokásos adag többszöröse volt, de úgy vélte, most indokolt. Megmérték a vérnyomását, mely 60/40 volt, szinte a mérhetőség határán.

- Kérek néhány ampulla Nitroprussid-natriumot, ezt is tegyük az infúziójába, később talán rátérhetünk az Esmololra. - Mintegy negyedóra elteltével mindketten úgy látták, hogy kis mértékben ugyan, de a lány állapota rendeződik, pulzusa tapinthatóvá vált, és néha egy-egy nyögésszerű sóhaj hagyta el az ajkát.

- Ismételjük meg a Naloxont, de most kisebb adagban, miután ennyire gyorsan reagált. A Naloxon speciális morfin-antagonista, így tehát biztos vagyok benne, jelentős morfin túladagolással állunk szemben. Ez persze hihetetlen, és elképzelni sem tudom, hogy egy félig eszméletlen, de legalábbis erősen kábult állapotban lévő lány, itt nálunk hol és hogyan juthatott morfinhoz?

- Látod Sabine, ezt én sem értem. Most már bennem is felmerül a gyanú, hogy a gyógyszerkészletet valaki dézsmálja. Hiszen ide kívülről senki nem juthatott be.

- Reggel mindezt jelentem az igazgatónknak, kíváncsi vagyok mit szól.

Jürgen Hemerken, Sabine születésnapjára egy gyémántgyűrűt vásárolt, amelyet a vacsoránál kívánt átadni. Asztalt foglalt a Szép asszony étteremben, s ott találkoztak nyolc órákor.

Sabine még a szokásosnál is szebb volt. A kozmetikussal szolidan kikészítette az arcát, frizurája friss volt, és ezüstszínben játszó kosztümje karcsú alakján fenséges látványt nyújtott.

- Hello Jürgen - puszilta meg a férfi arcát. - Úgy örülök, hogy végre kimozdulhattam, s nem a klinikán vagy a lakásodon találkozunk.

- Ezt már sokszor javasoltam, de te mindig kitértél előle. Igaz, ma a születésnapod ünnepeljük - nyújtotta át a gyűrűt, amely pont jó volt a nő vékony ujjára. Sabine csak nézte a fehérén szikrázó követ, s a meghatottságtól alig tudott megszólalni.

- Jaj, Jürgen nem kellett volna ennyi pénzt költened. Olyan gyönyörű! Csodaszép! Köszönöm, nagyon köszönöm!

Vacsora után elmentek Jürgen lakására, ahol vad szeretkezés közben a férfi felvetette a házasság gondolatát. Most első ízben Sabine nem volt gátlásos, és örömmel bújt a férfi karjaiba, majd levetközve szemérmességét odaadóan követte mozdulatait. A kitarulkozás részéről olyan teljes volt, hogy Jürgen is feloldódott a női test melegében. Nem vették észre az idő múlását, s mint akik nem tudnak betelni a gyönyörökkel, újabb és újabb extázis felé röpültek. Majd a végső megsemmisülés következett. Bágyadtan aludtak el, átölelve egymást.

Hajnali három órákor Sabine neszezésre ébredt. - Megőrültem - gondolta magában. Majd a lépések zaja erősödött és immár teljesen kivehetően és tisztán hallani lehetett, hogy valaki mászkál a konyhában. Felült.

- Jürgen! - rázta meg a férfit. - Figyelj! Fura csörömpölést hallok kintről.

A férfi felült, és elnevette magát. - Jaj de buta voltam, cica van a konyhában. Anyámtól hoztam, aki megkért, hogy vigyem el egy barátomnak a kedvencét, mert meggyógyította, de nem volt időm, majd holnap.

Sabine Wagner hosszas tünődés után feljegyzést írt az igazgató főorvosnak Theres Borek tizenhét éves diáklány haláláról. Bár a kórlapon mindent pontosan rögzített, mégis úgy érezte, hogy erős kételyeinek is hangot kell adnia.

Amikor készen lett, átvitte Luders titkárnőjéhez és leadta. Kissé megnyugodott, bár a lelke mélyén érezte, hogy a klinikán valami megfoghatatlan történik, mert ennyi túladagolás és halál nem a véletlen műve.

A délelőtt folyamán ellátta betegeit, s azon töprengett, hogy vajon Jürgen miért nem osztja aggodalmát? Az is felmerült benne, hogy talán korai volt kollégájának igent mondani a házasságra, még akkor is, ha az egybekelést néhány hónappal későbbre tervezték. Már előre izgult a délutáni programtól, hiszen Inge asszonyhoz mentek uzsonnára.

Négy órakor végzett a klinikán. Otthon átöltözött s a megbeszélés szerint ötre várta Jürgent.

Az út az erdőn keresztül megannyi élményt nyújtott, s Sabine elgyönyörködött a fenséges tájban, a lenyűgöző és időnként vad vidékben.

- Megérkeztünk Sabine, légy szíves szállj ki, én beállok a garázsba, utána együtt megyünk be.

Ám Inge asszony megelőzte őket. Mikor meghallotta az autó motorját, azonnal lesietett a kerten át a vendégek elé.

- Drága Sabine - ölelte át az asszonyt -, annyira vártam már, hogy megismerjelek! A fiam csupa szépet és jót mesélt rólad, a kíváncsiságom határtalan. Gyere menjünk be, a forró tea és bajor kuglóf már elkészült. Remélem szereted?

Wagner doktornő kicsit kínosan érezte magát. Inge úgy viselkedett vele, mintha évek óta jó barátnök lennének, s természetesen társalgott. Igyekezett mindenről faggatni, elsősorban előző házasságáról. Sabine tömondatokban válaszolt, s csak a legszükségesebbeket mondta el.

Egy idő után az orvosnő egyre biztosabb volt benne, hogy Inge szerepet játszik a fia előtt, s kedvessége semmit nem jelent. Hét óra tájban egy testes asszony megterített és tálalta a vacsorát.

- Drága Sabine, voltál már Mexikóban?

- Nem, még soha. De Európában is annyi szép hely van, ahova szívesen elmennék, csak sajnos kevés az időm.

- Ejnye, ejnye, minek annyit dolgoznod? Nem hiszem, hogy anyagi gondjaid lennének, akkor pedig élvezni is kell az életet.

- Már megbocsáss, Inge - szólt ekkor éles hangon Sabine -, de nekem a munkám a hivatásom is. Szeretném megszerezni a nagydoktori fokozatot. A drog elleni küzdelemben orvosként, aktívan akarok részt venni. Nemcsak a pénz dominál az életben, vannak olyan dolgok, eszmények, amelyek betölthetik az ember életét.

- No de, kedvesem! Te feleség kívánsz lenni, ha jól értettem a kisfiam múltkor elhangzott szavait. Egy nőnek pedig nemcsak a hivatásával kell törődnie...

- Ne haragudj, de ez kizárólag rám tartozik. Jürgen is orvos, de nem hiszem, hogy ő engedne beleszólni a munkájába. Én hivatásomnak tekintem a gyógyítást...

- Ugyan már, ne legyél álszent, miféle gyógyításról van szó ott nálatok? Hiszen a drogosokat nem lehet meggyógyítani! Mind visszaesik s nem tud szabadulni örjítő szenvedélyétől. Te itt igyekszel rózsás képet festeni erről, de Luders doktor elmondta nekem, és én is tudom, hogy menthetetlen ez a söpredék!

- Elnézést, de itt nem söpredékről van szó, hanem olyan fiatalokról, akik belekerültek ebbe az ördögi körbe, s nem tudnak másként, csak segítséggel kimászni belőle. Én pedig mindenképpen ennek szentelem az életem. Ha csak egy embert sikerül megmentenem, már azt

is eredménynek könyvelem el.

- Azt hiszem, kár vitatkoznunk kedves Sabine - vált jéghideggé az asszony hangja. - Te nem feleségnek való nő vagy, hanem...

- Ugyan, anyám - szólt bele most már Jürgen is. - Sabine kiváló ideggyógyász s érthető, hogy a jövőt illetően tervei vannak a pályáján.

- Márpedig kisfiam, neked olyan feleségre van szükséged, aki elsősorban a családdal törődik s nem a nagydoktori címmel.

- Azt hiszem, ideje visszaindulnunk - állt fel Sabine az asztaltól. - Megbocsáss Inge, de reggel nyolc órakor kezdek, s még haza kell érnünk.

- Nem tartóztatlak, Sabine. Jürgennel együtt kitaláltok. Én nem szoktam a vacsora után azonnal felugrani, ez nagy neveletlenség.

Wagner doktornő érezte, hogy arca vérvörössé válik. Kifelé menet, csak annyit mormogott. - Köszönöm a meghívást és a vacsorát, jó éjszakát kívánok.

- Jó utat neked is, Sabine - válaszolt Inge, de nem állt fel az asztaltól.

Jürgen roppant kényelmetlenül érezte magát, zavarában csak megpusztilta az anyját és már indult. A kocsiban visszafelé szemrehányást tett Sabinénak, hogy viselkedése némi kívánnivalót hagyott maga után, ő nem így képzelte el a bemutatkozást.

- Már megbocsáss, de anyád elég fura megjegyzéseket tett rám és a hivatásomra. Miért kellett volna ezt szó nélkül hagynom? Az egész vendégség megvallom neked, elgondolkoztatott azon, hogy a közös életünk szilárd alapokra épülhet-e így? Én megértelek Jürgen, de azt lásd be, hogy anyád kioktatását nem nyelhettem le. Nem egy csitri lányról van szó, hanem rólam. Még az is felmerült bennem a vacsora alatt, hogy hagyjuk abba... Bár szeretlek és tisztellek, de nem tudnám leélni úgy az életem, hogy csak háziasszony legyek, s a hivatásom másodrendű szerepet kapjon. Ez sajnos nem megy! Talán jobb lenne, ha most elválnának útjaink. Még egy válópert nem szeretnék átélni - sóhajtott Sabine. - Ennek pedig előbb-utóbb az lenne a vége. Ugye, te is így gondold?

- Nézd, most nem lenne okos ebben dönteni. Mindketten zaklatottak vagyunk. Én sem így képzeltem a bemutatást, de már nem tehetek semmit. Kérlek Sabine, értsd meg anyámat. Ő jót akar nekem, egyetlen fia vagyok.

- Ezt én nem fogom fel, hiszen ő is mindig dolgozott, mint állatorvos, vagy nem?

- De igen. Azonban amíg apám élt, a családjá volt az első, a hivatása csak azután következett. Szerinte egy asszonynak a család a legfontosabb, csak utána jön a munka.

- Látod Jürgen, mi soha nem értenék meg egymást vele. Lehet, hogy féltékeny rám, de az is elképzelhető, hogy más van mögötte. Az tény, hogy a kezdeti kedvessége elmúlt és elég oktató hangon tolt le néhányszor. Ezt pedig én nem vagyok hajlandó lenyelni! Arra gondolok, ha most, az első találkozáskor ilyen velem, mi lenne később, amikor a feleséged lennék?

Az út hátralévő részében nem szóltak egymáshoz. Mindketten saját gondolataikkal voltak elfoglalva, s amikor a férfi megállt Sabine lakása előtt, elköszöntek egymástól.

Hubert Lafer gyakornok már második este volt ügyeletes. Gyakran úgy érezte, jó hivatást választott, míg más alkalommal eltöprengett, a szakorvosi vizsga megszerzése után máshova megy dolgozni. Kilátástalannak és reménytelennek érezte ezt a területet, mert a betegek többségének zárójelentésére nem írhatták rá, hogy gyógyultan távozott. - A legtöbben visszaesnek, s mi orvosok ez ellen nem tehetünk semmit. Kézzelfogható eredményeket nem produkálunk, s még a sikerélmény sem kíséri gyógyításunkat!

Lafer doktor átnézte a legfrissebb orvosi újságokat, s próbált egy olyan álláshirdetést találni, ahova beadhatja pályázatát. Egyre jobban idegesítette a klinikán eluralkodott légkör, s a reménytelenség. Talán Judith Rügen főnővér volt a kivétel, aki mindig jókedvűen és megértéssel segített a betegeknek, a kollégáknak. - Nem is értem, hogy bírja ezt a sok tragédiát, ami körülveszi. De az tény, hogy igencsak kiegyensúlyozott teremtés.

- Hubert - lépett be Judith -, gyere velem, mert a négyesben az egyik beteg rosszul van, leesett a vérnyomása, a szíve tachycardiás. Rátettem a monitorra, de szeretném, ha megnéznéd.

Lafer doktor átsietett a kórterembe és a sápadt arcú, erősen verejtékező fiatalemberhez lépett. Kórlapja szerint pszichotikus depresszióban Amoxapint vett be, igen nagy mennyiségben. Kezelőorvosa Hemerken volt, s mint Hubert látta egyszer már kihozták meglehetősen válságos állapotából. A monitor szerint a vérnyomása száz alatt volt, szív működése tachyarrhythmias, az EKG-n széles QRS komplexus volt látható.

- Azt hiszem a kiürüléssel van valami probléma - szólt Lafer doktor a nővérhez. - Újabb szerbevetelről itt bent remélem nem lehet szó. Kérek 100 milliekvivalens nátriumbikarbonátot infúzióba, addig is adjunk egy ampulla Esmololt, s fél óra múlva újból megnézem.

- Hubert, olyan agyongyötörtnek látszol - fordult hozzá a főnővér. - Csak nincs valami bajod? Gyere igyunk a nővérszobában egy kávét, ránk férne. Mostanában nekem is egyre több a gondom a klinikán. Igaz, a főnökünk megígérte, hogy két napon belül egy orvos és egy ápolónő érkezik hozzánk. Még így is kevesen leszünk.

- Hallottál róla Judith, hogy itt a közelben megnyílik egy Munkaterápiás Intézet, ahol a fiatalok dolgozhatnak? Több környező települési önkormányzat hozta létre e szervezetet, amely a drogról leszokni kívánó fiatalokat segíti. Én nem nagyon hiszek ebben, de lehet, hogy tévedek. Igaz, a munka, mint mondják a legjobb orvosság, de a drogos egy idő múlva őrjítő szenvedéllyel vágyódik a feldobódás után. Lehet, hogy a Munkaterápiás Intézetben ezt is megoldják?

- Nézd, én csak egyet tudok. Az itteni munkám előtt Nürnbergben voltam egy hasonló intézményben, túl sok eredményt ott sem értünk el, mert vagy megszöktek a drogosok, vagy be sem feküdtek a kórházba, csak elsősegélyben részesítettük őket az ambulancián. Hiába, a gátlástalan drogkereskedők nem nézik a gyerekek korát, csak az eladott szerekből származó óriási hasznot.

Mindketten megitták a kávét, Hubert felállt. - Visszamegyek a szobámba, ha szükséged lenne rám, szólj.

Az orvos ismét elővette a szaklapokat és tovább tanulmányozta a pályázatokat.

Sabine sietett a laboratóriumba Edgar Müllerhez, aki éppen a mikroszkóp fölé hajolva vizsgált egy liquor kenetet.

- Ne haragudj, ha feltartalak - lépett be Wagner doktornő -, de valamit szeretnék veled megbeszélni. Van egy középkorú betegem, aki elég kemény kokainfogasztó, most azonban valamennyire rendezni tudtam az állapotát. Ennek ellenére időnként a viselkedése zavart, amit ma már nem lehet a kábítószer hatásával magyarázni, mivel az régen kiürült a szervezetéből. Az eddigiek szerint a haematocrit értéke kissé alacsony, egyébként minden normális. Arra gondoltam, hogy valami stroke vagy más cerebrovascularis esemény, esetleg enyhe szívdéregzés jöhetne szóba magyarázatként.

- A feltételezésed elég indokoltnak látszik, Sabine. Az a javaslatom, csináljunk egy CT

vizsgálatot, hiszen ennek a kontraszt anyag beadásán kívül semmi kockázata nincs, viszont tiszta képet kaphatunk a segítségével. Sőt kiterjeszhetjük a melléküregek és a sinusok nyílásainak vizsgálatára is. Magam részéről ezt még egy vérdenzitás ellenőrzéssel is összekapcsolnám.

- Mikor csináljuk meg?
- Holnapra előjegyzem.
- Mondd csak Edgar, megszoktad már ezt a vidéki életet?
- Hogyne, kifejezetten jól érzem itt magam, a kollégák is segítőkészek. Igaz, néha esténként rossz az egyedüllét, de nagyokat sétálok. Szeretem a természetet, és ha több szabadidőm lesz, egy-egy vasárnapi kirándulásra is elmegyek. Gyönyörű a Teutoburgi-erdő és környéke, nem tudok betelni a látnivalókkal.

- A környező kisvárosokban, településeken jártál már?
- Még nemigen, de rövidesen ezt is bepótolom.

Alice izgatottan készült Paul fogadására. A férfi telefonált, hogy a délelőtti járatral átrepül Münchenbe, s először Roberthez megy, utána meglátogatná a lányt.

A lakás bár kicsi, de ízlésesen berendezett volt. Most Alice újból körbepillantott, hogy minden rendben van-e. A hűtőszekrénybe üdítőt, sört rakott, a cukrászdából édes és sós süteményeket hozott.

A férfi érkezése pillanatától olyan természetesen viselkedett, mintha évek óta barátok lennének.

- Tudod, furcsa ember ez a Robert Leicher. Nagyon húzódozva és nehezen fizette ki a munkáért kialkudott összeget, arra hivatkozva, hogy váratlan kiadásai keletkeztek. De ehhez nekem mi közöm van? Egyébként is, amikor beléptem hozzá a szobába, egy kis vörös gnóm ült az íróasztala előtt. A beszélgetésből csak annyit hallottam, hogy Robert mondta, meg kell szabadulnunk az egyik rotterdami képhamisítótól. Sokat fecseg és ez veszélyes! Intézd el, Kis Mókuska! A részleteket nem kívánom ismerni.

- Hát Paul, jobb is, ha nem keveredsz bele Robert ügyeibe! Én gyűlölöm a Kis Mókuskát, olyan visszataszító a külseje és a természete is. Gátlástalan, imádja a főnököt és egyetlen intésére bárkinek elvágna a torkát. Ha lehet, messze elkerülöm, minden sötét ügyben benne van, s Robert maradéktalanul csak benne bíz meg. Mondd Paul, a következő buliba is bevesz a főnök?

- Már célzott rá, most készíti elő. Én mindenképpen szeretném még jobban megismerni ezt az üzletágot, hogy finoman fogalmazzak.

- Amennyiben ezt üzletnek lehet nevezni... A bandának az, mert ezek a műkincsek, elsősorban a festmények jócskán hoznak a konyhára mindenkinek, nekem is. Igaz Paul, te most kapcsolódtál bele, de majd meglátod mennyire szerteágazó, alapos felmérést és előkészítést igényel.

- Mondd Alice, Robert ugye magángyűjtőktől is lop festményeket?

- Hát persze, változatos a paletta. Van amikor eleve megbeszélik a tulajdonossal, aki szintén benne van az üzletben, mert a biztosító sokat fizet, és Roberttől is kap valamilyen jutalékfelét. Azután alkalmanként a kiállítás biztonsági őreit fizetik le, s már előre eladják a képet dél-amerikai pasasoknak, s a helyére egy remek másolatot akasztanak. Amikor észreveszik a cserét, a mű már nincs Európában. De neked megsúgom, hogy itt Németországban is elég széles körű vásárlóközönsége van Robertnak. Nemrégiben például én vittem el egy Dürer metszetet Gregor Luders főorvosnak, aki Barntrupban a drogelvónó

klinika igazgatója.

Paul jól megjegyezte amit a lány mondott. Kérte, hogy meséljen a részletekről és arról, hogy látott-e az orvosnál más eredeti festményt is?

Alice boldogan ecsetelte utazását, ottlétét, s kissé bizonytalanul megemlítette, hogy szerinte néhány flamand kép volt a falakon az orvos kastélyában, de közelebből nem volt alkalma megsejteni. - Egyébként is, én annyira nem értek hozzá, hogy pontosan megállapítsam eredeti-e vagy sem. Ma már kiváló festők olyan másolatokat készítenek, hogy valóban szakembernek kell lennie, aki felfedezi a csalást.

A férfi hozzálépett és melegen, kedvesen átölelte. - Jaj, drága Alice, hogyan keveredtél te ebbe az egészbe? Nem neked való. Az sem, hogy Robert, ahogy én kivettem a szavaidból, akkor cipel az ágyába, amikor kedve van!

- Nehéz erről beszélnem, de talán jobb, ha most a barátságunk elején elmesélem neked az egész történetet.

Alice nem szépített semmit. Roberttal való megismerkedésük pillanatától kezdve egészen a képlopásokban való közreműködéséig mindent elmondott. Sőt anyjáról és nevelőapjáról is beszélt, s azt sem szégyellte, hogy nem kapott sehol állást, így lépett be a bandába.

- Paul, te még semmit nem meséltél magadról!

- Nézd, én nem értek annyira a művészethez mint te, aki egy évet elvégeztél a főiskolán, De mindig is kedveltem a szépet, sokat jártam kiállításokra, és így keveredtem bele a lopásokba... De én sem akarom életem végéig ezt csinálni!

- Semmiféle foglalkozásod nincs?

- Hát... nemigen... Egyébként is átköltözöm ide Münchenbe, legalábbis ideiglenesen. Ezt még Roberttal sem közöltem, de el akarok jönni Amszterdamból, mert ég a lábam alatt a talaj... Sok egyéb üzletben is részt vettem, de azok nem hoztak annyit, mintha itt dolgoznék... ha ezt munkának lehet nevezni...

- Nézd Paul! Azért ez igen nagy szakértelmet és széleskörű kapcsolatrendszert kíván a főnöktől. Valószínűleg nem mesélt róla neked, de korábban ő is festegetett, ám a vásznai a kutyának sem keltek. Így azután az évek folyamán egy nemzetközi bandát szervezett maga köré. Mielőtt egy képet megszerez, feltérképezteti szakemberekkel a terepet, beleértve a biztonságtechnikai berendezéseket is. Rengeteg besúgója van, s számos olyan pasasa, akiket megvásárolt és bármire hajlandók. Egyébként fantasztikus Robert lexikális tudása, néha még engem is zavarba hoz.

- Neked valójában mi a szereped a képrablásoknál?

- Most már hála az égnek, elsősorban könyvtárakba járok, jegyzetet készítek a festményről, a művészről, s mindenről, amit Robert tudni akar. Veled már közölte mi lesz pontosan a feladatod?

- Még nem részletezte. De belevágok. Valahol itt a közeledben szeretnék lakást bérelni, de nem drágát. Így sokat együtt lehetnénk - csókolta meg Paul a lányt, aki boldogan viszonzta a közeledést. A férfi egyre szenvedélyesebben ölelte, az ágyra tette a karcsú női testet. Egymásra találtak már az első pillanatban. A két fiatal nemcsak szóban, a szexualitásban is egy nyelvet beszélt. A forróság lávája előntötte őket, s a beteljesülés pillanata nem váratott sokáig. Belefeledkeztek egymásba, megízlelve az édes gyümölcsöt, a mámor mindent elborító pillanatait.

- Úristen Paul! Ha erről tudomást szerez Robert, mindkettőnket kinyírat!

- Ugyan drágám, az lesz a legjobb, ha őszintén megmondjuk neki, szeretjük egymást! Nem több! Nem vagy a tulajdona! Ne félj tőle ennyire!

- Ne, most még ne szóljunk! Előbb telepedj le itt Münchenben, azután meglátjuk. Korai lenne. Most maradj-itt nálam, holnap meg lakást keresünk neked. Már nem kell visszamenned Amszterdamba?

Látszott a férfin, hogy gondolkodik, mennyit és mit mondjon el a barátnőjének, azután halkán szólt. - Most nem, esetleg később...

Sabine napokig lelki beteg volt Inge asszonynál tett látogatása után. A klinikán is megnőtt a forgalom, egyre több sérült lelkű, testű fiatal érkezett az ambulanciára, akiket elláttak ugyan, de kezelésre nem voltak hajlandók befeküdni. Már éppen haza akart indulni, amikor a portás felszólt telefonon.

- Doktornő, egy férfi keresi önt, beszélni szeretne magával, Carlosnak hívják.

- Küldje fel a szobámba, várom. - Az orvosnő elcsodálkozott, amikor belépett hozzá a látogató. - Miben segíthetek? - tért rá azonnal a lényegre. - Gondolom, kedves Carlos, nem kezelésre jött ide?

- Nem, dehogy. Egy rendkívül kényes ügyben szeretném, ha közreműködne, és én nagyon-nagyon hálás lennék.

- Mondja el miről van szó, utána nyilatkozom.

- Az éjszaka folyamán az egyik lányunk, Berta Steyer rosszul lett. Bevittem az irodámba, de eszméletét veszítette.

- Azonnal mentőket kellett volna hívnia.

- Hát igen. Ezt azért nem tettem meg, mert Berta csak tizenöt éves, és nincs munkavállalási papírja... Szóval megijedtem és elküldtem Braun doktorért, aki már nem praktizál, de sokszor kíségetett a bajból. Valamit beadott neki, Berta magához tért, majd úgy egy óra múlva egészen jól érezte magát. Az orvosnak kifizettem a szokásos pénzt. Néhány fehér tablettát nálam hagyott azzal, hogy később vegye be a lány. Közben tettem-vettem a bárban, elfutott az idő. Éppen három óra volt amikor bementem Bertához, az arca verejtékezett, sápadt volt, reszketett. Beadtam neki két szemet a tablettából, leültem a kanapé szélére és vártam. Egyik cigarettát szívtam a másik után, figyeltem a lány légzését. Szemmel láthatóan jobban lett és elaludt. De nem hagyhattam az irodámban, ezért délelőtt, amint minden ügyemet elintéztem, kivittem a nyaralómba, a város széli lankás hegyoldalra. Lefektettem, s gondoltam visszamegyek hozzá később, miután kocsival az út mindössze tizenöt perc. Úgy is történt, most voltam kint nála, s Berta légzése ismét olyan furcsa, a verejték folyik róla...

- Én mit tehetek? A legjobb lenne, ha hívná a mentőket.

- Jaj, csak azt ne! Azért jöttem magához, hogy ott vizsgálja meg. Segítsen, segítsen!

- A kislány szedett valamilyen kábítószer?

- Ritkán... nagyon ritkán... Extasyt.

- Hát ez szép! Nem elég, hogy egy tizenöt éves kislányt dolgoztat, kábítószerrel ellátja, otthagyja egyedül egy üres házban... no nem is sorolom tovább. Kérem, tünjön el, én nem tudok segíteni.

- Doktornő, ha Berta meghal, a maga lelkén szárad. Ha kijön velem és megvizsgálja, biztosan talál megoldást. Hozzon valami gyógyszert, vagy mit tudom én, mit adnak ilyenkor?

- Nem megyek. Hívom a mentőket, ők beszállítják ide és akkor megpróbálok mindent...

- Jaj ne! Jaj ne! Kérem, kérem ne utasítson el! Ha ezen túl leszünk, ígérem mindent

őszintén elmondok magának. Most az egyszer segítsen! - zokogott fél a férfi, akin látszott, hogy valami titok lappang a lány körül. - Emlékszik, amikor Laura rosszul lett, én hívtam a mentőket. De most nem lehet! Könyörgök, könyörgök, mindenre esküszöm később őszinte leszek és elmondom az okot, miért nem hívom őket... de most nem lehet. - Majd egy hirtelen mozdulattal felállt és a doktornő lábához ugrott, átkulcsolta, síró hangon csak ezt hajtogatta. - Mentse meg, jöjjön velem, könyörgök... könyörgök!... Ne legyen ilyen szívtelen... ne hagyja meghalni Bertát...

Sabine ellenállása kezdett megtörni. - Nézze Carlos, rendben van, megpróbálok segíteni, de két feltételem is van. Az egyik, ha úgy ítélem meg, hogy szükséges, behozzuk a lányt ide a klinikára, később pedig mindent őszintén elmond nekem.

- Köszönöm... köszönöm... - kezdte Carlos a doktornő a kezét csókolgatni.

- Menjen le a kocsijához, ott várjon. Én összekészítek néhány gyógyszert, infúziót és amire szükség lehet. Persze a gépeket nem vihetem magammal. Néhány perc és lent leszek a parkolóban.

Wagner doktornő kulcsával kinyitotta a gyógyszer szekrényt, nem akart a nővérektől kérni semmit. Gondosan összeválogatott mindent, és futott Carloshoz.

Az út valóban igen rövid volt. Mikor megérkeztek a nyaralóhoz, Sabine rohant a belső szobába, ahol Berta Steyer feküdt.

- No, nézzük - mormogta magában. Megmérte a vérnyomását, megfogta a pulzusát. Azután elővett az orvosi táskájából két ampulla Narcant, vénásan beadta. Majd felállította az infúziót és a Ringer oldatba beletett 0,1 milligramm Clonidint. - Várnunk kell egy darabig, meglátjuk stabilizálódik-e az állapota. Lehet, hogy mégis be kell vinnünk a klinikára.

Csöndben ültek egymás mellett. Egyikük sem kívánt szólni. A férfin látszott, fél, s állandóan kitekinget az ablakon.

- Nézze Carlos, még adok neki 2 milligramm Naloxont, de ha nem változik az állapota, betesszük a kocsiba és bevisszük.

- Rendben doktornő, de ugye nem lesz ennek semmi hivatalos nyoma?

- Ezt hogy érti?

- Ha elmesélem a történetet, akkor pontosan látni fogja, miért kérem.

- Rendben. Ha már elkezdtem, segítek magának Carlos, bár nem értem miért...

Wagner doktornő ismételtén megvizsgálta a lányt. - Kérek néhány meleg takarót, s máris indulunk. A többivel ne törődjön, majd az ambulancián én ellátom, az egyik kórterembe elhelyezem. Maga közben menjen fel a szobámba, ott várjon. Elő ne kerüljön, amíg nem rendezek el mindent. Utána beszélünk.

A kocsiból Klaus Nagel ápoló segítségével felvitette a beteget az ambulanciára, ahol szerencséjére éppen nem volt senki. Azonnal csinált egy EKG-t, egy vizelet tesztet, utána bekötött egy infúziót, amelybe beletett egy ampulla Naltsexont is. - Kérem Klaus, ha lehet erről a betegről most ne szóljon senkinek, majd később elmondom miért. Nem a mentők hozták be, hanem egy ismerősöm, így kórlapot sem akarok most csinálni.

- Ugyan doktornő, ez nem probléma. Nézze csak, már hatnak a gyógyszerek, a szemét is kinyitotta. - Még legalább egy órát elidőzött Sabine az ambulancián, amikor megnyugodva látta, hogy a beteg keringése normalizálódott, az állapota kezdett rendeződni.

- Klaus, mondja az ambulancia egyik kórtermében lenne hely a beteg számára?

- Azt hiszem igen, de máris megnézem és jövök vissza.

A kettesbe vitték át Berta Steyert, aki már álomba szenderült.

- Köszönöm a segítségét Klaus, nem is tudom mit csináltam volna maga nélkül - ment ki az ambulanciáról az orvosnő.

Carlos fejét a kezébe hajtva ült. Amikor Wagner doktornő belépett, azonnal felugrott és izgatottan kérdezte. - Ugye, életben marad?

- Reméljük, most már én is nagyon bízom benne. Várjon, hozok mindkettőnknek kávé és beszélgetünk.

Carlos halkán kezdte a történetet. - Ezelőtt egy évvel Anna Steyer felkeresett s arra kért, vegyem védőszárnyaim alá a lányát. Ő Johannesburgba utazik, egy afrikai pasas feleségül veszi, aki nem tudja, hogy neki lánya van. Én először nagyon megdöbbsentem és semmiképpen nem vállaltam, mert Berta Steyer akkor még csak tizennégy éves volt. Végül nagy rábeszélésre, s őszintén megmondom nem kevés pénz ellenében, a kislányt magamhoz vettem, és az iskola mellett, esténként a diszkóban felszolgált.

- Közben lefektette, ugye Carlos?

- Nem, esküszöm az élő Istenre, nem! Hiszen tudom kinek a lánya!

- Mondta, Anna Steyeré.

- Persze, de az apa...

- Jaj, Carlos, mit titkolózik annyira? Vagy fél elmondani?

- Hát igen is, meg nem is. A kislányt az anyja nevéen anyakönyvezték, s az apa személyét nem jelölte meg Anna, miután sok-sok pénzt kapott érte.

- Na, most már elég - csattant az orvosnő hangja. - Mondja el végre ki az apa, tudni akarom!

- Gregor Luders...

- Jézusom, hát ez meg hogy lehet?

- Nagyon egyszerű. Anna fiatal lány volt, amikor mint fejjelény a birtokon dolgozott. Egyik nyáron a fiatalúnak megtetszett a szép lány, lefektette és teherbe ejtette. Amikor Anna közölte vele, hogy terhes, egy rahedli pénzt adott a hallgatásáért, nehogy a Luders család megtudja a történetet. Így Anna megszülte a csecsemőt és egy idős házaspárra bízta Sennestadtban. Igaz, a gyerek eltartásáért Luders rendesen fizetett, de amikor a kislány tizennégy esztendőssé lett, a házaspár elköltözött Norvégiába a fiúhoz, és tovább nem vállalták a gondozását. Ekkor került hozzám Berta. A kislány itt jár iskolába Bartrupban. Sajnos, belekeveredett egy társaságba, akik kábítószeret fogyasztottak, s én nem tudtam megállítani. Berta csak időnként szedett Extasyt, néha bekapott egy-egy tablettát.

- Mondja csak Carlos, és a mi igazgató főorvosunk tudja, hogy a lánya magánál dolgozik?

- Nem. Egy bankszámlára most is havonta felad egy fix összeget, de semmit nem sejt a gyerek körülményeiről. Anna már közel egy éve elutazott, de ő legalább levélben érdeklődik Bertáról, és időnként pénzt küld, persze nem sokat.

- Nahát, ez aztán szép. Várjon, megnézem a kislányt, utána még beszélni akarok a jövőjéről. - Sabine a kórteremben látta, hogy Berta állapota már lényegesen javult. Ellenőrizte a gyógyszerelést, a vérnyomást, a szívét. Ezután visszament a szobájába.

- Nézze Carlos. Nagyon remélem, hogy most kihúzzuk a lányt ebből az állapotból. De mindenképpen ragaszkodom hozzá, hogy a napokban nyíló Munkaterápiás Intézetbe kerüljön. Ott fog dolgozni egy ideig. Közben beszéllek Luders doktorral. Egyszerűen nem értem, hogy lehet egy orvos ennyire felelőtlen. Saját lányával nem törődik, azt sem tudja hol él, mit csinál, csupán egy bankszámlát jelent neki... No mindegy, ezen sürgősen változtatni kell. Mondja

meg, hogy Berta lefeküdt-e már férfiakkal, s maga benne volt-e ebben az üzletben. Legyen őszinte hozzám, megígérte.

- Nem tudom, hogy a barátaival lefeküdt-e. De én nem akarom, hogy prostituált legyen!

- No jó, eddig értem, de az megmagyarázhatatlan számomra, hogy miért segített Anna Steyernek, önzetlenségből? Ezt nem hiszem. Amikor magához vette Bertát, egyben felelősséget is vállalt érte, vagy tévednék? Csupán a pénz nem motiválja mindezt. Hiszen, ha jól gondolom Carlos, nemcsak a diszkóból és a lányok futtatásából származik a bevétele, hanem a fehér por eladása is jócskán hozhat a konyhára. Tehát megismétlem a kérdésem, miért segített?

Egy darabig csend telepedett a szobára. Azután Carlos suttogva mondta. - Anna a húgom.

Jürgen Hemerken már többször elhatározta, hogy felkeresi a lakásán Sabinét, és megbeszéli a jövőjüket. Ám maga sem volt teljesen tisztában érzelmeivel. Az anyjánál tett kínos látogatás nem múlt el benne nyomtalanul, s úgy vette észre, hogy Sabine is kizárólag a hivatalos megbeszélésekre hagyatkozik, mintha nem kívánna négy szemközt maradni vele.

- Talán még egy kis ideig várnom kellene, amíg mindketten eldöntjük, mit is akarunk valójában. - Ránézett az órájára és látta, hogy sietnie kell, mert Luders doktor vezetésével a klinika orvosai átmennek a Munkaterápiás Intézet megnyitójára, ahova János tiszteletes meghívta őket.

Tíz percet sétáltak, míg odaértek a kis kerttel körülvett földszintes épülethez. Luders ment előre, őt követte a három orvos. A megnyitóra sokan eljöttek a környékről, mert a Teutoburgi-erdő térségében lévő városokban, településeken eddig még nem volt hasonló intézmény.

János tiszteletes a megnyitó beszédét rövidre fogta, elsősorban a támogatóknak mondott köszönetet, s reményét fejezte ki, hogy itt a fiatalok megtalálják a helyüket és gyógyultan térnek vissza a mindennapi életbe. Majd körülvezette a vendégeket.

A klinika orvosai egyöntetűen megállapították, hogy sokat segíthet ez a létesítmény a fiataloknak. A meghívott vendégeket először a kert végéből induló, kétholdas mezőgazdasági területre kalauzolták. - Itt a legkülönbözőbb zöldség- és gyümölcsfélék termesztését végezzük, főleg kukorica, és egyéb takarmánynövények lesznek. Így nemcsak az étkezésekhez szükséges táplálékhoz jutunk, de az állatállomány ellátása is csaknem egészében megoldott.

- Terveink szerint - mondta János tiszteletes -, húsz-huszonöt tehenet, vagy száz juhot, valamint csirkéket és egyéb baromfit fogunk tartani. Ha a befolyó adományok megengedik, szeretnék egy kis tej- és húsfeldolgozó üzemet is létrehozni. Úgy gondolom, így azok a fiatalok, akik idekerülnek, teljes napi elfoglaltságot találnak. Ennek fontosságát azt hiszem Luders főorvos úr és munkatársai is alátámasztják. Az elvonókúra ugyanis a kórházban sajnos nem fejeződik be. A drogfüggőségtől való megszabadulás további két-három évet is jelenthet, mely idő alatt a nagyon kemény, fárasztó, fizikai munka az egyetlen segédeszközünk, hiszen mi gyógyszereket nem használunk.

Alice a főnök íróasztalánál ült és jegyzeteket készített a reneszánsz korai időszakáról és a kiváló toszkánai alkotásokról, elsősorban a festményekről. Már több órája szorgalmasan dolgozott felosztva az 1400-tól 1500-ig terjedő időt városközpontokra és művészekre. Ezen kívül Robert kérésére a nürnbergi Dürer és a brügge-i Van Eyck munkásságát időrendi

sorrendben állította össze.

Amikor a férfi belépett, Alice nem vette észre, annyira beletemetkezett az anyagba. A hatalmas faragott íróasztalon mindenhol művészeti könyvek, lexikonok és teleírt papírok sorakoztak.

- Hello! Hello! - lépett hozzá és megpuszilta a haját. - Haladsz, ugye?

- Hogyne, nagyszerűen. Remélem holnapra a kért munkát már átadhatom. Igyekszem pontosan feltérképezni mindent, valójában ezt a megbízást nagyon élvezem.

- Alice, emlékszel még arra a fiatalemberre, aki Amszterdamban elkísért a kiállítás megnyitójára?

- Igen - hajtotta le fejét, hogy Robert ne lássa az arcát mennyire elpirult.

- Képzeld el, megállapodtam vele, valószínűleg idejön hozzánk dolgozni.

- Mikor?

- A jövő héten. Tudod, benne sem bízom meg maradéktalanul, de Kis Mókuska majd szemmel tartja. No, meg aztán a holland barátom, Van Deck melegen ajánlotta, mint kiváló szakembert.

- Mi lenne a feladata nálad?

- Sokrétű, kicsikém! Először is rengeteg helyre utazna, magángyűjteményeket és kiállításokat tekintene meg, és aktívan is részt venne egy-egy akcióban.

- Mi az eredeti foglalkozása?

- Ha jól tudom vegyésznek készült, de abbahagyta az iskoláit, s a holland társaságnál különböző biztonsági feladatokat látott el. De mint Van Deck mondta, kiváló céllövő és gátlástalan fiatalember. Ehhez a munkához pedig ez is szükséges.

- Tehát őt is beveszed a csapatodba?

- Hát, még nem döntöttem. Most csak kipróbálom, s ha minden összejön, részesedhet a munkából és a pénzből.

- Hol fog lakni, itt nálad?

- Ugyan menj már, Alice! Kis Mókuska az egyetlen, aki itt él, no meg időnként te is itt maradhatsz egy-egy éjszakára. Egyébként mióta vagy ilyen érdeklődő a munkatársaimmal kapcsolatban? Csak nem tetszett meg Paul Morna? Megérteném ezt is, mert jóvágású, kellemes külsejű férfi. Csak nem bolondultál bele egy nap alatt Amszterdamban?

- Hova gondolsz, Robert!

- Azért... nem szeretem, ha valaki a hátam mögött...

Alice nem engedte befejezni a mondatot, látta Roberten, hogy dühös még a gondolattól is, hogy a lány esetleg megcsalja. Így másra terelte a szót.

- Mondd csak Robert, ha összeállítom a reneszánsz ritkaságok listáját, hol lesz a következő akció, s milyen festmény kerül majd hozzád?

- Kicsikém, neked elárulom, hogy több variáció is megfordult a fejemben. Az embereim három műgyűjtőnél is láttak olyan képeket, amelyeket jól tovább passzolhatnék a már kiépített dél-amerikai kapcsolataimon keresztül. Felmerültek németalföldi festők alkotásai is, de most nagyon izgat valami.

- Mesélj róla!

- Paul Morna megsúgta nekem, hogy egy rotterdami bankár birtokában van Paolo Uccello Éjszakai vadászata. Ismered ezt a képet Alice?

- Nem, de a képzőművészeti kötetekben elég sokat olvastam a firenzei művészről, aki megszállottan kísérletezett tárgyak ábrázolásával. Még Vasari is rajongva írt róla

művészettörténeti eszmefuttatásaiban. Az Éjszakai vadászatot csak fényképen láttam.

- Én még úgy sem. Paul mesélte, hogy azért is olyan különleges ez az alkotás, mert a mester nemcsak a lovak vágtáját elevenítette meg, hanem a fatörzseket úgy varázsolta a vászonra, hogy azok perspektivikus hatást nyújtanak.

- Ha ezt megszerzed, eladod külföldre?

- Nem is tudom. Szívem szerint megtartanám, mert mindig is érdekelték azok a képek, amelyek először mutatták meg a perspektívát. De gondolom, Luders is vevő lenne rá. Persze amíg megszervezem a kép kicserélését, mert ez esetben csak erről lehet szó, s az ezzel kapcsolatos teendőket, az bizony sok időt vesz igénybe. Lehet, hogy az ügyet Paulra bízom. Neki Amszterdamban van egy festő barátja, aki kitűnően másol képeket, még fotóról is elkészíti, s állítólag olyan lesz, mint az eredeti. A részletekről még nem beszéltem Mornával.

- Eljön ma ide?

- Igen, este érkezik, egy kis ünnepséget rendezek a belépése alkalmából. Remélem, te is itt leszel?

- Boldogan, de hazamegyek majd átöltözni.

- Így is csinos vagy, nekem tetszel, s ez a fontos - ölelte át és forrón megcsókolta. - Gyere, gyere, menjünk át a hálószobámba...

Sabine megnyugodva látta, hogy Berta Steyer állapota szépen javul. Már beszélgetni is lehetett vele. Ismételten megvizsgálta és biztonságból adott neki még 2 milligramm Naloxont.

A fiatal lány elég ingerült és elutasító volt, de az ideggyógyász türelmes, halk szava kedvezően befolyásolta kedélyállapotát. Több mint egy órán át beszélgettek, amikor először villant fel némi érdeklődés Berta szemében.

- Meddig kell még itt maradnom? Már nagyon unom ezt a lepra helyet, még cigarettázni sem engedett a nővér, pedig ha tableta nincs, legalább nikotin legyen.

- Te már dohányzol? Hiszen még csak tizenöt éves múltál!

- Na és? Doktornő, ne legyen már olyan maradi. Ma a lányok korábban érnek, s a szex sem idegen tőlük. Vagy maga szűzi életet él? Mert én bizony nem. A diszkóban a srácok minden lányt ledöntenek, s egy-egy fordulóra én is beszállok.

- Carlos tud erről?

- Neki meg mi köze van ehhez? Nem kell nekem dajka! Úgyis állandóan figyel, s ha lógok a suliból már nyomja a sódert. De nemsokára otthagynom... kezd elegendem lenni belőle...

- Szüleid? - kérdezte a doktornő, mintha nem sejtene a körülményeit.

- Apámat nem ismerem, azt sem tudom ki az. Anyám meg szépen lelépett egy pasival, aki elvitte Afrikába. Néha ugyan ír egy-egy unalmas levelet, de engem nem érdekel. Valami farmer a férje, lehet suskája a pasinak, mert anyám nem dobbantott volna vele. Én csak egyszer láttam messziről őket.

Sabine igyekezett óvatosan fogalmazni, nehogy Berta visszautasítsa, mert szerette volna elérni, hogy az iskola folytatása mellett a Munkaterápiás Intézetben tanuljon szakmát. Tudta, hogy ez nem lesz könnyű feladat, de meg akarta nyerni a bizalmát. Befejezte a további kérdezősködést s magáról mesélt. Sőt meghívta Bertát a lakására is.

- Ha jobban leszel, egy nap szívesen hazavinnélek, ha van kedved hozzá. Igaz, szerény a bérelt lakásom, de ott kellemesebben tudnánk beszélgetni. Készítenék neked fagyaltot, süteményt vagy amit szeretnél.

- Egy kis kurbli, amitől feldobódnék. Itt olyan egyhangú minden. Magának biztosan van valamilyen fehér tablettája, hiszen orvos. Sört szoktam hozzá inni.

Sabine nem akarta kimutatni megdöbbenését, így elköszönt, s megígérte, hogy másnap ismét visszajön.

- Doktornő! - kiabált utána a lány. - Nem mehetnék ki a folyosóra? Unom már magam, a szobatársaim mindig alszanak. Vagy engedjen haza! Értesítse Carlost, jöjjön értem!

- Még néhány napig maradnod kell, utána majd beszélünk. Küldök valami olvasnivalót, rendben?

- Nem kell. Utálom a könyveket, csak a diszkózenét szeretem, a heavy metalt.

- Azt nem tudok adni. De beküldöm a nővért és hoz neked tablettát.

- Extasyt! - csillant meg a szeme.

- No nem! Azt nem! De ha beveszed, alszol majd tőle és megnyugszol.

Wagner doktornő szolt Klausnak az ambulancián, hogy vigyen, a betegének két szem Diazepam nyugtatót és mindenképpen adja be.

Ahogy az első emeletre tartott, azon töprengett, mikor beszéljen Luders doktorral, és milyen formában mesélje el, hogy a saját lánya itt fekszik a klinikán.

Nem sokat medítált, a szobájából felhívta telefonon az igazgatót és közölte, azonnal beszélniük kell. Luders elutasító hangon válaszolta, nincs ideje, egyébként semmi kedve Sabinével ismét a gyógyszerek eltűnéséről társalogni, nyilvánvalóan erről van szó.

- Nem. Magánjellegű és fontos! Nem tűr halasztást - tette le a kagylót az orvosnő, és már indult az igazgatói szobába. Amikor belépett, torkában gombócokat érzett. Hirtelen zavarba jött, nem tudta miként kezdje el mondanivalóját.

- Ha már itt vagy Sabine, ülj le és térj a lényegre. Nincs sok időm.

- A lányod itt fekszik az ambulancián...

Luders az elhangzott rövid mondat után úgy nézett az orvosnőre, mint akinek elment az esze.

- Megőrültél? Miket hordasz itt összevissza? Ha nem tudnád negyvenéves vagyok, nőtlen, a lakásom címe... soroljam még az adataimat?

- Ne fáraszd magad! A lányod Berta Steyer, az anyja pedig Anna Steyer, aki terhes lett tőled, s te azóta is fedezed a kislány megélhetési költségeinek egy részét. A lányodat Anna bátyja neveli, mert az anyja tavaly férjhez ment egy dél-afrikai farmerhez, és elutazott vele. A kislány Carlosnál van, aki a barntrupi diszkó tulajdonosa. Kábítószer mérgezéssel hoztuk be a lányodat. De már jobban van.

- Mi a fene! Magánnyomozónak csaptál fel? Honnan tudod ezt? Ennek a fele sem igaz!

- De igen, Gregor! A te lányod Berta Steyer. Az anyját a birtokon ismerted meg, s nemhiába fizeted ma is a pénzt a bankba egy számlára. Mindent tudok...

- Jézusom! - tört meg a főorvos, s kétségbeesetten nézett maga elé. - Légy szíves Sabine, mondd el, honnan ismerted meg a történetet?

Wagner doktornő Laura túlادagolásával kezdte, majd Carlossal folytatta, s így jutott el Bertáig. Igyekezett röviden, ám érthetően fogalmazni. Befejezésül csak annyit mondott, hogy a kislány nem tudja ki az apja. - Nem akarod megnézni az ambulancián? Lekísérlek...

- Menjünk. De kérlek, most ne szólj neki semmit rólam, beszéljünk még erről az egész sztoriról. E pillanatban képtelen vagyok dönteni, mi lenne a leghelyesebb.

A kórteremben a másik két beteg még mindig aludt, míg Berta élénk tekintettel nézett a belépőkre. - Doktornő, nem vettem be a gyógyszert, hiába erőltette az a klassz fiú, mármint az ápoló. Kell a fenének nyugtató! Nem vagyok én izgatott, de mielőbb szeretnék ismét Carlosnál

lenni.

Gregor csak állt az ágy végénél és zavartan pillantott a betegre.

- Tűnjenek már el innen! Rosszul vagyok a fehéreköpenyes uraktól és hölgyektől - vált ismét zavarossá a lány szeme. - Gyűlölöm magukat! Gyűlölöm az álszent képüket! - Néhány másodpercnyi csönd után Berta újból kiabálni kezdett Ludershez fordulva.

- Jöjjön csak ide, megtanítom én magát egy pár dologra valamelyik este! Ugye, szeretné a fenekemet tapizni, mint a többiek? Maguk is ezt csinálják, csak nem beszélnek róla!...Mi a diszkóban legalább bemegyünk a WC-be és ott...

- Hozok egy Diazepam tablettát - vágott közbe Sabine, látva, hogy a betege ismét elvesztette önuralmát, és azt sem tudja mit beszél.

- Tudja tisztelt doktor úr, mire jó egy szerelmi románc? Én megmondom magának. Néhány percig élvezni a csajt, azután vége... Maguk is szörnyetegek, akik nyaggatnak engem!... Be akarnak zárnak majd...

- Ugyan, ugyan, nem kívánunk mi magának semmi rosszat, csak azt, hogy meggyógyuljon.

- Nem vagyok beteg! Van elég pasim ahhoz, hogy megszerezsem az édes álmot... Nem tarthatnak itt... Csak nehogy szifiliszos legyek a paliktól... ettől óvna a többiek is... A múltkor a barátnőm megkapta a kórt... egy nyavalyás férfitől... kórházban van - zokogott fel a lány, mint aki nem tudja abbahagyni.

Közben visszajött Sabine, aki gyors mozdulattal kifeszítette a beteg száját és lenyomta a tablettát. Az orvosnő tisztában volt vele, hogy ha nem ilyen durva és erőszakos, Berta ismét kiköpi a gyógyszert. Erre pedig szüksége van, mert látszott rajta, hogy immár teljesen hatalmába keríti az őtjítő szenvedély a kábítószer iránt.

- Minden férfi azt suttogja a fülembe, hogy elvisz kamatyolni az erdőbe. Egyszer a barátnőm, Ellus adott nekem heccből egy digi-dugi bérletet. Ezzel azután mehetsz a pasasaiddal, majd jön a fehér álom... - kezdte el dobálni magát a lány. A két orvosnak kellett lefogni. Wagner doktornő megnyomta a nővércsengőt és Klaus Nagel lépett be. Kérem, legyen szíves hozzon egy infúziót, állvánnyal, a gyógyszereket én bekötöm. Meg kell nyugtatnunk a beteget.

- Maga ne nyugtatgasson doktornő! Nekem a porra, a tablettára van szükségem! Értse meg... nem bírom tovább! Inkább öngyilkos leszek! Ez nem élet a számomra! Nem érti milyen remek érzés, amikor örületes gyorsasággal repülök a vöröslő égbe, a végtelen lebegésbe...

Luders és Wagner doktornő ellátták a beteget. Sabine egy ampulla Chlorpromazin injekciót is beadott vénásan.

Mindketten várták a hatást, amely rövidesen már látszott a lányon. Nyugodtabban feküdt, karjai az ágyon szétterültek, légzése egyenletesebbé vált, vonásai kisimultak, végül elaludt.

- Gyere Gregor - fogta meg a főorvos karját Sabine -, menjünk fel hozzád és ott beszéljünk. De előtte igyunk egy kávé, mert összeesek az izgalomtól.

A lakás kicsi volt, de tiszta, kényelmesen berendezett.

- Egy televíziót és egy hifi-tornyot akarok venni csupán - szólt Paul a lányhoz, aki mindent alaposan megnézett.

- Azt hiszem, nyugodtan kiveheted a lakást. Mondd csak, mennyi időre is akarod bérelni?

- Hát... talán... két hónapra.

- Csak? - szaladt fel a lány szemöldöke. - Én abban reménykedtem, hogy maradsz Münchenben...

- Igen, valószínűleg tovább leszek itt, de ez a garzon igen kicsi, s ha Roberttől kapok pénzt, akkor később nagyobbat bérelek. Ennek annyi az előnye, hogy közel van hozzád - ölelte át a lány vállát, majd forrón megcsókolta. A vágyakozás beborította őket, s pillanatokon belül elérték a csúcst. Alice szíve repesett az örömtől, a szerelem átjárta testét, szívük egyszerre dobogott.

Paul felállt, kiment a konyhába és egy üveg pezsgőt hozott be.

- Hát ez honnan került elő?

-- Vettem, hogy megünnepeljük az első örömteli pillanatainkat.

- Jézusom! Mi lesz, ha a gondnok feljön?

- Te kis csacsi! Megmondtam neki, egy darabig ne zavarjon, alaposan körül akarunk nézni. - Majd két poharat vett elő, töltött és koccintottak a boldogságukra. Aztán Alice már ismét a férfi karjaiban hevert, belekapaszkodott partnerébe és érezte a lüktetést, amely belőle árad. A forró, erotikus mozdulatokkal elvarázsolta a férfit. A karcsú női test kitárulkozott, szabad utat engedve az extázis pillanatának.

Paul szótlánul nézte a formás combokat, az alma alakú kemény melleket, a kerek gödröcskéket, amelyek a lány állától indultak el. Bársonyos, selymes haját simogatni kezdte, majd a hátára fordította és hosszú, keskeny ujjával az érzékeny pontokat megtalálva eljuttatta a csúcsra.

- Ugye jó volt? - nézett rá mosolyogva a férfit, aki nem tudott betelni a test által nyújtott örömmel.

- Most már mennünk kell - sietett kifelé a fürdőszobából -, elfutott az idő és Robert vár téged. Nekem még ma jegyzetelnem kell. Délután pedig átsétálok a könyvtárba és hozzáolvasok az eddigiekhez - szólt a lány.

Nehezen váltak el egymástól, és megállapodtak, hogy este kilenc tájékán Alice ismét feljön Paulhoz. - Legalábbis remélem, Robert nem tart ott magánál - suttopta.

Az ajtó kivágódott és Franz Bauer lépett be az igazgatói szobába. Luders telefonált neki, hogy jöjjön át, mert beszélni kíván vele. - Johanna meggyógyult, vagyis nem szorul kórházi kezelésre, de ha nem találunk megoldást, hamarosan visszaesik - közölte a telefonban a főorvos.

Kölcsönösen üdvözölték egymást, Gregor azonnal rátért mondanivalójának lényegére.

- Behívom Sabine Wagnert is, ő Johanna kezelőorvosa, együtt beszéljük meg a lehetőségeket. Rendben? - Amikor hármásban kávéztak, Sabine elkezdte.

- Szerencsére, Johanna még valójában újonc a kábítószer fogyasztásban, így viszonylag rövid idő alatt sikerült talpra állítanunk. De, ha visszakerül a régi társasághoz, néhány nap elég hozzá, és a kábítószer függőség ismét előveszi!

- Hát akkor mi a teendő? Én bármiben segítek a lánynomnak, de amikor utoljára itt jártam, nagyon ellenséges volt velem.

- Azóta már sokat javult a helyzet, most kedves, szeretetreméltó teremtés, de egyik pillanatról a másikra megváltozhat. Az igazgató úrral arra gondoltunk, ha sikerülne rábeszélni őt, mi bejuttatnánk itt a szomszédban most megnyílt Munkaterápiás Intézetbe, ahol János tiszteletes irányítja a fiatalokat. Egész nap dolgoznak, és két-három év alatt szakmát tanulnak, amelyről még bizonyítványt is kapnak.

- Miféle szakmáról lehetne szó?

- Mezőgazdasági természetést, állattartást és hasonlókat oktatnak. De a közeljövőben lesz egy kis tejfeldolgozó üzemük is. Egyébként ide olyan fiatalok kerülnek, akik meg akarnak szabadulni a drogfüggőségüktől, mindegyikük kábítószer élvező volt.

- Gondoljátok, hogy Johannát erre rá lehetne beszélni? Én nemigen reménykedem benne - fordult a két orvos felé Franz.

- Az ön helyében én megpróbálnám, Bauer úr. Természetesen segíték majd, de először magának, mint Johanna apjának kell felvetni ezt a lehetőséget. Remélem, az utóbbi időben kicsit közelebb kerültem hozzá, és talán az én rábeszélésemnek is lesz foganatja. Mindenesetre meg kell próbálni. Ha két évig kibírja, hogy semmilyen drogot nem szed, utána már nyert ügyünk van - szólt az orvosnő. Majd felállt, kezét nyújtott. - Egész nap megtalál Bauer úr, ha szüksége lesz a közreműködésemre, most visszamegyek a szobámba.

Amikor Luders és barátja kettesben maradtak, Franz igencsak nehezen palástolta izgatottságát.

- Tudod Gregor, én attól félek, hogy ha most sikerül is közös erővel rábeszelnünk erre Johannát, egy idő múlva megszökik onnan.

- No, ez azért nem ilyen egyszerű. János tiszteletes olyan erős fizikai munkára fogja a fiatalokat, különösen eleinte, hogy örülnek, ha esténként bezuhannak az ágyba. Meg számos segítsége van, jól képzett szakemberek, akik tanítják is őket. Nézd, ne töprengj! Menj fel hozzá, beszélj vele, utána meglátjuk.

Amikor Franz belépett a kórterembe, Johanna éppen egy Agatha Christie krimiit olvasott. Lánya teljesen megváltozott. Arca kisimult, vonásai nyugalmat sugároztak. Amikor meglátta a belépőt, felkiáltott.

- Jaj, de örülök neked! Már úgy vártalak! Képzeld el, meggyógyultam és hazamehetek. Új életet akarok kezdeni! - ölelte át apja nyakát.

Hosszú ideig beszélgettek sétálva a folyosón, míg végül Franz mély levegőt vett és belevágott az előre megfogalmazott mondókájába.

A lánya csak hallgatta, kis szünet után megszólalt. - Mondd csak apa, te is úgy gondolod, hogy tanuljak itt valami szakmát, és ha teljesen kigyógyulok a... akkor folytassam, vagyis akkor kezdjem el az egyetemet vagy a főiskolát?

Franz szívéből mázsás kövek zuhantak le, amíg hallgatta Johannát. Most már érezte, hogy Sabine és Gregor segítségével esetleg sikerül Johannát kihúzni abból a mélységből, amelybe a drogok zuhannak.

Késő délután mind a négyen összeültek. A két orvos részletesen elmondta, milyen foglalatosságot vagy szakmát választhatna Johanna. Ezután együtt átmentek az intézetbe. A lánynak nem volt ellenszenves a környezet, mert az ott lévő fiatalok, általában tizenhat és húsz év közöttiek voltak, áradoztak a körülményekről, János tiszteletes segítőkészségéről.

- Tudod Johanna - fordult felé az egyik fiú -, mi esténként már olyan fáradtak vagyunk, hogy még a televíziót sem kapcsoljuk be. De van egy úgynevezett szabad szoba, ahol nemcsak tévézhetnénk, hanem CD is van és egy óriási könyvtár. Én például a tejfeldolgozóban dolgozom, de a jövő héten átkerülök a tehenészetbe. Olyan kedves állatok vannak ott - mosolyodott el a fiú -, s ha teljesen meggyógyulok, remélem új életet kezdek.

- Te honnan jöttél ide?

- Hát nézd, erről nehéz beszélnem. A müncheni pályaudvaron töltöttem az életem. Már ott tartottam, hogy a kokain sem volt elég, később már áttértem a heroinra. Ettől repültem,

vörös ködöt láttam mindenütt. A lányokkal keféltem, ittam és buliztam. Ennyi volt az életem.

- S a szüleid tudtak erről?

- Ugyan, dehogya! Apám építész, anyám pedig fogorvos. Mindketten saját házasságuk helyrehozatalával voltak elfoglalva. Állandóan majd szétrobbant a fejem. Nézd Johanna, amióta idejöttem, azóta megszűnt a kábulat. Az nyilvánvaló számomra, hogy az emberek mindenütt szeretik a jót. Amikor keményen szedtem a drogot, azt hittem ez a jó. Tévedtem. Vénebb lettem, mint a hasonló, korombeli fiatalok. Ittam, a lányokkal hemperegtem és ettem a kábítószer. De minek?

- És honnan szerezted rá a pénzt?

- Hát..., neked nem szégyellem bevallani, hogy idősebb férfiakkal is el-elmentem... Ebből jócskán futott a napi adagomra. Volt olyan is, amikor négy-öt férfival közösültem... Borzasztó... ha visszagondolok... még a hideg is kiráz... Azt hittem akkor, hogy egész életemre olyan maradok... azután jött János tiszteletes és segített... most látom csak, hogy a világ tiszta és szép, mi rontjuk el magunkat a fehér porral. Mert teljesen mindegy milyen drogot szedsz, a drog, az drog marad...

A beszélgetést megszakította, hogy Johanna apja, a két orvos, valamint János tiszteletes a beszélgetőkhöz érkezett.

- No, Johanna? Volna kedved itt dolgozni? Ezt nem lehet ám erőltetni... csak akkor fog menni, ha te is akarsz...

- Igen... azt hiszem... megpróbálom... hátha sikerül...

- Nem - szolt közbe a fiatalember - nem hátha! Sikerülnie kell! Johanna, meglátod az egész életed megváltozik. Megszűnik a fejedben a vörös köd, rájössz, hogy kiérsz ebből a folyosóból... minden tiszta, rendezett lesz körülötted. Azt érzed ismét, hogy élni jó, a napsugár melegít, a fák és a növények illata átjárja a tested...

Jürgen meglehetősen ingerülten beszélt anyjával. - Nem értem, miért olyan ellenszenves neked Sabine. Okos, életrevaló teremtés, kiváló ideggyógyász és remek ember.

- Ha olyan, amilyennek leírod, miért vált el tőle az első férje.

- Ugyan anyám, ki lát bele két ember magánéletébe? Én boldog lennék vele, az biztos. Egyforma az érdeklődési területünk, a munkánk, egy a munkahelyünk...

- Ez még nem elegendő egy élethez...

- Ne láss már rémeket! Szeretnék megkérni, hogy ismét találkozzatok Sabinével.

- Minek? Ha akarsz, vedd el feleségül, de arra kérlek, hozzám ne gyertek el. Ki nem állhatom azt a nőt, akinek első a hivatása és a családja csak azután következik! Talán emlékszel még kisfiam, amikor apáddal együtt éltünk. Igaz, én is dolgoztam állatorvosként, de számomra mindig ti ketten voltatok a legfontosabbak.

Jürgen visszaidézte a gyermekkorát, s igazat adott anyjának abban, hogy soha nem érezte mellőzöttnek magát azért, mert a szülei dolgoztak.

- Nézd anya! Tudom, hogy jót akarsz, de Sabine sokat jelent nekem. S talán nem volt helyes az első alkalommal úgy nekirohannod és megbántanod! Szereti a munkáját és a nagydoktori címet akarja megszerezni. Ebben még semmi kivétlnivalót nem találok.

- Én mindenesetre azt tanácsolom, mielőtt elveszed feleségül, mert látom ez a terved, talán tájékozódnod kellene az első házasságáról. No, ne vágj olyan sértődött arcot - nézett Inge a fiára. - Esetleg megbízhatnál egy magánnyomozót, aki diszkrétan kezeli az ügyet. Nem hagyatkoznál kizárólag az asszony elmondására.

Az orvos elgondolkozott anyja szavain, amelyekkel bogarat ültetett a fülébe.

- Ezt még meggondolom. E pillanatban Sabine nem kíván találkozni velem, legalábbis játssza a sértődöttet.

- A legjobb védekezés a támadás, tegyél úgy, mintha te lennél megbántva. Előbb-utóbb majd csak észhez tér. Ilyen jó partit nem csinálhat... nálad rendesebb embert nem ismerek... remek orvos vagy... nőtlen... jó családi háttérrel... megfelelő anyagi biztonsággal...

- Jaj anyám, ne sorold fel ezeket! Sabine önálló asszony, kiváló szakember, adjunktus, megbecsülik a klinikán, csinos, kedves teremtés.

- Ne is ragozd tovább a jó tulajdonságait. Beleestél kisfiam, ennyi az egész! Gyere vacsorázzunk, gondolkozz el azon, amit mondtam, azután dönts.

Johanna Bauer már egy hete volt a terápiás intézet lakója. Toni Siegel, aki első ittlétekor ecsetelte neki a kedvező légkört, rábeszélte Johannát, hogy ő is az állatgondozást válassza. - Nézd, olyan kellemes a mezőn kint lenni. A friss, szabad levegő megújítja az embert. Fél év után pedig automatikusan átkerülünk a feldolgozáshoz.

A lány először a tehenészetben dolgozott, Toni pedig a juhoknál. De így is, esténként együtt voltak, sokat sétáltak az erdőben, majd időnként leültek a televíziós szobában. Ám mindketten már olyan fáradtak voltak, hogy gyakorlatilag egy rövid séta, néhány szavas beszélgetés után bedőltek az ágyba.

Johanna három másik állatgondozó lánnyal lakott egy szobában. A szobatársnői eleinte kissé tartózkodóak voltak, de ahogy Johanna egyre jobban kinyílt előttük, úgy ők is lassan felengedtek. Mindegyikük beszélt, zavaros és hányatott életéről, s abban egyetértettek, hogy legalább két esztendő itt maradnak, utána döntenek a továbbiakról.

Az első vasárnap, Sabine eljött Johannáért, és a lakására vitte. Előtte nagyot jártak a városka utcáin, a híres Waterko Cukrászdában tejszínhabos kávé és kuglófot ettek, majd egy órát töltöttek az orvosnőnél. Beszélgetésük baráti volt. Sabine arra törekedett, hogy a lány ne a kezelőorvosát lássa benne.

Johanna mesélt a szobatársairól és főként Toniról áradozott, aki nemcsak jó fej, hanem segítőkész fickó. - Az állattenyésztés nehéz fizikai munka. Reggel öt órakor már takarítjuk az istállót, megetetjük, majd kiengedjük a legelőre az állatokat. Délelőtt a feldolgozóban segítünk a csomagolásnál, azután jön az ebéd. Délután újból a legelőre megyünk, akkor egy icipicit lazítunk, azután következik az esti etetés, a fejés, majd zuhanyozás és a vacsoránk.

- Hány órakor végeztek mindezzel?

- Általában nyolckor szoktunk találkozni a tv-szobában Tonival.

- Ugye nem bántad meg, hogy ezt az utat választottad a gyógyulásodhoz?

- Nem, dehogy. Itt mindenki segítőkész, senki nem kérdez semmit a múlttól...

Ahogy a kihalt folyosón Sabine végigment, hirtelen összerázkódott. Visszafordult, mintha lépések zaja ütötte volna meg a fülét. Megállt. Sehol senki. A kékszínű jelzőlámpa égett. Ismét elindult, neszt hallott a háta mögött. A fehér falra egy árnyék vetődött.

- Úristen! Képzeldőm! - állt meg ismét, körülnézett. Az egyik beugróban virágok díszlegtek egy asztalon, mellette fehér székek. Leült az egyikre, mert erős szívdobogást kapott. Kicsit megpihent és továbbindult, mert a zárt részben lévő egyes kórteremben kívánta ellenőrizni a délután behozott fiatalembert.

Szaporázta a lépteit, már majdnem a ráccsal elválasztott kórtermekhez ért, amikor hirtelen érezte, hogy valami a nyakára fonódik. Ám annyi ideje sem volt, hogy kiáltson, amikor kinyílt a zárt részleg ajtaja és Klaus Nagel ápoló jött ki rajta.

- Jó estét, doktornő! Mit keres itt éjszaka? Én ellátam a betegeket.
- Jézusom, Klaus! - nyúlt önkéntelenül is a torkához. - Valami rám tekeredett... mintha megfojtana valaki...

- De doktornő! Nem az afrikai őserdőben vagyunk, ahol kígyó tekeredhet az ember nyakára.

Közelebb lépett. - Milyen fehér! Rosszul van? Segíthetek?

- Köszönöm, valaki követett a fülhomályos folyosón. De most eltűnt, csak azt tudnám hova?

- Megnézünk együtt mindent. Ide a zárt részlegre nem jöhetett a támadó.

Visszafelé indultak és Klaus az összes helyiségbe bepillantott, még az emeleti ügyeletes nővéri és orvosi szobába, sőt a női és a férfi mosdókba is.

- Menjünk végig még egyszer? Sehol egy teremtet lélek nincs.

- Nem, köszönöm. De most sem értem, éreztem, hogy...

- Biztosan kimerült doktornő, az utóbbi időben mindig bent volt. Gondolom nem kis megterhelést jelentett, hogy az igazgató úr olyan sok beteg kezelését bízta önre. Ha jól tudom ma sem ügyeletes. Miért van akkor itt?

- Készítem a nagydoktori értekezésem anyagát. Sok munka van vele, de szeretném fél éven belül leadni. Belemélyedtem, és észre sem vettem mennyire elfutott az idő. De már megyek is haza.

A szobájában összerakta a papírjait, átöltözött és indult. Amikor a parkolóba ért, ismét neszezést hallott a háta mögött.

- Megőrültem! Valóságos hisztérika lesz belőlem! - Kinyitotta a kocsiját, amikor a lába előtt elsuhant egy macska. Annyira megijedt, hogy alig kapott levegőt... - Kicsit többet fogok pihenni... Úgy látszik szükség van az erőmre... Kiborított Berta Steyer ügye is, amely még mindig megoldatlan, Igaz, jobban van a kislány, de időnként zavaros képeiről beszél, éjszaka álmában kiabál. Még nem tudja, hogy Gregor Luders az apja... Pedig a főnököm elhatározta, hogy ha jobban lesz, közli vele az igazat. Úgy néz ki, mintha valakitől időnként szerezne valamilyen enyhe drogot... de honnan és kitől?... Hiába kapja a gyógyszereket, a napi háromszori Methadont és a nyugtatókat, gyakran összehord hetet-havat.

Elindította a kocsiját és percek alatt hazaért. A sötét előcsarnokban felkattintotta a villanyt. Összerázkódott. Egy másodperc töredékéig úgy érezte mintha a vállára tenné valaki a kezét. Megfordult... Senki nem volt mögötte...

- **A** fene egye meg! Micsoda pech! Nem sikerült! Miatta nem lehetett Bertának beadni a megváltó fehér álmot... Mindig utamban van Wagner doktornő! Szerencséjére nem tudtam átküldeni ma az örök vadászmezőkre..., pedig megérdemelné..., állandóan keresztezi a terveimet... Valamit ki kell találnom... a klinika nem jó megoldás... Talán a lakásán kellene megfojtanom? De lebukni nem akarok... Esetleg egy bombát rejthetnék a kocsijába?... De azt honnan szerezzem?...

Dühösen járkált a szobában. - Agyamra megy azzal a körültekintő modorával... Tudálékos is... Észveszejtően nagyképű... Valamit tennem kell... De mit? - gyújtott egy cigarettára. - Miatta olyan szigorú az ellenőrzés a klinikán... Vagy talán mégsem? Ismét egy csajnak kellene beadnom... De mindig ott ólalkodik valaki... Főként a doktornő... Olyan pipa vagyok rá... Neki is jobb lenne, ha mielőbb eltenném láb alól... Hogyan? Miként? Istenem, utálom ezt a tanácsstalanságot... Elvileg már siker koronázhatta volna a tervemet. A múltkor is, az ambulanciáról jövet a doktornő élete egy hajszálon múlt... De akkor megjelent Judith

Rügen...

Johanna és Toni vasárnap délután a legelőn sétáltak. Békés volt a táj, társaik többsége a televíziót nézte vagy olvasott, pihent. Leültek az egyik szénakazal mellé, amely illatával beborította a tájat.

Egyre közelebb kerültek egymáshoz, s Toni aki saját magáról nem szívesen beszélt, most a szokottnál jobban kitérülte magát.

- Amikor először belöttem magam, egy darabig kellemes bizsergést éreztem, utána rettenetesen dobogni kezdett a szívem. Megpróbáltam felállni, de olyan rosszul voltam, hogy nem sikerült, visszazuhantam a földre. Azt hallottam, hogy valaki végigrohan a folyosókon, s egy dühöngő férfihang kiabált:

- Te őrző állat, fogd be a szád... - Azután behunytam a szemem és óriási hullóket láttam, ahogy kinyitják a szájukat és felfalnak. Még ma is emlékszem arra, amikor elmúlt a hatás és végre jobban lettem. Akkor szent esküt tettem magamnak, hogy soha de soha többet nem szedek semmit...

- De ugye, nem bírtad ki sokáig?

- Csak másnap estig, amikor a banda átjött értem, és elvittek egy pocsék helyre, amit egymás között Arizonának neveztek. Óriási volt a ricsaj, a lányok félig meztelenre vetkőzve kellették magukat.

- Toni, bármelyik lányt megkapod egy fordulóra egy szem kurbliért... - mondta az egyik tag.

- Még volt nálam száz márka. Hát ezzel nem sokra megyek - gondoltam. - Azután az egyik haverom intett, hogy kövessem. Még ma is olyan, mintha filmet néznék, annyira emlékszem a jelenetre. Akkor volt először férfival dolgom. Kaptam érte ötszáz márkát, mert a pasi arab volt... Utána vettem a pincértől Extasyt, adtam a lányoknak is. Mindannyian eufóriás állapotba jutottunk. Először őrzőgve táncoltunk, majd a mosdóban szeretkeztünk. De hogyan? Most, hogy észembe jut, a gondolattól is elborzadok. Olyanok voltunk, mint az állatok... Reggelig tartott a buli, azután nappal a pályaudvarokon aludtunk, s este kezdődött előlről.

- Toni, ezt mennyi ideig csináltad?

- Sokáig. Ma már egy emberöltőnek tűnik, de két évig. Mindenfajta kábítószer kipróbáltam, LSD-t, heroint, a különféle amfetamin és metamfetamin származékokat, kokaint, majd következett a bolíviai kendermag. Szörnyű volt.

- És a családod mit szólt ehhez?

- Anyám semmit, nem törődött velem, fogalma sem volt melyik városban és hogyan élek. Egyszer összefutottunk Frankfurtban. Úgy tett, mint aki nem ismer meg.

- Jézusom! Hát ez borzasztó!

- Akkoriban nem éreztem semmit. Életem egyetlen célja volt, hogy a napi adagomat megszerezem és időnként egy-egy csajjal lefeküdjek. Az igazságot kerestem, de rózsaszín ködképeken át, mert ami igaz, igaz, ehhez az életformához valakinek vagy mazohistának, vagy örültnek kell lennie, hogy élvezze és egyben túlélje! Én pedig megszállottan belefeledkeztem a kábulatba, s egy idő múlva őrzőgő szenvedély tört rám, ha nem kaphattam meg a napi drogomat... A víziók, a rémálmodok egyre jobban gyötörtek - folytatta egy kis szünet után. - Állandóan ugrani akartam a mélybe, a sötétségbe... Én magam egy távoli kis pontnak tűntem fel, de amikor végignéztem koszos, piszkos ruháimon, elhanyagolt testemen, mindig elhatároztam, hogy másnap új életet kezdek.

- Igen, igen, ezt értem. De hogy sikerült mégis megváltoznod?

- Egy végzetes tragédia következtében. Volt egy állandó barátnőm, Britte, aki mindenhova követett, mint egy kiskutya. Erős drogos volt, fél napig sem bírta szer nélkül. Egy alkalommal eldöntöttem, hogy kettesben elmegyünk a dán határra, ott még nem ismernek bennünket, s Britte testét a matrózoknak áruba bocsátom. Ebből egy ideig megélünk mind a ketten.

- Na és? Mi történt?

- Különböző kamionosokkal mentünk, akik Brittét lefektették, s ezért egy darabig elvittek bennünket. Szóval elég hosszú vándorlás volt, végül megérkeztünk a Kieli-öbölbe. Innen később, néhány nap múlva akartunk továbbmenni. Letelepítettünk a város pályaudvarán, majd Britte könyörgésére, miután volt még pénzünk, egy ócska garni szállóban két napra kivettünk egy szobát.

- Itt legalább nyugodtan repülhetünk, gondoltam, s beleegyeztem, hogy kicsit maradunk. Az egyik kamionostól vettünk heroint, kokaint, és pár tablettát. Felvittünk a szobánkba néhány doboz sört, belőttük magunkat és jócskán ráítottunk.

Ekkor jött a tragédia. Britte kinyitotta az ablakot és a párkányra ült. Nevetett és dudorászott, közölte velem, hogy boldog, ha a karjaimban pihen, közben már olyan volt, mint egy nyúzott csirke, kiálltak a csontjai, arca beesett és sápadt, alig botorkált. Én rendesen meghúztam a dobozt, lenyeltem még egy tablettát. Abban a pillanatban az ablakpárkányra, néztem. Britte felállt rá és ugrott. Két kezét kitérte s kiabált.

-A mennyországban vagyok, angyalka lettem... fehér szárnyú angyalka...

- Jézusom! Britte! - sikoltottam. De már késő volt... Zuhant a test lefelé és a földön kötött ki, az agyveleje szétloccsant. - Rázkódott össze Toni. - Amíg élek nem felejtem el ezt a látványt. Jöttek a zsaruk, néhány hétre bezártak. Ne tudd meg milyen egy börtön... Jézusom! Azután szabadon engedtek, mert csak kevés kábítószerrel találtak nálam...

- Még most sem értem, hogy jöttél ide?

- A börtönben volt egy kedves, idősebb asszony, aki elmondta nekem, hogy itt János tiszteletes éppen most nyitja meg az intézetet. Ne értsd félre, nem beszélt rá, de olyan volt, mintha az anyám lett volna. Ecsetelte nekem, hogy ha ezt az életet folytatom, mi vár rám. Végül meggyőződtem. Tudtam, hogy egy-két év és roncs leszek, aki képtelen az agyvelejével gondolkodni, aki bármire képes, még ölni is a kábítószerért. Mindent megszervezték nekem, s elkísért ide. Azóta is hetenként írok neki levelet, beszámolok az itteni életről. Nemsokára meglátogat. Szeretném, ha megismernéd.

Johanna átölelte a fiút, aki barátián ugyan, de így szólt:

- Nézd, ne sértődj meg, de én még nem érzem magamban az erőt, hogy lefeküdjek valakivel, akit nagyon kedvelek. Te vagy az első lány az életemben, aki után vágyódom, de mégsem akarok magámévá tenni, csak akkor, ha mindketten meggyógyultunk és szerelmünk egy életre szól. Hidd el nekem, én annyi mocsokban fürödtem, annyi férfit és nőt láttam, akik pénzért és a drogért mindenre hajlandók, hogy most már tiszta lappal új életet kívánok kezdeni! Johanna, te ebben csak olyan szerepet vállalhatsz, amely hosszú távra neked is megfelel: Azt akarom, hogy a szeretkezésünk olyan legyen, mint a napfelkelte, kristálytisza, csodálatos - ölelte át a lány vállát, majd megpuszilta. - Gyere, sétáljunk egyet! Este egy jó film lesz a televízióban, megnézzük ugye?

Alice keze megállt a levegőben, a tükörből Paulra pillantott. Pontosan fél fejjel volt magasabb, mint ő. Csokornyakkendője és fehér gallérja gyönyörűen emelte ki sötét bőrét és

fekete haját.

A lány ismét a szépítkezésbe merült. Zöld szemfestéket pötytyintett a szemhéjára, s elkente ujjával, miközben látta, hogy a férfi figyeli őt. Alice hátrabillentette fejét, felső szempilláira fekete tust tett, és lehúzta az alsóra is.

- Ma nagyon szép akarsz lenni Alice, látom sokat bíbelődsz a külsőddel.

- Nézd Paul, nekem fontos, hogy Robert semmit ne sejtessen meg a kapcsolatunkból, mert mindkettőnknek vége! Ezért, ma este is olyan akarok lenni, mint máskor. Remélem neked is tetszem?

Paul hozzálépett, s mit sem törődve Alice tiltakozásával csókolgatni kezdte.

- Jaj, most ne! Elkésünk!

A férfi azonban nem tudott ellenállni a következő percek gyönyörének, s immár Alice is átadta magát a szenvedélynek. A férfi hanyatt feküdt, hátát a bőrpamlag puha párnájának vetve, a lány pedig ott térdelt a két combja között.

- Oh Paul! Olyan jó veled! Mióta ismerlek más ember lettem. Emlékszel, amikor először csináltuk? - A férfi mohón kereste ismét a száját, a simogatás után behatolt és mindketten egyszerre ejtették ki a csodálatos szót: Szeretlek!

- Nem tudok betelni a testeddel, Alice. - Közben a lány karjával átfogta a férfi fejét, torkából elragadtatott sóhaj szökött elő. Paul ismét megcsókolta partnere puha, felső ajkát, majd észrevette, hogy Alice titokban az órájára pillant.

- Rendben kicsikém - engedte el -, készülj, igazad van. Nem érdemes Robert gyanakvását felkelteni.

Jürgen sokat gondolkozott anyja szavain. Rájött, hogy rosszindulatú megjegyzései, amelyeket Wagner doktornőre tett, elsősorban féltékenységből származnak. - Nyilvánvaló, még most is azt hiszi, hogy Jürgen az ő egyetlen kisfia. - Azután továbbszöve a gondolatot, rájött, hogy nem stimmel valami. Hiszen, mielőtt otthagya a frankfurti állását, csak igen ritkán találkoztak. Évek teltek el, s csak hébe-hóba látogatott haza, rövid időre. - Akkor pedig mi lehet e mögött?

Eszébe jutott, hogy gyermekkorában gyakran eltűnt az anyja néhány hétre, később pedig amikor már ifjú volt, néhány hónapra is. Apja mindig kedvesen elmagyarázta, hogy Inge elutazott, szüksége van a pihenésre. Azután eszébe jutott az érettségi bankettje, amikor anyja szintén elutazott, s apjával hiába várták.

- Mi lehet a háttérben? - gondolkozott el Jürgen, de most sem tudott semmiféle magyarázatot adni anyja utazásaira. Majd felvillant előtte fiatalkori képe, amikor mindig friss volt és vidám, s apjával együtt szeretettel vették őt körül. De mégis! Miért kellett neki hónapokra eltűnnie? Milyen érdekes, akkor nem jutott eszembe - merengett tovább, s egyre inkább olyan érzése támadt, hogy az anyja titkol valamit: De választ adni nem tudott a feltüremkedő kérdéseire. Tovább nem is folytathatta meditációját, mert az asztalnál termett Sabine Wagner.

- Már úgy vártalak, drágám - ölelte át az asszonyt. - Hiányoztál! Bocsáss meg nekem! Szeretlek! Nagyon szeretlek! - hadarta a mondatokat és forrón megcsókolta.

Sabine nemigen értette, mi történt a mindig egyformán kedves Jürgennel, látszott rajta, hogy nem olyan, mint régen, most megszabadult béklyóitól...

-- Annyira hiányoztál nekem, Sabine! Veled szeretném leélni az életemet. Rájöttem, nekem mindent jelentesz!... Kérlek, mondj igent. Legyél a feleségem!

- De Jürgen! Már megbocsáss, de utoljára anyádnál találkoztunk, aki meglehetősen

furán viselkedett velem...

- Ne törődj velem! Nem érdekel! Csak egyet akarok, veled élni.

Sabine kissé zavartan nézett a férjére. - Én ezt az egészet nem értem! Amikor elváltunk olyan ellenséges voltál te is velem, sőt, hogy tovább menjek, a klinikán is kerültél engem. Most pedig hirtelen megkéred a kezem? Nézd, Jürgen! Nekem nem sürgős a házasság. Már egyet a hátam mögött tudok, ami nem volt valami fényes. Most nem akarom elkapkodni... ugye érthető ez?

Közben a pincér kihozta a megrendelt vacsorát. Mindketten szótlanul ettek, utána Sabine így szólt: - Ne haragudj, de nagyon fáradt vagyok, hazamennék. Majd legközelebb több időnk lesz a beszélgetésre.

- Hazavihetlek? - kérdezte Jürgen.

- Ne, most inkább ne. A kocsim a parkolóban van. - Majd a férfihez hajolt, megpusztilta és kiment az étteremből.

Reggel Sabine korán ért be a klinikára. Első útja Berta Steyerhez vezetett, aki szépen javult, - bár korántsem mondható el róla - gondolta az orvosnő -, hogy agresszivitása jelentékeny mértékben csökkent volna.

Belépett a kórterembe és Berta Steyer ágya üres volt. Rossz érzés kerítette hatalmába, azonnal az éjszakás nővérhez sietett.

- Karin, hol van Berta Steyer?

A nővér sápadt és reszkető ajakkal mondta: - Az éjjel exitált.

- Jézusomi Nem! Ez nem lehet igaz! Ki volt...

- Doktornő... a lány bevett egy nagy adag heroint... Amikor éjjel két órakor ismét végigjártam a helyiségeket... akkor találtam meg...

- Biztos vagyok benne, gyilkos van köztünk! Nem! Nem! Nem lehet másként! Berta tegnap már egészen jól volt. Minden lelete ezt támasztotta alá... Máris indulok Gregor Luders doktorhoz...

- Kérem, ne menjen, az igazgató úr, amikor meghallotta a hírt, elrohant... Korán reggel átjött, hogy megnézzon néhány kezeltet. Én meglepődtem, mert nem szokott ilyenkor vizitálni. Egyenesen Berta Steyer szobájába ment.

- Karin, nem tudod, hol van Luders doktor? Hová tűnt? Mit mondott?

- Semmit, mint egy őrült kifutott a szobából és rohant le a lépcsőn. Nem is intézkedett...

Sabine teljesen magába roskadt - Megmondtam, megmondtam! Egy beteg elme garázdálkodik a lányok között... Nem lehet véletlen, hogy a túlragasztottak mind lányok voltak!... Hogy jutottak hozzá a kábítószerhez?...

Átment az ügyeletesszobába, és ott már az orvos kollégák, a nővérek, az ápolók mind-mind Berta esetét tárgyalták.

Jürgen lépett a sápadt arcú, reszkető kezű orvosnőhöz. - Sabine, igazad volt. Szigorú biztonsági intézkedéseket kell hozni, erről beszéltünk: Már kerestük a főnököt is, de nincs a klinikán... elrohant.

- Tudom: Karin mondta az osztályon.

- Én elképzelhetőnek tartom, hogy valaki beoson ide a klinikára és árulja a kábítószer - szólt Judith főnővér.

- De miért csak lányoknak? - kérdezte Klaus Nagel ápoló. - Ha mondjuk egy nepper garázdálkodhatna itt, akkor férfiaknak is eladná, neki csak a pénz fontos... én legalábbis így

gondolom...

- Nem értem, honnan volt pénzük a szegény megboldogultaknak? - kapcsolódott a beszélgetésbe Hemerken doktor.

- Ismételen átnézem Berta Steyer leleteit, és az adott gyógyszereket - szólt letörten Sabine. - Képtelenség az egész! Olyan, mint egy rémálom! Igaz, még nem mondhattam azt a kislányról, hogy gyógyult, de már valamelyest jobban lett a kezeléstől ment ki az ajtón Wagner doktornő.

Gondolt egyet és a szobájában elővette a jegyzeteit, alaposan és igen körültekintően mindent elolvasott, amit betegéről írt. Azután letette a papírokat és próbálta összerakni a kislány életét. Újból és újból Carlos arca jelent meg előtte... Lehet, hogy a férfi valahogy lepénzelt valakit és a droggal bejutott a klinikára, amikor már csak az ügyeletes orvos, ápoló vagy nővér volt itt? Képtelenség... Azután úgy vélte, hogy talán nem is annyira ostobaság a gyanúja, hiszen valaki olyan adhatta be a drogot, aki ezzel kereskedik... Carlos pedig a diszkóban árul... Vagy egy örült játéka lenne az egész?... Nem! Ez utóbbi teljesen érthetetlen!

Gregor Luders doktor lépett be.

- Sabine, ugye te sem találsz semmiféle magyarázatot?... Szegény... szegény kislányom... éppen ma döntöttem el, hogy megmondom neki, én vagyok az apja... de már... Honnan szerezhetette?... Látod Sabine, tegnap azt mondtad, jobban van, de tévedtél, a szenvedély elragadta... túlragadta magát...

- No, várjunk egy kicsit! Nem biztos, hogy a szenvedély ragadta el, hogy a te szavaiddal éljek. Gondolkozzunk csak logikusan! Valaki beadta neki a drogot, vagy eladta Bertának. Itt a klinikán nem szerezhetett. Én arra a következtetésre jutottam, hogy miután minden gyógyszerszekrényt, raktárt szigorúan zárunk, így szerhez a személyzetten kívül más nem juthat. Arra válaszolj légy szíves Gregor, hogyan került a lányodhoz heroin???

- Nem tudom... nem is tudom... annyira meg vagyok zavarodva... Amikor bementem a kórterembe, azonnal láttam az exitust, de Karin is mondta. Kirohantam, az utcán gyalogoltam egy darabig, azután visszajöttem, mert beszélni akartam veled. Teljesen elvesztettem a józan eszemet, az ítélőképességemet. Felfoghatatlan számomra az egész...

- Van egy ötletem, Gregor, állítsunk egy csapdát.

- Mit?

- Egy csapdát. Hiszen senki nem bizonyíthatja, hogy a lányoknak valaki beadja vagy eladja a kábítószeret. A zsarukat sem vonhatjuk be, mert nem tudunk semmit. De valaki mégiscsak besurran a klinikára és elteszi láb alól az áldozatokat! Ne kérdezd, hogy miért, mert erre én sem tudok válaszolni.

- S hogy képzeled a csapdát?

- Mint a klinika igazgatója összehívhatnál egy értekezletet, ahol bejelentened, hogy a rendőrséget értesítet a túlragadásokról és segítséget kérsz tőlük. Mégpedig oly módon, hogy néhány hétig egy-egy zsarú vigyáz a betegekkel. Persze, csak mi ketten tudjuk, hogy ez nem igaz. De ha valaki nagyon tiltakozik ez ellen, az már gyanús. Azonkívül esetleg egy magándetektívet felkérhetnénk erre a munkára. A barátod, Franz Bauer, gondolom tudna ebben segíteni, hiszen ő is nyomozó, még akkor is, ha a Központi Művészeti Igazgatóságnál dolgozik. De ezt a tervünket ne áruljuk el senkinek.

- Én nem szívesen vonnám be az ügybe Franz Bauert, talán jobb megoldást is kitalálnék. Mindenesetre gondolkodom rajta. De a megbeszélést összehívom és bejelentem a zsarukat, azután meglátjuk, mi lesz.

Délelőtt tizenegy órakor a klinika teljes személyzete az igazgatónál volt. Luders doktor tömondatokban ismertette döntését. Befejezésül csak annyit kérdezett.

- Van valakinek ellenvetése?

- Nem is tudom - szólalt meg Hubert Lafer doktor. - Úgy gondolom, hogy a betegeket, akik amúgy is elég labilis pszichés állapotúak, igencsak zavarná, ha megtudnák, hogy egy zsarú vigyáz a kórtermekre. Megijednének, s még kezelhetetlenebbé válnának. Egyébként én elképzelhetetlennek tartom, hogy bárki közülünk túlادagolna valakit...

- Már megbocsáss Hubert, de itt nem valakiről van szó, hanem drogról, heroinról - szólt indulatosan Sabine. - Véletlenül pedig nem kerülhet ilyen mennyiség a szervezetbe, ami az exitushoz vezet.

- Akkor sem tartom jó megoldásnak a zsaruk bevonását - vitakozott a fiatal orvos.

- A döntésem végleges - zárta be az ülést az igazgató. - Kérem, mindenki folytassa a munkát!

Elbotladoztak a díványig, s gyors mozdulatokkal vetkőztették egymást. Túl hosszú előjátékra nem volt szükség, mert Paul készen állt, s Alice egész este erre a pillanatra várt.

Paul néhány másodpercig simogatta, beléhatolt s heves mozgással gerjesztették fel egymás lángját, amely beborította a két verejtékben úszó testet. Majd Alice vette át az irányítást. Lovagló ülésben ráereszkedett, s összetapadtak az extázis mindent elsöprő pillanatában. Néhány percig pihentek, majd megújult erővel szinte a robbanásig fokozták a mámor pillanatát.

Később kimerülve feküdtek egymás karjaiban. Alice egyre jobban szerette a férfit, s gyűlölte azokat az órákat, amelyeket nélküle töltött el.

Robert közeledése olyan undort váltott ki belőle, hogy attól félt, a férfi előbb-utóbb észreveszi megvetését. De még mindig nem látta elérkezettnek az időt arra, hogy bejelentse szakítási szándékát.

Mintha Paul kitalálta volna a gondolatait így szólt. - Lassan ideje lenne beszélni Roberttel. Egyszerűen képtelen vagyok elviselni, ahogy időnként rád néz, sőt a többiek előtt felszólít, hogy kísérd a szobájába! Mindenki somolyogva egymásra pillant és tudják, hogy most következik a főnök és a beosztott ágyjelenete.

- Már én is gondoltam erre, de bevallom neked őszintén, félek tőle. Olyan vad, hirtelen haragú, képes és megölet mindkettőnket.

- No, azért ez enyhe túlzás!

- Ne gondold! Kis Mókuska mindenre képes! Az lenne a legjobb megoldás, ha külföldre szöknénk előle... valahova messzire, ahol hosszú ideig nem talál meg minket. Paul, te nem ismered őt! Bosszúja féktelen, s főként teljesen kiszámíthatatlan a reagálása: Néha velem is elbűvölő, máskor pedig minden semmiség miatt letol a sárga földig. Neki semmi nem szent, csak az üzlet, vagy sarkítottabban fogalmazva a pénz.

Kis szünet után Paul válaszolt.

- Nézd drágám, előbb-utóbb úgyis szólnunk kell, mert ha rájön, vagy ha valaki besúg bennünket, az talán még rosszabb... Megértem, hogy neked kellemetlen, esetleg én megmondhatom neki, hogy szeretlek, együtt akarunk élni és később összeházasodunk.

- Vegyem ezt lánykérésnek? - ragyogott fel Alice szeme.

- Igen - ölelte át ismét a férfi és forrón megcsókolta.

- Na halljam, mi a válaszod?

- Te számár! Boldogan leszek a feleséged. Csak már megérhetném azt a napot... De

addig még Roberttől meg kell szabadulnom... Jobb lesz, ha egy alkalmas pillanatban én mondom meg neki, hogy elhagyom. Annak idején ő karolt fel, bár akkor még nem tudtam, hogy műkincsrabló bandába kerülök... Erről jut eszembe, mi van a barátod másolatával, amit készít? Tudod a Paolo Uccello képre gondolok.

- Holnap hozza ide Robertnek, remélem elégedett lesz vele. A jövő héten hajtjuk végre az akciót, akkor a műgyűjtő éppen Amerikában tárgyal, s a rotterdami ház üres lesz...

- Mondd csak Alice, nem mondta a főnök mi lesz a következő helyszín, s mikor bonyolítjuk le a képcserét?

- Fogalmam sincs. De az tény, hogy megbízott a XV. század eleji észak-olasz reneszánsz művészek munkásságának feldolgozásával, s a legkitűnőbb festők összeírásával.

- Ugye nagy munka ez?

- Meglehetősen. Az első részt már átadtam neki, s hallottam amint valakivel beszélt telefonon. Egy Jan Gossart festményt említett, mégpedig a Neptunuszt. Sőt azt is hozzáfűzte, hogy az eredeti alkotás Amalfiban, a polgármesteri hivatalban található. A részleteket nem ismerem.

- Jan Gossart nagyon híres művész volt. Úgy tudom, de javíts ki, ha rosszul mondom, hogy a flamand arcképfestészetben az elsők közé tartozik. Ezt a képét soha nem láttam, de gondolom, hogy lenyűgöző. Valószínűleg ebbe az üzletbe nem vesz be engem.

- Ugyan Paul, ez nem biztos. Módszere, hogy egy-egy beosztottjának csak kicsi részfeladatot ad ki, s amikor a teljes akciót megszervezi, akkor von be több embert. Hála az égnek, mostanában nekem csak a könyvtárakban, képtárakban kell dolgoznom. De volt idő, amikor egy-egy nagyobb lopásban is részt vettem - sóhajtott. - Hiszen már tudod.

- Nem is értem, hogy lehet, hogy ennyi év után sem bukott le a nagyfőnök?

- Mert nagyon körültekintően és alaposan készít elő mindent! Tudomásom szerint már hosszú évek óta a világ minden tájáról összegyűjtött eredeti képeket, amelyeket továbbadott. De figyeld csak meg Paul. Soha nem kapkod, nem siet. Megfontoltan választja ki embereit, akikben megbízik, vagy még gyakoribb, hogy valamilyen szívességgel magához láncolja őket. Egyébként most azért szabad a napunk, mert Roberthez Luders doktor érkezik.

- Ugye, ő a drogelvonó klinika igazgatója? Ha jól emlékszem, neki már te is vittél képet.

- Igen. Egy képet már eladott az orvosnak, de ha jól értettem, most újabbakat akar venni. Mindenesetre nekem ezt mondta Robert. De hát ki hiszi el a szavát, még az ellenkezője sem igaz annak amit állít!...

Gregor Luders ezüstszínű Mercedesével jött át Münchenbe. Tervei szerint a városba érve egyenesen Roberthez igyekezett, s telefonon rendelt szállodai szobáját is csak a megbeszélés után kívánta elfoglalni. A Ludwigstrassén épült házat viszonylag egyszerűen megtalálta. Mikor megállt, a vasrácsos kapu kinyílt s ő behajtott.

Robert széles mosollyal az arcán jött az orvos elé. - Örülök igazgató úr, hogy meglátogat, fáradjon beljebb - tárta ki az ajtót.

A dolgozószobában a házigazda először az italszekrényhez ment, vendége whiskyt kért. Mindkettőjüknek azt töltött.

- Miben állhatok a rendelkezésére, doktor úr? Gondolom valamilyen kép megszerzésére kíván megbízást adni.

- Hát azt sem bánnám, ha ismét egy mesterművet mutatna, az árban nyilvánvalóan megállapodunk. De nem ezért jöttem, súlyos gondjaim vannak, szeretném ha a megoldásában

segítene.

- Hogyan?

- Egy férfira lenne szükségem, aki jóképű, fiatal, csinos, egyben értelmes és megbízható. Alkalmas lenne arra, hogy eljátszhatná nálam, a klinikán a zsarú szerepét.

- Micsoda? Micsoda? Kérem, ezt magyarázza meg kicsit részletesebben!

Luders igyekezett laikus számára is érthetően vázolni a klinikán történeteket, a túladagolásokat, és a szigorú intézkedések ellenére bekövetkezett exitusokat. Az utolsó igazgatói eligazításról említést tett Robertnek, s arról is, miben állapodtak meg a személyzettel.

A férfi csendben és figyelmesen hallgatta. Amikor az orvos beszámolója végére ért, megkérdezte:

- Már elnézést doktor úr, teljesen átérzem az ezzel kapcsolatos gondjait, de én hol jövök a képbe? Tudja jól kábítószerrel soha nem foglalkoztam és nem is fogok. Még a gondolattól is undorodom, Nem szólva arról, hogy mélységesen felháborít, amikor fiatalokat mérgeznek a droggal. Bár éppen a közelmúltban olvastam egy cikket arról, hogy néhány országban nem tiltják a kábítószer fogyasztását, hanem a szakemberek megpróbálják a fiatalok elé tární a szerek szörnyű hatásait. Én nem hiszek a meggyőzés erejében! Szóval - nézett az igazgatóra - miben segíthetek?

- Nagyon szeretném, ha egyik emberét kölcsönadná, aki zsarú vagy magánnyomozó szerepében rövid ideig, mondjuk néhány hétig a klinikán lakna, s segítene leleplezni a...

- De kit? Maguk sem tudják, ha jól értettem, hogy ki az illető és miért adagolja vagy hogyan árusítja a betegeknek a drogot. Még az sem világos, az egészek mi az értelme? Persze, ha az ottani orvosok, ápolónók erre képtelenek választ adni, akkor az én emberem, aki festményekkel foglalkozik és semmi köze az orvostudományhoz, hogyan oldja meg ezt a feladatot?

- Nézze Robert - ugye szólíthatom így -, csak arra lenne szükségem, hogy a kórház teljes személyzete - kivéve Wagner doktornőt, aki ismeri az ötletemet és támogatja -, azt gondolja, hogy egy zsarú, vagy magándetektív éjjel-nappal őrködik a betegek biztonságán. Ez már talán elég lesz arra, hogy az illető vagy illetők lebukjanak. Kérem, kérem, segítsen! Megfizetem amit ezért a munkáért kér. A fontos az, hogy fiatal legyen, feltalálja magát, ha olyan szituáció adódik. Wagner doktornő megígérte, mindenben segít neki.

Robert elgondolkozott.

- Nincs hosszú időről szó, csak néhány hétre van szükségem - folytatta a gyözködést az orvos. - A zsarúknak nem jelenthetek semmit, mert nincs bizonyítékom, meg egyébként sem szeretném ebbe a bizalmas munkába bevenni őket. Kérem, kérem Robert, ne utasítson el! Még viszonzhatom a szívességét... Hosszú az élet... s nekem is vannak kapcsolataim...

Leicher töprengett. Azután felmerült benne sejtése, hogy az utóbbi időben barátnője, Alice mintha túlzottan vonzódná a csinos, fiatal, jóképű és egyben okos Paul Mornához.

- Így talán Pault eltávolíthatom a közeléből és a lány is elfelejti őt. Remélem, hogy csak képzelődöm, s nem zúgott bele teljesen a fiúba, bár a tekintetén látom, hogy tetszik neki.

Ezután Robert barátságosan érdeklődött a részletekről. Végül hosszas tárgyalás után megállapodtak, hogy Paul Morna elutazik Luders doktorral.

- Azonnal idehívom Pault és elmondjuk neki a feladatát. Igen rátermett férfi, okos, intelligens, benne megbízhat, igazgató úr! Igaz, a következő akciómban ő is részt vett volna, de így kihagyom...

- Robert, megfizetem, amit kér, csak segítsen. Éppen ilyen emberre van szükségem,

ahogy leírta nekem Paul Mornát. Remélem, sikerül együtt lelepleznünk a tettet.

- Ne haragudjon doktor úr, de úgy érzem mintha személyes indítékok is vezérelnék ebben az ügyben? Vagy tévednék?

- Nem, nem, barátom! De erről most nem szeretnék beszélni...bocsásson meg...egyszer talán...

Ahogy behunyta a szemét a rémálmok azonnal gyötörni kezdték. Még csak két napja hozta be a mentő a klinikára. Kapta ugyan a gyógyszereket, naponta 3x2 Methadont, de a hallucinációi nem szűntek meg. Állandóan maga előtt látta a férfi arcát, amint üvöltve szólt rá.

- Indulj már az ágyba, két pasi vár fent... Megint lógni akarsz? Mit képzelsz, miből fedezem a heroinodat? Tudod te mennyibe kerül egy gramm ebből a porból?... Na indulás! Indulás! A pénzt pedig, amit kapsz, add ide, utána jön az adagod... Ma már nem kell több fuvart csinálnod.

Egy fehérköpenyes nő lépett be a kórterembe. Lisa nem ismerte meg, pedig Sabine Wagner vette fel az ambulancián, s két napja ő kezelte. Megmérte a beteg vérnyomását, majd a kórlapra néhány vizsgálatot írt ki, így EKG-t, EEG-t, teljes és ismételt vérképet.

- Jobban van egy kicsit, kedvesem? - hajolt hozzá az orvosnő, akinek az arca egyre nagyobbra nőtt, majd átváltozott fekete-fehér madárrá.

Wagner doktornő látta, hogy betege állapota csak igen csekély mértékben stabilizálódott, ezért napi 10 milligramm Naloxont és háromszor vénásan Lorazepamot írt fel a lapjára.

- Szegényke - gondolta. - Mióta élhet heroinnal? S hogyan lett kábítószeres? - Sabine most is, mint eddig számtalanszor segíteni próbált az elárvult betegnek, akinek fogalma sem volt a körülötte lévő világról.

- Doktornő! Doktornő! Hol vagyok? - kérdezte kissé elhaló hangon Lisa. - Nekem mennem kell a pasikkal, mert nem kapom meg az adagom. Kérem, engedjen el, nem tarthatnak fogva - változott hirtelen agresszívvé a modora.

- Jól van, jól van, nyugodjon meg! Sehova és senkivel nem kell mennie, a drogelvonó klinikán van, a mentők hozták be. Néhány nap és jobban lesz, akkor majd beszélgetünk a továbbiakról.

- Nem akarok itt maradni! Gyűlölöm, gyűlölöm az elvonót! Már többször bevittek... de mindig kikerültem... okos voltam... - csillant meg egy fény a szemében. Az ideggyógyász azonnal felismerte, hogy a depresszió szélén táncol a lány, s valószínűleg még intenzívebb kezelésre lesz szükség. Délután majd újból megnézem - határozta el - utána esetleg adatok neki napi 2-3 Phenytoint is. Majd meglátom.

Lisa egyedül maradt. A többi ágyra pillantott, ahol mélyen aludtak szobatársai. Megpróbált felkelni, de visszazuhant. Ismét behunyta a szemét, s olyan szorongás vett rajta erőt, hogy vízfűjű kísérteteket látott maga körül. - Úristen! Soha nem leszek épeszű... ki vigyorog és miért az ablakból? Megőrülök! Kellene egy belövés... az helyrehozna... de honnan szerezzek... - Másodpercek múlva a gyógyszerek hatására mély álomba merült.

Amikor Alice megtudta szerelmétől, hogy még aznap este Luders doktor magával viszi Barntrupba, teljesen kiborult. Paul igyekezett részletesen elmagyarázni a feladatát, de a lány úgy érezte, Robert keze van benne, el akarja távolítani tőle a férfit.

- Nyugodj meg, drágám! - ölelte át forrón Paul. - Néhány hét és visszajövök. Akkor, ezt már eldöntöttem, közlöm Robert-tel, hogy összeházasodunk, s nem szeretném, ha

továbbra is neki dolgoznál.

- De akkor miből élünk meg?

- Ezzel most ne törődj, kérlek bízzál bennem, mindent időben megoldok. Most még együtt tölthetünk egy búcsú órát, utána csomagolok és mennem kell.

A két test azonnal megtalálta a gyönyörhöz vezető utat. Alice remegett a kéjtől, a lélegzete is elállt az extázis mezsgyéjén, a levegő kitört tüdejéből, izmai elernyedtek, s a kielégüléskor rövid, metsző jajkiáltással felsírt. A világot ködfátyolon keresztül érzékelte, remegett a csúcspont görcsös összehúzódásai közepette, szétsodródó lábai vad ritmusú táncot jártak szexualitása finom permetének kibocsátása közepette.

- Nem tudnék nélküled élni, Alice - fonta át a férfit, mint polip az áldozatát, s közben az egekbe repültek örült vágyuk pillanatai alatt. Szárnyaltak együtt még egyszer, azután testük elernyedett, úgy érezték, mintha a végtelenség beborítaná mindkettőjüket.

Hirtelen visszatértek a valóságba, mert Paul az órájára pillantott, s tudta, hogy mennie kell.

- Drágám, sietek vissza, hozzád! Szeretlek! Szeretlek! - ölelte át ismételten a felhevült lány testét. Vigyázz magadra, s ha lehet ne feküdj le...

- Paul! Ez nem rajtam múlik! Amíg nem közöljük Roberttel döntésünket, nem tehetek semmit... - sóhajtott Alice és könnyek potyogtak végig az arcán.

- Annyira hiányzol drágám! Nem is tudom miként élek nélküled... Esetleg megoldható, hogy egyszer kirándulsz, lejössz Barntrupba. Itt hagyom a kocsim kulcsát, azzal átugorhatnál. Ugye, tudsz vezetni?

- Igen, de majd meglátom. Azért nem kevés távolság, de lehet, hogy egy hétvégén betoppanok, ha Robert...

- Értem, értem, nem akarsz velem összeveszni... Boldoggá tennél, ha láthatnálak!...

A klinikán Luders igazgató összehívta a személyzetet és bemutatta Paul Mornát, mint magánnyomozót, aki őrzi majd a betegeket. Előtte Sabinével beszélt, neki őszintén elmondta, hogy barátja munkatársa a fiatalember, aki vállalkozott erre a feladatra, bár egészen más szakterületen dolgozik - fogalmazott finoman az orvos.

- Gregor, remélem eredményt hoz közös elgondolásunk, én nem árulom el a titkunkat.

Paul Morna szinte egycsapásra mindenkinek szimpatikus volt, s senki nem kifogásolta a jelenlétét. Sőt a nővérszoba melletti raktárt kiürítették és berendezték a fiatalembernek. Még a szigorú és kissé zord Judith Rügen főnövér is nyájasan kísérté végig Pault az intézményen, mindent megmutatott és megmagyarázott.

A laboratóriumban Edgar Müller már dolgozott, mire odaértek. A bemutatkozás után az orvos mentegetőzött:

- Elnézést, de ma annyi vizsgálatom van, hogy nincs sok időm. Kérem, fáradjon beljebb az én kis birodalmamba, minden vizsgálatot, amely a betegek gyógyításához szükséges itt folytatok. Mondja Paul, melyik nyomozási iroda alkalmazottja?

- Doktor úr, én önálló vagyok, és már több büntényre fényt derítettem. A jogosítványom a nyomozásra szól, de miután előtte zsarú voltam, így gyakorlatilag minden feladatra vállalkozom.

- Melyik városban volt zsarú? - kérdezte Müller, aki láthatólag igencsak szimpatizált a magándetektívvel.

- Nem hiszem, hogy ismeri, Würtmalban, az egy kis település.

- S miért jött el onnan?

- Meglehetősen unalmas volt az életem, s úgy gondoltam, ha saját irodát nyitok, szélesebb körű tevékenységet folytathatok, és a pénzem is sokkal több lesz. Így a magam ura vagyok, nem köti senki és semmi a kezem.

Még egy darabig beszélgettek, majd Judith főnővér az ambulanciára kísérte Pault, ahol Klaus Nagel éppen két frissen érkezett drogot látott el.

- Hát ez nem semmi, ami itt folyik - sóhajtott a fiatalember. - Nem is értem, hogy bírják ezt a munkát lelkileg és fizikailag?

- Nehezen. Van olyan hét, hogy még szabadnapom sincs - mondta halkán a főnővér -, de aki ilyen jellegű intézményben helyezkedik el, az erre számíthat. Én már megszoktam, hogy ha szükség van rám, éjjel-nappal a klinika rendelkezésére álljak. - Majd bementek a főnővér szobájába, és együtt kávéztak. Beszélgetés közben Paul jelentős információkhoz jutott.

Már estére járt az idő, amikor a detektív az emeleti folyosón elfoglalta a helyét. Az első éjszaka csendesen telt el, csak az ügyeletes orvos és nővér járt a kórteremben.

Hans Simon hadnagy a főkapitánnyal történt megbeszélés alapján lezárta Mona Wick ügyét.

Kurt Lardorf főkapitány és beosztottja megállapodtak, hogy mivel új adatot nem tudtak meg, így, ad acta teszik az egészet.

- Egyébként is Hans, látom a befutott jelentésekből, minden embered túlterhelt, s egyre több bűnügyetek akad. Emlékszel, azelőtt olyan békés volt ez a környék, de újabban, mióta a kisebb települések terjeszkednek, egyre nő a lakosság száma, lassan ide is betör az alvilág: No, meg a kisvárosokban egymás után nyílnak a diszkók, amelyek a bűnözés melegágyai. Többször kellene razziákat tartanunk ott is - sóhajtott Kurt Lardorf -, de hát mindenhol kevés az emberünk.

- Ha ráérsz Kurt, az egyik este szeretnék meghívni, járjunk körbe, menjünk el néhány új diszkóba, és nézzük meg az éjszakai életet. A mentők, mint hallottam, több fiatalot visznek be ezekről a helyekről a drogelvonó klinikára. Nyilvánvaló, hogy a csempészett kábítószert ott osztják szét. Jó lenne, ha valahogy a nyomára bukkannánk.

- Hogyne, szívesen veled tartok, bár nem nagyon reménykedem utunk sikerében. Ezek a nepperek olyanok, mint a patkányok, megérik a veszélyt és időben elbújnak, no meg sokan fedezik is őket a nagy pénz reményében. Azt hiszem egy-két tulajdonos maga is részt vesz a buliban, hiszen óriási üzlet rejlik benne. Képzeld csak el, egy gramm kész heroin ára közel hússzorosa a nyersanyagénak. Micsoda szervezés kell ehhez! Átszállítják mondjuk Dél-Amerikából ide, valamilyen kis laboratóriumba. A hegyek között elhagyatott helyen feldolgozzák, utána a kész árut már azonnal árusítják a diszkókban.

Johanna kiegyensúlyozottnak érezte magát. Nagyon megkedvelte a munkáját, s nem utolsó sorban egyre közelebb kerültek egymáshoz Tonival. De a többiekkel is baráti légkör alakult ki, s ez nagyban János tiszteletesnek volt köszönhető, aki a fiatalokat erős kézzel, ám sok megértéssel és szeretettel irányította. Munkatársaitól megkövetelte a rendet, a fegyelmet. Gyakorta hangoztatta, hogy a munka az munka, nem lehet lazálni, amikor pedig pihenni lehetett, a harmincöt fiatalnak széles körű szabadságot engedélyezett. Mindenki gyakorlatilag azt csinálta, amit akart, de a létesítményt csak szülői vagy rokoni felügyelettel hagyhatták el.

Franz Bauer már több alkalommal meglátogatta lányát, s örömmel könyvelte el, hogy Johanna a sok fizikai munka ellenére kiegyensúlyozott lett, jókedvű és apjához is kedves, baráti. Lánya már a jövőre vonatkozó terveket szőtt, sőt bemutatta neki Tonit is, akiről

áradozott.

Amikor kettesben maradtak Franz megkérdezte. - Mondd csak Johanna, ugye szeretitek egymást Tonival?

- Igen apa - pirult el a lány -, de csak baráti kapcsolat van közöttünk. Toni nem akarja... Én már lefeküdtem volna vele... de még várunk. Tudod, hétköznapi alig vagyunk együtt, mert olyan sok a munkánk. Vacsora után beszélgetünk, sétálunk vagy televíziót nézünk, de nem sokáig, mert pokolian fáradt itt mindenki. János tiszteletes úr pedig legkésőbb tíz órakor takarodót rendel el, akkor minden szobában lámpaoltás van.

- Nem szökött el innen még senki?

- Csupán egyetlen fiú a múlt héten, de ő sehogy nem tudott beilleszkedni a közösségbe. Állandóan lógott, s a többiek csinálták meg helyette a melót. János tiszteletes mindannyiunkkal külön-külön beszélgetett, s elmondta, hogy ő senkit nem tart vissza. Aki nem érzi jól magát, az nyugodtan távozhat. Nem kötelező itt dolgozni, csak annak, aki gyógyulni akar. Egyébként tudtad azt apa, hogy a munkánkért fizetést is kapunk? Képzeld el, eddig, már több mint ötszáz márkát spóroltam.

- Mire költöttek itt?

- Nagyon kevésre. Néha a televíziós szobában iszunk egy üdítőt, vagy veszünk egy kis süteményt, fagyaltot, mert azt is lehet kapni. Vásárnaponként pedig a kölcsönzőből hoznak ki videokazettát, s aki nézni akarja, az egy jelképes összeget fizet érte. Így gyakorlatilag a pénzt félretehetjük. Wagner doktornő üzent, hogy a jövő vasárnap értünk jön és Tonival együtt elvisz bennünket egész napos kirándulásra. Már előre örülök neki.

- Mondd csak Johanna, mit szólnál hozzá, ha egy szombat-vasárnapra elvinnélek téged és a barátodat is Frankfurtba. Gondolod, hogy ennek nincs akadálya?

- Nem tudom, de úgyis beszélni szeretne veled a tiszteletes. Ilyenkor a fogadósobában van. Megvárlak itt - puszilta meg apját olyan kedvesen, mint azelőtt soha.

Alig negyedóra múlva visszajött a lányához. - Drágám, rendben van, együtt elmehetünk, de csak akkor, ha mindkettőtökért felelősséget vállalok. Ezt meg is teszem. Az időpontról most még nem tudok nyilatkozni, de telefonálok.

Ahogy teltek a napok, Sabine rájött, hogy kissé szigorúan ítélte meg Jürgent. Amikor kollégája ismételen vacsorázni hívta, nem utasította őt vissza.

Este hét órakor indultak Dörentropba, ahol Jürgen a város szélén, egy kellemes, családi hangulatú vendégfogadót ismert. Az út mindössze negyedórát vett igénybe, és megérkeztek a híres kiránduló és üdülőhelyre. A nagy erdők, vizekben gazdag völgyek, a csendes táj, valóban felüdülést jelent a pihenni vágyóknak - állapította meg a doktornő.

A vendégfogadó berendezése kellemes légkört árasztott, s amikor kihozták a speciális vacsorát mindketten rádöbbenek, mennyire éhesek. Előételként sült virsli hagymával, utána lazacos saláta borjúhússal, csokoládétorta és friss gyümölcs került az asztalra. A kávé kortyolgatása közben kezdtek el beszélgetni.

- Kérlek Sabine, bocsáss meg anyámnak, a múltkor valóban lehetetlenül viselkedett, s ezt meg is mondtam neki. Nézd, valahol őt is meg lehet érteni, bár minél többet gondolkozom a régmúlt időkön, annál inkább rájövök, hogy annak idején sokat voltunk kettesben apámmal, amikor ő különféle üzleti utakon járt. De mint utólag eltöprengtem, ma sem tudom és soha nem is beszéltünk róla, hol töltött heteket. Akkor nekem ez nem tűnt fel, de most, hogy téged megbántott, amiért fontosnak tartod a hivatásod, önkéntelenül is előjött bennem.

- Nézd Jürgen, igyekszem én is elfelejteni Inge asszony megjegyzéseit, és hidd el, nem

haragszom rá. De az tény, hogy közeli kapcsolatba valószínűleg soha nem kerülünk egymással. Egészen más az életről alkotott felfogásunk.

- Nem baj, nekem így kellesz! Én így szeretlek! - fogta meg az asszony kezét. - Boldog lennék, ha hozzám jönnél feleségül! Kérlek, most ne válaszolj, látom megdöbbenett a hirtelen leánykérés. Gondolkozz rajta, én várok rád, ameddig akarod...

- Ha neked így megfelel - mosolyodott el kedvesen Sabine. Kicsit még beszélgettek, s amikor Jürgen még egy itálra meghívta az orvosnőt a lakására, Sabine nem zárkózott el előle.

A férfi azonnal az ölébe kapta Sabinét és már vitte is befelé a hálószobába. Ajkát kereste, arcát a testéhez szorította és mohón csókolgatni kezdte, ami viszonzásra talált. Érezték a szinte tapinthatóvá vált forróságot, amely felhevítette őket és ujjaikkal az extázist hajszolva rohantak az élvezet borzongató pillanata felé.

Paul mindenkivel egyformán udvarias, kedves és készséges volt. Nem kereste senki kegyét, mégis megkedvelték az orvosok, nővérek, ápolók. A betegek, legalábbis azok, akik már gyógyulófélben voltak és időnként a folyosón is sétálhattak, szóba álltak vele. Ő figyelmesen hallgatta az élettörténetüket, amelyben mindenki hibás volt és gonosz, csak az ápoltak nem feleltek azért, hogy a kábítószer rabjai lettek...

Eddig Paul csak a műkincsek, főként a festmények lopásában volt járatos, most egyre jobban megismerhette a narkósok világát, a mámorító szenvedélyt, amelytől gyakorlatilag alig-alig tudtak megszabadulni. Nem egyszer könyörögtek neki, hogy szerezzen bármiféle drogot, s a lányok testükkel kívántak fizetni neki, a férfiak pedig esküdöztek égre-földre, ha kijutnak, visszaadják a fehér por árát.

Rövid itt-tartózkodása alatt semmiféle gyanús alakot nem vett észre, aki a betegek közelében járt volna, és túladagolás sem következett be. A nyomozónak álcázott fiatalembernek elsősorban éjszaka kellett vigyáznia, miután napközben elég nagy volt a sürgés-forgás. Paul gyakorta be-benézett a kórtermekbe, az ambulanciára, sőt az ügyeletesek szobájába is. Lassan a nővérek kedvencévé vált, s az orvosok is meg-megálltak egy-egy rövid beszélgetésre az értelmes, szimpatikus emberrel. A legjobban Judith Rügen rajongott érte, aki nem győzte hangsúlyozni, milyen jó ötlet volt az igazgató részéről Pault alkalmazni, most legalább megszűntek az indokolatlan exitusok.

Sabine is gyakorta behívta a fiatalembert a szobájába, s hosszasan tépelődtek, ki lehet a halálesetek mögött. Erre azonban eddigi tapasztalata alapján Paul sem tudott válaszolni. A környékbeli kábítószerárusokról majdnem teljes listát készített, miután a drogosok eldicsekedtek neki, kitől, hogyan és mennyiért kapták az adagot.

Az orvosnőt igencsak tisztelte, mert tudta, hogy ő volt az első a klinikán, aki javasolta a szigorú intézkedések bevezetését. S azt is tapasztalta, hogy leginkább ő viseli szívén az orvosok közül a fiatalok sorsát. Sőt, igyekszik a betegeivel olyan szoros kapcsolatot kialakítani, hogy sikerüljön őket rábeszélni a rehabilitációra.

- Sajnos ez a legtöbb esetben - gondolta - reménytelen vállalkozás. - Azt mégis becsülöm a doktornőben, hogy nem adja fel, újból és újból megpróbálja. A gyógyításon kívül neki van a legtöbb türelme, még az agresszív betegekhez is.

Paul késő este a folyosón sétált, amikor látta, hogy egy alak közeledik. Hubert Lafer jobbra-balra nézett, majd amikor észrevette őt, mosolyogva felé tartott.

- Jó estét, doktor úr! Nem is tudtam, hogy ön van ügyeletbe. Mintha Hemerken nevét olvastam volna a táblán.

- Úgy is van, csak az egyik betegemet jöttem ellenőrizni - vált egy kissé zavarttá az

orvos. - Ezzel benyitott a hármaskörterembe. Paul csak nézett utána, s hirtelen felmerült benne a képtelennek tűnő ötlet... - Miért ilyen későn vizsgálja a doki a betegét?... Vagy... - azután nem folytatta a gondolatsort, mert Karin nővér tálcán kávé és egy pohár narancslét hozott neki.

- Gondolom, jól esik majd egy kis frissítő. Szörnyű, hogy mindig éjszakáznod kell. Bár azt hiszem egy magányos nem utasíthat vissza megbízásokat, ugye?

- Hát, nemigen. No meg én nemrég önállósítottam magam, így gyakorlatilag minden felkérésnek eleget teszek. Gyere Karin, ülj le ide mellém, amíg megiszom a kávé beszélgessünk. Néha bizony elég unalmas az éjszaka.

- Mondd csak Paul, van feleséged?

- Nincs.

- Jársz valakivel?

- Hát... igen... van egy csajom, de nagyon ritkán találkozhatunk, mert én mindig úton vagyok, ő pedig Münchenben él. - Az igazságot és a hazugságot úgy keverte, hogy a valóságra ne jöjjön rá senki.

Még egy darabig beszélgettek, főleg Karin mesélt a kollégákról Paul kérdéseire válaszolva. A férfi igyekezett minél többet megtudni mindenkiről, s az információkat elraktározta.

- Mondd csak Karin, a munkatársak szeretik a főnököket, Luders doktort?

- Hát, nem egyértelmű. Igaz, zárkózott ember. Régi, nagyhírű család leszármazottja, itt éltek a Lemgo város melletti óriási birtokon már több száz évvel ezelőtt is. A főnök most is ott lakik, nem messze innen. Volt egy húga, aki állítólag az úszómedence vizébe fulladt. Akkoriban sokat pletykáltak a dokiról. No, meg arról is szól a mendemonda, hogy Luders apja a vagyont a lányára, vagyis az orvos húgára hagyta. Amikor meghalt, mindent a főnökünk örökölt. De ezt csak mesélik, nem tudom mi az igazság. Az tény, hogy valami távoli rokon, egy öreg hölgy lakik a kastélyban és ő vezeti a házat. Én még soha nem jártam ott.

- Már kezdem érteni, honnan van Ludersnek annyi pénze, hogy eredeti képeket vásároljon - töprengett el Paul...

Közben Karin zsebében megszólalt a csipogó. Gyere az ambulanciára - szólalt meg egy recsegő férfihang - a mentők beteget hoztak.

Robert elégedett volt Alice munkájával. Aprólékosan és mindenre kiterjedően elkészítette a jegyzeteket. Ennek alapján kiadhatta embereinek a feladatot, mérjék fel, melyik kép hol található.

Mióta Paul elutazott a klinikára Alice egyre nehezebben viselte el Robert jelenlétét. Már az is idegesítette, ha meglátta a férfit, s amikor ágyába vitte mérhetetlen undort és gyűlöletet érzett.

Az ebédlőben ült, reggelizett és az átvirrasztott éjszakára gondolt, amelyet Robert karjában töltött. Szeretkezésük rövid volt és a lánynak semmiféle örömet nem szerzett, utána pedig képtelen volt elaludni. Azon töprengett, hogyan szabadulhatna meg tőle, de semmi okos nem jutott eszébe. Nagyon vágyott Paul után, eldöntötte, valamilyen fondorlatos módon elszökik és meglátogatja szerelmét.

Amikor Robert frissen, jókedvűen mellé ült, kedvesen kérdezte.

- Jól aludtál, drágám? Ugye kellemes volt az éjszakánk? Sajnos most reggel kaptam egy telefont, és három napra Firenzébe kell utaznom. Arra gondoltam, hogy magammal viszek, örülsz neki, ugye?

- Inkább itthon maradnék, az utóbbi időben sokat dolgoztam, igyekeztem lelkiismeretesen elkészíteni neked az anyagokat. Elfáradtam, pihennék egy kicsit. Remélem, nem haragszol érte? Mondd, egyedül utazol?

- Igen. Egy gyűjtővel tárgyalok. A részletekről akkor beszélek, ha visszatérek. Kedvesem, és mit akarsz csinálni három napig?

- Semmi különöset, nézelődöm, sétálok, kicsit felújítanám a ruhatáram...

- Rendben. Kis Mókuska majd vigyáz rád!

- Azt már nem! Hazamegyek a saját lakásomba, kikérem magamnak, hogy ellenőriztesd azzal a gnómmal! Tudok én magamra vigyázni... egyébként sem évekre utazol el... nem vagyok a tulajdonod... - vált élesebbé Alice hangja, aki már alig tudta mérgét visszafojtani. - Nekem is jár egy kis kikapcsolódás, igazán keményen dolgozom neked.

- Megfizetlek érte, nem?

- Igen, de a pénz önmagában nem minden. Szeretnék kicsit egyedül lenni, értsd meg Robert!

Edgar Müller elmélyedt a munkájában. Az utóbbi napokban olyan sok vizsgálatot kellett elvégeznie, hogy alig győzte. Észre sem vette, amikor Hubert Lafer belépett, kezében néhány sero-lógiai csövet szorongatott.

- Elnézést a zavarásért, de kérlek ezt a három vérmintát soron kívül vizsgálj meg gyógyszer és kábítószer metabolitokra: Egyetlen nővér sem ért rá, ezért én hoztam le.

- Hogyne, megcsinálom, három óra múlva kész lesz, küldj érte valakit.

- Előre is köszönöm, mert e nélkül nem tudom ellenőrizni a kiürülést. Látom, rengeteg munkád van. Nem kellene segítséget kérned az igazgatótól?

- Nem, győzöm egyedül is. Úgy a nap gyorsan elröpül, azt veszem észre, hogy este van. Egyébként is megszoktam, hogy sok a dolgom. Bogotában kipihentem magam, egy évig nem dolgoztam.

- Milyen jó lehetett neked! Élted az édes életet, mindened megvolt, csak utazgattál, világot láttál, nem voltak anyagi gondjaid.

- Ez így igaz. De hidd el, a semmittevést is meg lehet unni. Nagybátyám szerette volna, ha legalább még egy évig nála maradok, de én már vágyódtam a kórház, a betegek, a munka után.

- Van feleséged, vagy elváltál? Itt a klinikán nem tudunk rólad semmit. Nem unod magad ebben a kis városkában?

- Hát nehéz kérdést tettél fel. Itt sem unom magam jobban, mintha máshol dolgoznék. Frankfurtban kezdtem el a melót az egyetem elvégzése után, ráhajtottam, szakvizsgáztam, így nem volt időm a nőekkel foglalkozni. Nem mondom egy-egy futó kaland... de semmi több. Bogotában a nagybátyám igen sok fiatal lányt, özvegy- és elvált asszonyt bemutatott, akiknek hatalmas vagyonuk volt. De én nem találtam közöttük olyat, akivel az életem hátralévő részét leélném. Igaz, ne értsd félre, én sem vetem meg a földi jókat, elsősorban a pénzt, amivel mindezt megszerezhetjük, de szerelem nélkül nem kívánok nősülni. Talán majd egy-két év múlva, ráérek...

- Hány éves is vagy Edgar? Olyan fiatalos az egész megjelenésed, mintha medikus lennél.

- Jaj Hubert, pedig lassan közeledek a harminchoz.

- Ha van kedved, egy hétvégén megmutatnám a környéket. Ne élj már olyan visszafogottan! Egy kis szórakozás, csajok, kellene mindenkinek. Látom itt a klinikán sem

barátkozol senkivel...

- Azért ezt nem mondanám, mert a kollégákkal jó viszonyban vagyok.

- Hát az más.

- De ha ismersz egy csodaszép asszonyt, aki nem akar azonnal feleségül jönni hozzám, annak bemutatnád - nevette el magát Müller.

- No jó, megyek, ha sokáig feltartalak, nem leszel kész az én melómmal sem. De az egyik hétvégét megbeszélhetjük. Rendben?

- Előre is örülök, hogy megismerhetem a vidéket.

Inge Hemerken befejezte munkáját a Luders birtokon, néhány beteg állatot megvizsgált, utána bement Brigittéhez, hogy együtt teázzanak. A kölcsönös udvariaskodás után Inge rátért kérdésére.

- Mondd csak Brigitte, mi történt mostanában a klinikán? Jürgen alig látogat meg, ritkulnak az átruccanásai, s állandóan arra hivatkozik, hogy gyakran ügyeletes, sok a betegük, s most valami magánnyomozó is besegít nekik. De hogy mibe, arról fogalmam sincs.

- Hát látod Inge, sokat én sem tudok. Gregor most sem bőbeszédűbb, mint máskor, talán annyi a változás, hogy idegesebb, mint azelőtt: Szegény megboldogult Hella tragédiája után volt sokáig ennyire ingerlékeny. Szerette a húgát...

- Ebben senki nem kételkedett már akkor sem: De hát tudod, milyenek az emberek, sok szóbeszéd forgott mindenütt, s a környékünkön Gregort hibáztatták, hogy nem segített a testvérének...

- Ez mesebeszéd! - csattant fel kicsit élesebben az idős hölgy. - Mindenki irigyelte Gregor örökségét. Hiába, a pénz nagy hatalom! Igaz, én nem voltam itt a balesetkor, csak később hívott meg, hogy vezessem a házat. Én azonnal beleegyeztem, s nem is bántam meg.

- Meghiszem azt - mormogta Inge asszony, aki dühöngött, hogy semmit nem tudott meg, hiába töltötte az idejét teázással. Már éppen búcsúzkodni kezdett, amikor Brigitte megszólalt.

- Most jut eszembe, hogy Gregor a magánnyomozót azért alkalmazta, mert valaki kábítószeret csempészett a klinikára.

- Ugyan már! Ez badarság! Az egész klinika a kábítószeresek gyógyítására jött létre. Ki a fene csempészne éppen egy ilyen intézménybe drogot? Nahát! Ezt nem hiszem el! Azt egyébként én is hallottam, hogy ezekben az új, modern diszkókban lebzsel a legtöbb fiatal, aki túladagolja magát. A mentők vagy a zsaruk összeszedik őket és a klinikán ébrednek fel.

- Inge, lehet, hogy igazad van, nagyon keveset tudok a benti életről, egyrészt nem vagyok orvos, másrészt Gregor nem mesél nekem semmit. Kivéve azt, hogy a fiad Jürgen és valamilyen orvosnő rövidesen összeházasodnak. Igaz ez?

A vendég arca vérvörössé vált, a mérge egész testét elöntötte, s szíve szerint ráborította volna a teáskészletet az idős asszonyra.

- Nekem illenék erről tudni! De nem így van. Lehet, hogy Jürgen teszi a szépet a másik nemnek, mikor, ha most nem? Már betöltötte a harminchatodik évét, ideje lenne megállapodnia, de sajnós erről nincs szó.

- Pedig milyen jól festenél nagymama szerepben. Gondolom, szeretnél már unokákat? Meddig akarsz még dolgozni a vadasparkban?

- Nem sokáig, de az igazgató állandóan könyörög, hogy maradjak még, így nem kértem a nyugdíjazásomat.

Átadta a kezelésről a számlát, elköszönt és hazaindult. Inge egész úton azon medítált,

hogy Jürgen az ő tiltakozása ellenére valóban feleségül veszi-e Sabine Wagnert? - Nem illik az én fiamhoz az a nő! Azt csak a munkája érdekli. Sürgősen beszélek Jürgennel és megtudom az igazat. Mi lehet az oka, hogy nem jár haza? Megsértődött volna? Nem, azt nem hiszem. Mindig olyan szeretetteljes volt velem, már gyerekkorában is jobban húzott hozzám, mint az apjához. Este felhívom telefonon - döntötte el.

A diszkóban éjfél tájban már emelkedett volt a hangulat: A piások sörrel és pálinkával próbálták feldobni magukat, míg mások füvet szívtak és a lányokkal nyíltan csókolódtak. Látszott, hogy összetartoznak, és egy nyelvet beszélnek, a drogélvezet egyformává alakítja őket. A zene erősödött, a társaság egyre zavarosabb lett, a tekintetük elhomályosult és hangosabbá vált a beszédük.

Carlos jött ki az irodájából. - Mi van srácok? Jó a fű, amit adtam?

- Nekem még kell - szólalt meg az egyik tizenhat év körüli tinédzser.

- Rendben, de ki fizet?

- Carlos, csak egy kis Speedet adjál, meghalok utána! Holnap hozom a lóvét.

- Hitelbe nálam senki nem kap, még te sem - simogatta meg a lány feszes combjait.

- S ha veled megyek az irodába? - nézett rá kacéran a szőke, hosszú hajú lány. -

Ugye, megengeded Félix - fordult egy elázott külsejű, mocskos, ápolatlan fiúhoz.

- Felőlem oda mész Eva, ahova akarsz... de nekem is hozzál valamit... Tudod, én a heroint jobban kedvelem... Na lódulj már! Félóra alatt olyat produkálsz, hogy még Carlos úr is...

- Ne gyere, maradj csak. Nem kellesz nekem...

- Akkor szerezz egy pasit, akivel... kell a fű!... Ott a sarokban az a kövér, ronda patkányarcú elvihetne egy fordulóra, s akkor fizetnék... rendben? Beszélj vele, Carlos - kérlelte a férfit. - De előtte adj füvet, mert kitikkadok!

- Intézd el az ügyeidet te, vagy a pasid, Félix futtasson... eddig is azt tette... - Visszaindult az iroda felé. Ám a lány követte, rácsimpaszkodott, s nem engedte el. Végül meguntta Carlos a vitát, intett neki, jöjjön.

A fiókjából elővett két szem tablettát és odaadta a lánynak. - Majd fizetsz, ha megcsináltad a fuvar, de most tűnj el a szemem elől, dolgom van.

Átnézte a feljegyzéseit. Másnapra várta a mexikói összekötőt, aki az újabb szállítmányt hozza neki. Carlosnak, bár csak kicsiben üzletelt, mégis óriási hasznot hajtott a drog. Nemcsak a bankban gyűjtötte a pénzét szorgalmasan, hanem vásárolt magának Münchenben egy öröklakást, a Bodeni-tónál pedig egy nyaralót. Legújabb terve szerint motorcsónakot kívánt venni, s azt számolgatta, két hét múlva összejön rá a pénze. Ekkor kopogtak az ajtón.

- Főnök úr, főnök úr! - lépett be ijedt arccal az egyik pincér. - Jöjjön gyorsan, Eva nagyon rosszul van, összeesett, s hiába próbáljuk élesztgetni, nem mozdul.

- Úristen! Még ez hiányzik nekem! - dühöngött. Amikor a banda asztalához lépett, látta, hogy a szőke csaj ájultan fekszik az asztal alatt.

- Ezt nem értem, csak két szem Speedet kapott. Attól nem lehet ennyire kibukva! Mi történt vele? - fordult Félixhez.

-A fene tudja! Nem látok én bele abba a buta fejébe. Nyilván ráivott sört meg esetleg pálinkát. Mit tudom én?

- Hozzatok egy pohár hideg vizet, és egy erős kávét. Fektessük le az irodában, segítsetek bevinni - szólt a mellette álló két pincérnek. - No, mozogtatok már! Mit ácsorogtok itt?

A lány nem lett jobban. Az arca szürkés színűre változott, s nem tért magához.

Carlos megijedt. - Mit tegyek? Ha ismét a mentőket hívom, abból baj lehet. Az utóbbi időben egyre többen lettek nálam rosszul, a végén még lebukom a zsaruknál. Még csak az kellene! De nem hagyhatom itt... vagy mégis?

- Félix, gyere ide a barátnődhöz és ápolj! Nekem dolgom van, el kell mennem!

- Nem vagyok én dajka! A csaj majd csak jobban lesz... Ha nem... hát... az sem az én dolgom... - hajtott fel ismét egy üveg sört.

Carlost hirtelen pánik kerítette hatalmába. Azután egy mentőötlet jutott az eszébe. Lebonyolított gyors egymásutánban két telefont és már tudta is Sabine Wagner lakástelefonját, s azt is, hogy nincs ügyeletben.

Felhívta. Hosszas csengetés után Sabine felvette. Carlos azonnal megismerte a hangját.

- Jó estét doktornő, itt Carlos beszél. Elnézést a késői vagyis hajnali telefonhívásért. Kérem, segítsen egy kislányon. Nagyon rosszul lett nálam, nem tudunk vele mit kezdeni.

- Elnézést, kedves Carlos, de hívja a mentőket. Én a klinikán dolgozom, nem folytatok magánpraxist. Egyébként is minősíthetetlen viselkedés, hogy a lakásomon zavar! Ismételt tanácsom, hívja sürgősen a mentőket! Jó éjszakát!

- Ne tegye le! Könyörgök doktornő, segítsen! Mindent megadok, amit kér érte, akármennyit fizetek!

- Nekem nem kell a pénze...

- Akkor gondoljon Berta Steyerre, aki maguknál halt meg... és miért? Én neveltem őt... Az apja bezzeg nem törődött vele... A tisztelt igazgató úr egy lépést sem tett érte!...

- Rendben. Máris indulok. De csak néhány gyógyszer van nálam itthon, ez pedig nem lesz elegendő - sóhajtott halkán Sabine. - Öltözöm és negyedórán belül ott vagyok.

-A diszkó kapujában várom és köszönöm.

A szőke lány még mindig eszméletlenül feküdt az irodában a kanapén. Wagner doktornő amikor megvizsgálta tudta, hogy ha meg akarja menteni, mindenképpen a klinikára kell bevinni. Ezt el is mondta Carlosnak.

- Rendben, doktornő. Az én kocsimba tesszük Evát, majd a pincérek segítenek, de arra kérem, jöjjön velünk és ön lássa el.

Sabine bólintott helyeslése jeléül. - Most már úgyis mindegy, benne vagyok nyakig. Majd kitalálok valamit az ügyeletes Lafer doktornak, miként kerülök hajnalban a kórházba.

Az ambulancián Klaus Nagel ápoló szundikált, a földszinti kórtermekből semmiféle zaj nem hallatszott.

Az orvosnő a vizsgálóasztalra tetette a beteget. Meghallgatta a szív működését és megmérte a vérnyomását. Meglepően magasnak találta. A lányra helyezte az EKG elektródjait és végigfuttatta az összes elvezetést. Mindenütt tachyarrhythmia mellett piliformis szív működés jeleit észlelte. A beteg egész testén verejtékezett és különösen alsó végtagjain apró izomrángások futottak keresztül.

Vérmintát vett tőle, majd rövid gondolkodás után megkatéterezte, mert a vizeletből gyorsteszteket akart végezni. Bár csaknem biztos volt benne, hogy Eva Methedrintől lett rosszul.

- Hiába ez a jég vagy Speed egyre több problémát okoz, annál is inkább, mert aránylag könnyen hozzáférhető - gondolta.

A vizeletminta valóban Methedrin jelenlétét mutatta ki.

Szapura léptekkel kiment a gyógyszereszekrényhez, és mindenek előtt Bromocriptint

adott neki, majd rövid gondolkodás után bekötött egy Dextroze infúziót, és meglehetősen nagy cseppszámra állította. A szívműködés támogatására biztonságból az infúzió csövébe még egy ampulla Strophantint is nyomott. Tíz perc sem telt el, és a beteg színe a cianózisból fehéres sápadtra váltott és verejtékezése csökkent.

- Úgy tűnik túl van az életveszélyen, bár hosszantartó kezelésre kell felkészülnünk - sóhajtott, mert mindig elszomorodott, amikor ilyen fiatal teremtés leromlott állapotban került hozzá. - Istenem! Micsoda tragédia! Ezeket a szerencsétleneket csak ideiglenesen lehet megmenteni!

Kis idő múlva Sabine látta, hogy Eva jobban van, s valószínűsíthető az életben maradása. Fellélegzett. Kiment a folyosóra és mindezt közölte Carlossal, aki idegességében egyik cigarettáról a másikra gyújtott.

- Most már hazamehet, nemsokára reggel lesz és az igazgató urat tájékoztatom az éjszakai eseményekről. Ha szükségem lesz magára, hívom. Arra kérem, a lány adatait adja meg.

- Bocsásson meg, de nem tudom. Csak azt, hogy Evának hívják és Félix nevű fickó futtatja. De este, ha a banda bejön, megpróbálok minden információt összeszedni és értesítem önt. Még egyszer nagyon köszönöm, hogy segített, lehetetlen szavakba önteni mit jelent ez nekem. Tönkretett volna, ha... De, erről majd máskor... köszönöm, doktornő... - csókolt kezét Sabinénak. Sietős léptekkel ment a kijárat felé.

Wagner doktornő ránézett az órájára s gondolta, mielőtt felmegy az igazgatóhoz, hogy őszintén mindent elmondjon neki, iszik egy kávé, lezuhanyozik, mert pokolian fáradtnak érezte magát.

Amikor a kávé kiemelte a gépből egy kar érintette meg. - Jó reggelt! Hallottam, hogy hajnalban behozott egy beteget - szólt Paul barátságosan. - De nem ön volt az ügyeletes, s a mentők sem jártak itt - nézett rá.

- Így igaz, a diszkóból hoztam át egy lányt, meg kellett mentenem! De éppen most készülök Luders doktorhoz, neki mindenről referálok... Lényegében nincs itt semmi titok...

- Ugye Carlossal hozták be?

- Hát ezt honnan gondolja? Talán ismeri őt?

- Nem, dehogy. Csak annyit tudok róla, hogy az itteni diszkó, no meg még több településen működő hasonló zenés hely tulajdonosa, s nem veti meg a drogból származó pénzt.

- Nahát Paul! Még csak rövid időt töltött itt nálunk és már ennyire tájékozott. Ezt nevezem! Nem semmi! No, de most már megyek Gregorhoz, jobb, ha tőlem tudja meg mi történt, mert itt a klinikán a pletyka gyorsan terjed.

Luders kedvesen fogadta. Az orvos nő néhány szóban beszámolt az éjszaka történetéről, s arról is ejtett szót, hogy nem akarta vállalni a beteg ellátását, de Carlos Berta Steyert hozta szóba, aki itt halt meg a klinikán.

- Tudod Gregor, ekkor már nem meditáltam, kocsiba ültem és elmentem a diszkóba. Nem akartam újabb botrányt.

- Jól tetted Sabine, valószínűleg a te helyedben én is hasonlóképpen cselekedtem volna. A kórlapot kiállítottad a betegről?

- Csak a kázust és a kezelést jegyeztem fel, mert a személyi adatait nem tudtam, talán ma közli velem Carlos. S azt sem írhattam fel, hogy a mentők hozták be, ezt is kihagytam. Tudod, Hubert volt az ügyeletes, de vele szerencsére egész idő alatt nem találkoztam. Nekem néha olyan furának tűnik a gyakornokunk...

- Ezt meg hogy érted? Törekvőnek, lelkiismeretesnek tartom, vagy tévednék?

- Nem, nem, ez így igaz. De mintha nem rendítette volna meg a túladagolás... Valahogy könnyen átsiklott ezen... Igaz, ő belgyógyász és nem ideggyógyász, de akkor is,... ez emberi habitus kérdése és nem a szakterületen múlik...

- Tudod Sabine, ahány orvos, annyiféleképpen reagál egy-egy beteg gyógyítására, vagy a bekövetkezett exitusra. Ezen én nem csodálkozom, ettől még jól ellátja a munkáját.

Alice csak egy sporttáskát vitt magával az autóbuszhoz. Amint kilépett a házból, óvatosan körülnézett, mert felmerült benne a kétség és főként a félelem, hogy Robert esetleg figyelgeti. Sietett az utcán, leintett egy taxit és a buszpályaudvarra vitette magát. Jegyet vett és még éppen elérte az induló járatot.

Egész úton lázas izgalommal várta, hogy mielőbb Paul karjában legyen. - Micsoda meglepetés lesz számára, amikor ott termék! Remélem örülni fog nekem. Eldöntötte, hogy a klinikán keresi, mert mint Paul a levelében írta, ott kapott ideiglenesen egy szobát, ami megfelel neki. - Biztosan megtalálom. Nem hiszem, hogy ez olyan nagy gond lenne.

Este nyolc órakor érkezett meg Alice a barntrupi autóbusz-megállóba. Taxit keresett, de nem talált.

- Úristen, hogy jutok el a klinikára? Fogalmam sincs még a címéről sem. - Egy darabig ácsorgott, majd egy autót próbált leállítani.

Egy szimpatikus, elegáns úr szállt ki belőle. - Segíthetek, kisasszony? - szólalt meg Carlos, aki azt hitte egy újabb fogyasztó érkezett a városba.

-A drogelvező klinikára szeretnék eljutni. Már legalább fél órája várok itt taxira, de amint látom ez reménytelen.

- Hát igen, itt este már nincs taxi forgalom, nappal is igen gyér. Ez egy kisváros...

- Mondja uram, gyalog messze van innen? Hogy juthatnék el oda?

- Szálljon be - nyitotta ki a kocsiajtót Carlos -, elviszem. Tíz percen belül megérkezünk.

Alice egy pillanatig töprengett, hogy beüljön-e egy idegen férfi autójába, de ahogy ránézett Carlos nyílt tekintetére, döntött. - Nincs sok választási lehetőségem, ha nem akarok itt megöregedni.

- Kezeltetni kívánja magát ott a kisasszony?

- Jaj, nem, dehogyan! A barátomat keresem fel.

- Bent fekszik? Tudomásom szerint a betegeket nem lehet látogatni.

- Nem beteg ő, hanem magánnyomozói minőségben működik közre... - azután hirtelen elhallgatott Alice, mert félt, hogy többet talál mondani, mint ami helyes lenne.

- Valóban? A klinikán magánnyomozó is dolgozik? Mit csinál ott az illető? Köztudott, hogy oda kábítószeres betegek kerülnek, akik gyógyításra szorulnak.

- Már megbocsásson uram, de fogalmam sincs róla. De ha önt érdekli...

- Nem, félreértett, csak meglepődtem. Én még soha nem éltem droggal és nem is fogok. Megérkezünk - nyitotta ki a kocsiajtót Carlos és elbúcsúzott Alice-től.

A portás útbaigazította a lányt, aki megtalálta Pault az első emeleti kórtermek mellett, amint éppen Karin nővérrel beszélgetett. Amikor észrevette a közeledő Alice-t, felugrott, hozzárohant és a karjaiba zárta.

- Drága szerelmem, micsoda meglepetés! De örülök, hogy eljöttél. Leviszlek, megmutatom a szobámat, pakolj ki, s utána gyere vissza. Nem hagyhatom itt éjszakára az őrhelyemet - mondta. Karin nővért és Alice-t bemutatta egymásnak.

- Karin vállalnád, hogy néhány percig itt maradsz? Nem akarom egyedül hagyni a terepet, de sietek vissza, rendben?

- Hogyne Paul, menjetek csak, megvárlak.

Micsoda szerencsétlen véletlen, hogy Paul Morna, az a magánnyomozó idekerült. Most megnehezítette a dolgomat. Nem olyan könnyű egy-egy virágszálat a másvilágra küldeni... Ez a pasas állandóan szaglászik és figyel... gyűlölöm! Meg tudnám ölni! Mi a fenének volt szükség rá! Wagner doktornő eddig is az utamban állt, de most még tudálékosabb, mint korábban, valószínűleg az ő ötlete volt ez a detektívesdi... micsoda baromság!

Egyre idegesebb lett. Ismét érezte a növekvő feszültséget, a kínzó fejfájást. Az éjjeliszekrény fiókjából elővett egy gyógyszeres dobozt és bekapott két tablettát. Ettől majd jobban leszek... bár nekem nincs semmi bajom... Csak azok a sarlatánok!... De egyszer azokkal is leszámolok... Valójában szerencsém van... könnyen megszabadultam tőlük...

- Szegény kis húgocskám! - sóhajtott. - Még élhetnél ma is, olyan fiatalon öltek meg... azok a szemét drogosok... akik rászoktattak a fehér porra... Senki nem ússza meg... mindenkin bosszút állok... de hogyan? Ez itt a nagy kérdés. Nem könnyű az én helyzetem sem. Egy biztos, nem szabad sokáig itt maradnom Bartrupban... Egy idő múlva veszélyes lehet számomra... De hova menjek, ahol nem találhatnak meg azok a szemetek?... Mert az biztos, hogy keresnek... Nem értik meg, hogy a húgom miatt tettem és teszem a jövőben is, amit a szívem parancsol...

- Úristen! Már hajnalodik. Frissnek kell lennem... el kell látnom a munkám... Még egy darabig itt akarok dolgozni... Senki nem sejt semmit... sőt kedvelnek... Még a meséimet is elhiszik... Igaz, jól kitaláltam mindent... a papírjaim rendben vannak... ki és miért kételkedne?...

- **K**is Mókuska, te vagy? - hallatszott Robert hangja a telefonban. - Mesélj, mi újság? Alice hol van?

- Főnök úr, egy rossz hírt kell mondanom. A csaj elutazott Bartrupba. Az autóbusz-pályaudvarig követtem, ő nem vett észre.

- Te idióta! Féleszű! Miért hagytad elmenni?

- De uram, mit tehettem volna? Őn azt mondta, hogy kövessem minden lépését, de ne jöjjön rá. Nyilvánvaló, hogy Paul Mornához ment.

- Figyelj rám! Utazz el a klinikához! Ott pedig tedd el láb alól Pault és Alice-t is. Egyiket sem akarom látni soha többet az életben! Mindketten átverték, de ezt nem ússzák meg...

- Főnök úr, ez nagyon veszélyes lenne így. Várnunk kellene, amikor mindketten itt lesznek Münchenben, akkor megoldom ezt a problémát: Bartrup egy kisváros, s nem hiszem, hogy a klinika olyan nagy méretű, mint itt Münchenben egy...

- Ne folytasd! Nem érdekel! Azonnal menj, tűnjenek el a szemem elől! Mind a kettőt gyűlölöm! Meg kell halniuk, becsaptak, rászedtek... kijátszottak!... Alice a főbűnös! Ő csábította el Pault. De most megbűnhődik mindenért!... Két nap múlva érkezem haza... addig oldd meg a feladatot...

- De főnök! Nem hiszem, hogy ez jó lenne. Paul ott a klinikán dolgozik, mindenki ismerheti. Most pedig Alice is oda utazott. Én mindkettőt megölhetem, ha úgy kívánja, de nem okos ez így. Tudja, én annyival tartozom magának, hogy szó nélkül teljesítem a kívánságát.

Javaslom, várjunk ezzel. Büntesse meg a lányt, de csak akkor, ha már mindketten ismét Münchenben lesznek, akkor lépek majd... ahogy szeretné. München egy nagyváros... itt jobban elsimíthatjuk az egészet... Véletlen balesetnek is álcázhatjuk... Vagy felrobbantjuk az autót és még számos ötletem van, hogyan szabaduljunk meg mindkettőtől...

- Talán igazad van, Kis Mókuska! A klinika zárt világában veszélyes lehet ez a kettős gyilkosság! Meg talán időd sem lenne rá. Gondolom Alice legfeljebb egy vagy két napot tölthet ott, számol vele, hogy visszajövök...

- Így igaz, főnök úr! Megértem, hogy most dühös, de nem teszem ki magát annak, hogy lebukjon. Én csak biztosra megyek!

- Rendben. Akkor most ne lépj semmit, ha megérkeztem beszélünk majd. - Kattant a készülék.

Reggel nyolc órákor Alice még mélyen aludt. Az izgalmak, az utazás kimerítette, éjszaka egy darabig várta Pault, azután megunt, levetkőzött és bebújt az ágyba. Amikor a férfi reggel bement a szobájába, nem volt szíve felébreszteni a lányt, csak nézte, s arra gondolt, vajon hogy alakul a jövőjük: - Ha Alice tudná az igazat... akkor is szeretné őt? - Igen, biztos - adta meg saját maga a választ. - De addig is, míg az igazság kiderül, mindkettőnkre nekem kell vigyáznom. Egyetlen rossz lépés és végünk van... Robert nem sokat teketóriázik, bár ő a pénzt imádja, de ki tudja mire lesz képes akkor, ha megtudja a valóságot... Remélem most még nem fenyeget ez a veszély.

Rágyújtott, majd észrevette, hogy Alice ébredezni kezd. Az ágyhoz lépett, megcsókolta és megölelte a lányt. - Drágám! Olyan boldog vagyok! Annyira hiányoztál! Szeretlek! Szeretlek! - árasztotta el csókjaival a fiatal női testet. Majd egymásba simultak.

Arcát arcához szorította, forró leheletét verejtékező tagjain érezte. Teste szorosan hozzátapadt, lábait köré fonta. A fiú az ajkát kereste újból és újból, mígnem testük összegabalyodott és átadták magukat a gyönyör pillanatainak. Egyikük sem akart többet, csak a kitárulkozás örömét, a lüktető vágy erejét, amely száguldozva rohant végig minden porcikájukon. Altestük örvénylő mélységgé vált, amely követelte, hogy megtöltsék. A férfi ajka ismét kereste a lányét, aki testét adta ajándékkul az elkövetkezendő gyönyörnek.

A mindent betöltő szeretkezés után Alice szólalt meg. - Olyan borzasztó, hogy holnap hajnalban vissza kell utaznom Münchenbe. Annyira hiányzol nekem, Paul! Már szívem szerint elárultam volna kapcsolatunkat Robertnek, de az eszemre hallgattam.

- Kicsikém, kicsikém - babusgatta a férfi. - Várhatóan két hét múlva már én is visszamegyek. Akkor pedig együtt közöljük Roberttel, hogy összeházasodunk. Ez lesz a legjobb megoldás. De addig is örülünk egymásnak - ölelte át újból Paul, amikor azt látta, hogy megmozdul az ajtó kilincse.

- Mi az ördög - gondolta. - Biztos vagyok benne, hogy bezártam, ki a csoda lehet az? A főnöktől mára szabadnapot kértem, és engedélyt adott rá.

Immár Alice is felfigyelt a neszre, amelyet az ajtó nyitogatása okozott. - Jézusom Paul! Csak nem jön ide valaki, éppen most?

A férfi felugrott az ágyról, magára kapott egy inget és egy farmernadrágot, és az ajtóhoz rohant. Egyetlen mozdulattal kivágta. Megdöbbenve látta, hogy nincs ott senki.

- Pedig biztos vagyok benne, hogy nem képzelődtem - medítált magában, majd a biztonsági zárat is rákattintotta. Visszabújt az ágyba, de hangulatuk már nem maradt a régi. Paul azon töprengett, ki akart titokban beosonni hozzá? Végül arra a következtetésre jutott, hogy nyilvánvaló az egyik beteg tévedésből...

- Bár ez igen sántít... Senkiről nem tételezem fel itt a klinikán, hogy útjában állok... Vagy mégis?... Esetleg a gyilkos?... Igaz, mindenki tudja, hogy a barátnőm, Alice váratlanul meglátogatott, de ez még nem indokol semmit.

- Olyan szörnyű, hogy ilyen rövid az időnk! Holnap már dolgoznod kell, ugye?

- Sajnos igen. Hajnalban elviszlek az autóbuszhoz, de addig még mienk a világ, ne töprengjünk - ölelte át újból a fiatal nőt, aki odaadóan simult hozzá.

Wagner doktornő elvállalta Lafer doktor helyett az éjszakai ügyeletet, mert megkérte rá. Viszonylag csendes volt a klinika, az ambulanciára sem hoztak új beteget, pedig már éjfél is elmúlt. Ledőlt az ügyeletesszobában. Később kiment a folyosóra, mert sejtette, hogy Paul ott olvas valahol és szívesen beszélgetett volna vele.

A fiatalember meglepődött, amikor megpillantotta a doktornőt. - Ilyen későn, miért nem pihen egy kicsit? Amint látom, most elég csendes az osztály.

- Így igaz, de nem jött álom a szememre. Mostanában egyre jobban nyomaszt a tehetetlenség érzése. Nagyon kevés a sikerélményem, pedig egy orvosnak szüksége van rá.

- Amikor a behozott fiatalnak megmenti az életét, azt minek könyveli el?

- Átmeneti sikernek, mert sajnos a legtöbbször visszaesik. Ilyen rövid idő alatt, amit nálunk töltenek, meg sem gyógyulnak, csak állapotuk javul, mihelyt elhagyják a klinikát ismét a szenvedély rabjai lesznek...

- Pedig itt olyan jó a légkör, mindenki készséges, kedves mármint az orvosokra, ápolónőkre, ápolókra gondolok. Az is szimpatikus a számomra, hogy Gregor Luders igazgató szobájában olyan remekművek vannak a falon. Ezek az eredeti képek egészen otthonossá varázsolják a helyiséget.

- Kedves Paul! Ne beszéljen számárságokat. Amiket Gregor szobájában lát, azok kitűnő másolatok. Egyszer én is megkérdeztem tőle, s mondta, hogy boldog lenne az eredetiekkel. Otthon, a kastélyában van néhány Dürer, és olasz, valamint németalföldi festők képei. Gondolom ezek még a szülők vagy nagyszülők tulajdonai lehettek. A Luders család, mint mondják, gazdag és híres volt. Ma is van mit aprítania Gregornak a tejbe. Ha nem lenne itt igazgató, akkor sem szenvedne semmiben sem hiányt, mert a birtok jócskán jövedelmez neki, mint egyedüli tulajdonosnak.

- Én mégis úgy láttam, hogy a képek eredetiek.

- Ennyire ért hozzá?

- Nem, nem, csak amikor szabadidőm van, gyakran járok múzeumokba és elég sok művészettörténeti könyvet olvasok - próbált logikus magyarázatot adni az elszólásra a férfi.

Még egy ideig beszélgettek, majd az asszony a szobája felé indult. Paul elkísérte. Hirtelen mindketten megálltak. Mintha egy ajtócsukódás halk zaja ütötte volna meg a fülüket.

- Ki mászkálhat ilyenkor? Talán az egyik beteg jött ki? - kérdezte Paul. - Jöjjön doktornő, nézzük meg! - A négyes kórteremből lépések szűrődtek kifelé. Benyitottak. Egy fehérköpenyes alak állt háttal az ajtónak, kezében egy fecskendő, és éppen a csepegő infúzió csövébe nyomta be a tűt.

- Úristen! - kiáltott Sabine és odarohant. Kitépte a beteg karjából az infúziós csövet: A férfi megfordult. Paul és Sabine legnagyobb megdöbbenésére Edgar Müller állt előttük zavaros tekintettel.

- Én csak segíteni akartam, doktornő... - hebegett a férfi... - ez úgysem élet... megszabadítom a földi nyomortól... nem hagyhatom... őt... Maguk mind-mind csak meghosszabbítják ezek szenvedését... de én segítek... segítek...

Paul az orvoshoz lépett, s először igyekezett nyugodt hangon szólni, közben lefogta mindkét karját. - Jöjjön doktor úr, menjünk a szobájába, elkísérjük.

- Azt már nem! - üvöltött fel Müller, a szeme vérben forgott. Kezét kirántotta a fiatalember szorításából, majd hirtelen ütést mért az orvosnőre.

- Te is megérdemled a sorsod! Már régen el kellett volna pusztítsalak! Te vagy a legnagyobb ellenségem... megakadályozod... - ismét ütött, de olyan gyorsan, hogy Paul nem tudta elhárítani. Sabine a földre zuhant, de olyan szerencsétlenül, hogy esés közben beverte a fejét az ágy szélébe, így eszméletét veszítette. Paul e pillanatban csak azzal törődött, hogy az őrjöngő orvost néhány karateütéssel ártalmatlanná és mozgásképtelenné tegye. Müller dadogva szólalt meg.

- Ne bántson! Kérem, ne bántson! - Majd próbált felegyenesedni, közben azonban Paul letépte az ablakról a függönyt és azzal kötözte össze az orvost. Ám annak ereje meghaladta Paul képzeletét, mert másodperceken belül kiszabadult és ütötte, vágta a fiatalembert, aki a hatalmas erővel szemben tehetetlennek bizonyult. Nem volt ideje semmire, csak azt látta, hogy Müller feltépte az ajtót és száguldott lefelé a lépcsőn. Képtelen volt utolérni. Az orvosban az örültek megsokszorozott ereje tombolt, kirohant a klinikáról és eltűnt az éjszakában.

Paul nem tétovázott. Mozgósította az ápolót, a portást és telefonált Ludersnek. Közben hívta a mentőket, hogy Wagner doktornőt kórházba szállítsák, miután nem tért magához. A klinikán teljes volt a káosz, s mire Luders megérkezett, a mentők már vitték is Sabinét hordágyon a közeli belgyógyászatra.

A fiatalember rövid mondatokban számolt be az eseményekről. Luders azonnal felhívta a kapitányságot. A rendőrök kivonultak a helyszínre, az egész környéket lezárták, de Müllernek nyoma veszett. Eközben a klinika teljes személyzete már beérkezett, s Luders szigorú utasítást adott, hogy mindenki végezze a munkáját, Müller megtalálása a rendőrség feladata.

Wagner doktornőt megvizsgálták a belgyógyászati kórházban. - Szerencsére csak kisebb agyrázkódást kapott - mondta a kolléga Luders érdeklődésére. - Elláttuk gyógyszerekkel, nyugtatókkal, most alszik.

- Kérlek, igazgató úr - mondta a belgyógyász -, délutánig ne látogassátok, akkor esetleg visszavihetitek a klinikára, de még néhány napig fekéüdnie kell.

Közben Kurt Lardorf kapitány is értesült az eseményekről. A körzetben az összes rendőrsöt mozgósították, de délig semmiféle hír nem érkezett a szökevényről. Az igazgató szobájában Jürgen Hemerken doktor, Kurt Lardorf kapitány, valamint Hans Simon hadnagy négyesben megbeszélést tartottak, a hogyan továbbról.

- Mondja, Luders doktor - kérdezte a főkapitány -, hogy került a klinikára Müller?

- Az álláshirdetésünkre jelentkezett. A papírjai rendben voltak, Frankfurtban végezte az egyetemet és ott szerzett viharos gyorsasággal szakvizsgát.

- Megnézhetném az anyagát?

A főorvos a páncélszekrényhez lépett, elővett egy dossziét, és átnyújtotta a főkapitánynak.

Lardorf alaposan tanulmányozta az egyetemi papírokat. Feltűnt neki, hogy a frankfurti ideggyógyintézet, ahol Müller a szakvizsgáját szerezte, egy évvel korábban elbocsátotta az orvost. Vagyis a klinikán egy esztendővel később helyezkedett el! - Közben hol volt? - húzta össze a szemöldökét.

- Erre egyszerű a magyarázat. Egy évig nagybátyja meghívására Bogotában tartózkodott - válaszolt Luders.

- Ön, igazgató úr, ezt elhitte vagy ellenőrizte?

- Nem, nem néztem utána - hajtotta le fejét. - Edgar Müller már az első pillanatban szimpatikus volt. Azonkívül az egyetemi kitűnő végzettsége, és a remek szakvizsga eredménye nem hagyott kétséget bennem, hogy jól választok. Azt is hihetően mesélte el, hogy dúsgazdag rokona meghívta magához. Így utólag persze felmerülnek kételyek bennem is, de akkor... Hemerken doktorral együtt döntöttük el a felvételét.

- Igen, ez valóban így van - szólalt meg Jürgen. - Szakmai szempontból semmi kifogásolnivalót nem találtam a kollégában, s, az eddig itt töltött idő ezt igazolta: Kiválóan látta el munkáját. Ki gondolta volna...

Néhány pillanatig csend telepedett a szobára, majd Simon hadnagy szólalt meg. - Átszólok a kapitányságra, hogy az elmúlt év körözött személyeinek fényképeit hozzák sürgősen ide. Hátha ettől okosabbak leszünk.

Közben a térkép szerint megbeszélték a rendőrök, hogy a továbbiakban ki merre keresse az orvost. Amikor megérkeztek a fényképek, mindannyian izgatottan nézegették azokat, de egyikre sem illett Müller személyleírása. Ekkor Simon hadnagy egy másik dossziéból elővett egy fényképet és feljegyzést.

- Ezt nem a bűnözők közé raktuk annak idején, hanem külön, mert a Saalach völgykatlanában lévő Bad Reichenhail városkából kaptunk egy felhívást a mellékelt fényképpel együtt. Az ott működő Állami Pszichiátriai Intézet adta ki. Tessék, itt van - nyújtotta át az egész anyagot Ludersnak.

Intézetünkől megszökött Edgar Müller laboratóriumi szakorvos, aki egy hónapig kezelésünk alatt állt. Diagnózisunk szerint téveseszmés pszichopata. Munkahelyéről, a frankfurti ideggyógyintézetből szállították át hozzánk kezelésre. Felhívjuk a rendőrségi szervek figyelmét, ha feltűnik az illető, azonnal értesítsenek bennünket.

A szöveg mellé egy faxon érkezett, kissé elmosódott fénykép volt mellékelve, de Luders és Hemerken is azonnal felismerte benne Edgar Müllert.

- Jézusom! - tette le az asztalra a papírokat az igazgató. - Ezek szerint egy esztendeig bujkált valahol, és senki nem jött rá a kilétére.

- Mondja Luders doktor, valójában mit fed ez a diagnózis? - kérdezte a főkapitány.

- Nagyon röviden annyit, hogy valamilyen stresszhelyzet váltotta ki belőle a már meglévő hajlamokat, amelyek az események hatására felerősödtek. Vagyis ezek a pszichopáták megszállottként szolgálnak egy-egy téveszmét, hibát hibára halmoznak, cezaromániások lesznek, amint rosszabbodik az állapotuk kíméletlenek és könyörtelenek. Gondolkozásukban gyakorta fellépnek a téveszmék, kényszerképzetek és paranoid túlértékelések is jellemzik magatartásukat. Igyekeztem érthetően elmondani a betegség lényegét, de ennek igen sokféle a megjelenési formája, és főként egy-egy személyiségre vonatkozóan jelentős eltérések lehetségesek.

- Megkérdezzük majd a kórházat is, és akkor referálok önnek - fordult Ludershez a főkapitány. - Pontosán tudni akarom - folytatta -, mikor szökött meg tőlük a doki és hogyan került be hozzájuk? De addig is teljes erőnket latba vetjük, hogy megtaláljuk, hiszen ha jól értettem az egész történetet, amit reggel elmondott nekem az igazgató úr, akkor itt nemcsak

szökésről és két ember megtámadásáról van szó, hanem legalább négy gyilkosságot is elkövethetett, amikor a betegeket túladaolta.

- Sajnos ez így van - szólt közbe Jürgen -, de mentségünkre mondom, hogy éppen ez a fajta idegbetegség is azok közé tartozik, amelynek jellemzője, hogy az egyén rendszeren, megbízhatóan dolgozik, éli az életét és a kívülállók egy darabig nem szereznek tudomást a betegségéről.

Müller a városkát elhagyva az erdő felé vette az irányt. Legalább három kilométert tett meg gyalog, amikor elé tárult egy tisztás, ahol faházak sorakoztak a lejtős domboldalon. Egy pillanatra megtorpant, majd továbbment. Senkivel nem találkozott. Már jócskán az erdő sűrűjében járt, amikor egy magányos házra lett figyelmes. Közelebb ment, látta, hogy az üveggel fedett teraszon két kislány játszik. Benyitott.

- Hello, gyerekek! Anyukátok itt van?

- Igen, a konyhában főz - válaszolták.

Edgar reménykedett, hogy ide a világ végére még nem érkezett el a hír róla. Mosolygós arccal lépett a konyhába.

Egy szőke, kontyba font hajú fiatalasszony éppen zöldborsót fejtett.

- Jó reggelt asszonyom, elnézést a zavarásért. A kocsim lerobbant az úton és eltévedtem. Kérem segítsen, csak az orvosi köpeny van rajtam, mindent az autóban hagytam.

- Merre van a kocsi? A férjem nemsokára visszaér, kiment az erdei etetéshez, ő majd segít magának. Addig is foglaljon helyet. Készíthetek egy teát? Látom átfázott.

- Hát bizony az jól esne, itt az erdőben hideg a reggel.

- Meghiszem azt.

- Mikor jön vissza a férje?

- Negyedórán belül biztosan.

- Akkor ide egy öltönyt - csattant Müller hangja, arca megváltozott, szemei izzani kezdtek.

Az asszony megijedt. - Kérem, kérem ön sokkal magasabb, mint a férjem, nem lesz jó az ő ruhája, de egy kabátot szívesen adok...

- Nem! - sziszegte a férfi és közeledett a nőhöz. A két kislány befutott és hangos sírásba kezdtek.

- Bácsi! Ne bántsa az anyukánkat - kiabálták egyszerre.

- Nem lesz semmi baj - szólt csitítólag a kicsikhez -, csak anyukátok teljesítse a kérésemet. Ide azonnal a ruhával! Hármat számolok, annyi ideje van, másként az egyik kislányt magammal viszem...

- Jaj, csak azt ne! Mi nem ártottunk magának semmit, máris adom a ruhát! - Átment a másik szobába, Müller követte. A nő kivett egy öltönyt és a férfi kezébe nyomta. - Tessék. De most menjen el azonnal.

- Van itt telefon?

- Van, a másik szobában.

- Akkor kénytelen vagyok mindannyiukat megkötözni, nehogy valami ostobaságot csináljanak!

Az asszony odaugrott a gyerekeihez, védelmezve átfogta őket. Közben Müller a konyhában erős kötelet talált, összekötözte mindhármukat. Fogta az öltönyt és kirohant a házból az erdő felé.

Egy darabig járatlan utakon ment, majd észrevett egy keskeny kitaposott ösvényt.

Ezen szaladt tovább. Átöltözött, s töprengett, hogyan merre? Kezdett éhes lenni és igencsak elfáradt. Abban biztos volt, hogy az asszony, amíg a férje nem érkezik haza nem értesítheti a zsarukat, de azután... - Most nincs hova mennem. Valahol talánom kell egy búvóhelyet! De hol?

Ismét elindult, s mintegy negyedórai erős menetelés után egy számára idegen városka tűnt fel. Eldöntötte, hogy betér ide, s megpróbál ennivalót szerezni. Az első utcában két járőröző rendőrből botlott. Megijedt és futni kezdett.

A zsaruk tudtak már a szökevényről, s teljes erőbedobással utána eredtek. Ám Müller ahogy csökkent közöttük a távolság, pánikszerűen felkapott egy hatalmas vasrudat az egyik kapu előtt. Megvárta míg a zsaruk közelebb érnek, s az egyik fejére csapott, de olyan óriási erővel, hogy a fiatalember elterült és a fejéből szivárogni kezdett a vér. Az orvos a másik felé rohant, ám az őrmester már tüzelt is a 7.65-ös pisztollyal. Egy golyót a lábába eresztett, majd megállásra szólította fel. Amikor Müller még közelebb lépett, egy másik lövés dörrent... a golyó szíven találta... A rendőr rádiótelefonon beszólt az őrsre. Kollégájához lépett és mentőt is kért.

Paul előre mindent elrendezett. Amikor visszatért Münchenbe, Robert gyanúsán kedves volt hozzá. De a férfi sejtette, hogy ez csak máz, s szíve szerint Alice-t és őt is eltenné láb alól. Nyilvánvalóan, ezzel vár még egy darabig.

Robert az egész társaságot este tizenegyre rendelte a lakására. Paul észrevette, hogy Kis Mókuska zsebében, ott lapult egy 22-es pisztoly. Mintegy húszan jöttek össze, hogy a következő akciót, amely Velencében lesz, megfelelően előkészítsék, és a nagyfőnök testre szabottan mindenkinek kiadja a feladatát.

Paul már jóval az eligazítás előtt érkezett, egyedül. Kíváncsi volt az új alkotásokra. Robert két képet szerzett meg, az egyik egy miniatűr Dürer metszet volt, amit a Regensburgi Apátságából lopott el egyik embere és kicserélte hamisítványra. A metszet az apát szobájából származott. A művész már ismert eredeti rézmetszés technikáját alkalmazta itt is.

- Mondd csak Robert, és a hamisítvány milyen volt?

- Remek! Raszteres módszerrel készítette a barátom, így a hamisításra igen nehéz rájönni, mert a képet még további "tűszúrásokkal" tette eredetivé. Mire bárki észreveszi ezt, én már nem is élek - mosolyodott el mefisztói fintorral Robert.

Amikor az eredeti Dürert Paul a kezébe fogta, olyan áhítatot érzett, mint még talán soha életében. A művésznak ezt az alig ismert miniatűrjét még művészettörténeti könyvekben sem látta, csak hallott róla. - Most itt van előttem, megelevenítve Pál apostol portréja. A másik festmény hol van? - kérdezte.

- Tessék, nézd csak meg, ez aztán a nagy fogás! A legjobb munkatársam szerezte meg egy doveri magángyűjtő páncélszekrényéből. A pasas nemrég vette, persze illegális úton, s miután hosszabb időre Kanadába utazott, biztonságos helyre, a páncélszekrényébe zárta. Ez egy eredeti Pietro Perugino kép. Nézd csak meg közelebbről a művész festési technikáját, a fényeffektusok alkalmazását. Ez is azon ritka alkotások egyike, amely soha nem került múzeumba, mindig kézen-közön valamelyik magángyűjtőhöz jutott. A műnek eddig már több nevet is adtak, de tudomásom szerint a Mélázó fiúcska maradt a végleges.

- Valóban lenyűgöző alkotás. Kinek adod tovább, Robert?

- Három megrendelőm is van, azé lesz, aki a legtöbbet fizeti érte. Még nem döntöttem el kihez kerül a remekmű.

- Erről is készítettél másolatot?

- Nem. A páncélszekrényt a munkatársam kinyitotta és elhozta a képet, ennyi az egész. De jegyezd meg Paul, fontos, hogy az ember tudja, kiben bízson meg. Én mindig tisztában vagyok a beosztottjaim értékével.

Közben mindenki megérkezett. Alice a sarokban ült le, mert az utóbbi napokban egyre jobban félt. Robert kedves és nyájas volt vele, de a lány a lelke mélyén érezte, hogy készül valamire.

Javában tartott a megbeszélés, amikor csengettek. Kis Mókuska nyitott ajtót és tíz felfegyverzett civilruhás zsarú rohant be egyenesen Robert dolgozószobájába.

- Ne mozduljon senki! Az Interpol letartóztat mindenkit, műkincsek, értékes eredeti festmények eltulajdonításának gyanújával.

Paul felállt és odalépett Roberthez.

- A játszmának vége, lebuktál...

- Szóval te is az Interpol tagja vagy?

- A műkincs és képlopások osztályán, hadnagyi beosztásban. Nehéz lesz ebből kimásznod, Robert! Túl sokat tudok rólad! A dolgozószobádban pedig ott van a két eredeti kép.

Előkerültek a bilincsek, s a jelenlévőket mind letartóztatták műkincsrablásban történő segítségnyújtás vádjával.

Luders doktor, amikor elfogták Müllert és lelőtték, saját magát hibáztatta, hogy nem ellenőrizte kellőképpen a kollégát és nem járt utána annak, hogy valóban Bogotában töltött-e egy esztendő.

Hemerken hiába próbálta nyugtatni, azzal hogy bárki más is felvette volna az orvost, hiszen a papírjai rendben voltak, Luders nem tudott megnyugodni. Késő délután Lardorf főkapitány megjelent, közölte, hogy lezártnak lehet tekinteni az ügyet, mintán Edgar Müller meghalt.

Jürgen bement Sabinéhez a kórházba, aki már magához tért, bár a feje borzasztóan fáj.

- Drágám, holnap hazavihetlek. Megengedte a belgyógyász kolléga, de néhány napig feküdnöd kell - simogatta meg az asszony haját Hemerken.

- Borzasztó, még most sem értem, hogy történt ez a rémálomnak is beillő krimi. Senki nem sejtette Müllerről, hogy beteg, s azt sem, hogy titokban megöli a lányokat, vagyis túladagolja nekik a kábítószer...

- Kár ezen bánkódnod. Az a legfontosabb, hogy meggyógyulj és ismét dolgozni tudjál. Reggel újból bejövök hozzád - suttozta Jürgen, amikor látta, hogy Sabine ismét álomba szenderül.

Hazament a lakására és ő maga is végiggondolta az utóbbi idők eseményeit. Rájött, hogy valójában Luders akkor követte el a hibát, amikor nem tűnt fel neki, hogy egy év kiesett Müller jogfolytonos munkaviszonyából. Erre is van mentség, a bogotai nagybácsi. De ennek bizony utána kellett volna járni! Persze, így utólag könnyű bírálni valakit, Edgar Müller jó szakember volt, s nem látszott rajta, hogy beteg. Pedig az volt, méghozzá súlyos beteg...

A klinikán lassan visszaállt a megszokott munkarend. Már Wagner doktornő is dolgozott, s egyre szorosabb érzelmi szálak fűzték Jürgenhez. Inge asszonyt ugyan ismét meglátogatta, de a két nő között csupán udvarias társalgás alakult ki.

Gregor Luders még mindig nem nyugodott meg teljesen Edgar Müller tragédiájával

kapcsolatban, saját felelőssége alól sem bújt ki önmaga előtt.

Egyik este meglehetősen későn ment hazafelé, szakadt az eső, és ő mélyen elgondolkozott. Felidézte húga halálának körülményeit s visszaforgatta az eseményeket. - Ha lenne feleségem, gyerekeim, nyilván a munkám mellett ez betöltené az életem - gondolta. Eldöntötte, megpróbál új életet kezdeni és a szabadidejében társaságba jár majd. - Hátha megismerkedem egy hozzám illő nővel, éppen ideje, hogy megházasodjak.

Ebben a pillanatban nem vett észre egy kanyart, kocsija megcsúszott, elveszítette uralmát az autó fölött és a szakadékba zuhant...

Éjszaka Jürgen Hemerken volt az ügyeletes, amikor a helyi kapitányság vezetője jelezte Luders doktor balesetét. Jürgen azonnal a helyszínre sietett, azonosította a megtalált holttestet.

A klinika igazgatójának nagyszabású temetést rendeztek, ahol minden munkatársa megjelent. A család ügyvédje a végrendelet felbontása után értesítette az alapítványt, a klinikát és a szomszédos rehabilitációs intézetben János tisztelettel, hogy Gregor Luders doktor teljes vagyont a klinikára, és a rehabilitációs intézetre hagyta. Mindkettő bővítésére, a felszerelésük további modernizálására és egyéb fejlesztésre használhatja fel a pénzt. Rokonának, Brigittének életjáradékot biztosított. A személyzet tagjait sem hagyta ki, mindenkinek munkája szerint végkielégítést adományozott.

Az alapítvány Jürgen Hemerken doktort igazgatóvá, míg Wagner doktornót osztályvezető orvossá nevezte ki, és két új ideggyógyászti állásra pályázatot írtak ki.

Epilógus

A kertben az akácfák illata járta át a levegőt. A napsugár megcsillant a frissen kizöldült növények levelein. Sabine fehér farmerban és sötétkék pólóban sétált Johannával.

- Gyere, üljünk le, van egy félórám, azután visszamegyek a klinikára, ügyeletes leszek.

- Sabine olyan boldog vagyok, apám beleegyezett, hogy Tonival fél év múlva összeházasodjunk. Rövid időre hozzá költözünk Frankfurtba. Később gazdálkodni akarunk. Mindketten megkapjuk az állattenyésztési és gazdálkodói szakvizsga papírját. Annyira szeretjük ma már ezt a munkát, hogy a Rhön-hegység mellett egy kisebb településen készülünk földet venni, és házat építeni. Mintafarmot hozunk létre, apa segít pénzzel. Ugye nagyszerű?

- Látod Johanna, nemhiába beszéltelek rá a rehabilitációs munkára. Gondolom már nem akarsz építész lenni?

- Jaj, dehogy, Tonival együtt szeretnék élni, gyereket szülni és dolgozni. Rájöttem, hogy a természetben és az állatokban megtaláltam az örömet. Mondd Sabine, te nem mész feleségül a dokihoz?

- Hemerkenre gondolsz?

- Hát persze, mindenki tudja, hogy szeretitek egymást.

- Hozzámegyek, de még várok. Nézd, nekem már volt egy rosszul sikerült házasságom.

- Már megbocsáss, de feletted is elfutnak az évek, és azt hittem akarsz gyereket?

- No, azért ne öregíts annyira, még szülni lehet. Egyébként úgy tervezzük, hogy a nyár végén összeházasodunk, most már Inge is beletörődött. De te leszel az első Johanna, akinek elűjságotok a pontos dátumot. Egyébként - folytatta - szeretnék megkérni egy szívességre. A jövő héten csatlakozik hozzátok egy fiatal lány, Tinának hívják. Rövid időn belül harmadszor

került vissza a klinikára, s most sikerült rábeszélnem, hogy próbálja meg a rehabilitációs munkát. János tiszteletesnek már bemutattam.

- Körbe is vezetted a gazdaságban, Sabine?

- Még nem, de erre is sor kerül. Örülnék, ha pártfogásodba vennéd, mert a fiúja, Klaus, cserbenhagyta, noha előtte jócskán kihasználta. Három drogos barátnőjével együtt érkezett annak idején Bielefeldbe. A többiek továbbálltak, őt pedig Klaus karolta fel. Egy sörözőben dolgozott, de a pénze csak arra volt elég, hogy a napi adagját kifizesse. Most végre elhatározta, hogy új életet akar kezdeni, és miután már több mint három hónapja kezeljük a klinikán, nagyon remélem, hogy sikerül neki.

- Számíthatsz rám.

- Vasárnap Jürgennel korán reggel értetek jövünk és átmegyünk Lemgóba, ott ebédelünk, kirándulunk és este érkezünk vissza. A tiszteletes úrnak már szóltam.

- Köszönöm, Sabine.

Az orvosnő felállt, az órájára nézett, elbúcsúzott és sietős léptekkel ment a klinikára.

Ahogy a szobájába ért, látta hogy levele érkezett. Felbontotta, s azonnal megismerte Paul Morna írását.

Kedves Sabine doktornő!

Alice és én igen boldogok lennénk, ha születendő gyermekünk keresztmamaságát elvállalná. Feleségem most járt a nőgyógyásznál, aki megállapította, három hónapos terhes. Remélem a válasza igenlő lesz. Sajnos nagyon sokat vagyok távol Münchentől, mert a munkám mindig - mint ön is tudja - különböző városokba szólít. Lassan Alice is beletörődik ebbe, bár néha morgolódik a távollétem miatt. Egyébként azt tervezem, hogy megválok az Interpoltól és a helyi zsarukhoz csatlakozom, mint nyomozó, a kábítószer osztályon. Ja, még annyit, hogy Robert Leicher hónapok óta húzódó tárgyalása lezárult. Az ügyvédjének sem sikerült kihúzni a csávából, s így jogerősen tíz esztendőre kapott, amelyet börtönben kell eltöltenie. Remélem, Hemerken doktorral együtt mielőbb láthatjuk magukat, mert a közeljövőben néhány napot a Teutoburgi-erdő gyönyörű vidékén akarunk eltölteni, s akkor jelentkezünk.

Üdvözljük. Paul.

- Drágám - lépett be a szobába Jürgen -, már kerestelek. Az ambulanciára több srácot hoztak be, az új, fiatal kollégánk nem győzi egyedül a munkát.

- Máris megyek. Tessék - nyújtotta át Paul levelét. - Olvasd el, azt hiszem keresztszülök leszünk - mosolyodott el az orvosnő és sietett a földszintre.